

ROMAN
DE
AMOR

Lizbie Browne

CEI MAI BUNI DUSMANI

Lizbie Browne

CEI MAI BUNI DUȘMANI

CAPITOLUL I.

Avionul trebuia să ajungă la Londra la ora patru, îndată ce a început coborârea lungă, lentă printre norii groși ai Angliei, Laura și-a îngropat capul într-o revistă și s-a hotărât să stea calmă. Nu era nici un motiv de panică. Nici un motiv, deloc.

Îi aruncase numai o privire fugară, piezișă, bărbatului de pe scaunul de lângă fereastră, când s-au urcat în avion la Milano. Suficient ca să înregistreze că era brunet, cu o figură fină, inteligentă și că purta costumul obișnuit de culoarea cărbunelui, bine croit, caracteristic persoanelor cu funcții de conducere în afaceri și că era pe punctul de a se cufunda în ziarul Financial Times. Îi făcuse plăcere acest lucru. Ura să fie obligată să facă conversație cu străinii.

Absentă, și-a băgat o șuviță de păr lungă după ureche, apoi a început să și-o răsucescă în jurul degetului. Părul ei nu era absolut roșu, îi plăcea ei să le spună oamenilor, era cafeniu-roșcat închis, aproape de șaten. Crescuse des și puternic și cârlionțat și indiferent cum încerca să-l disciplineze cu agrafe și piepteni i se ridica mereu pentru a-i încadra ochii imenși, verzi-cenușii.

În rest avea pomeții fini, rotunzi, aurii acum după soarele italian, și o gură mare, senzuală, care producea un zâmbet orbitor prin căldura lui, când nu încerca să fie indiferentă.

Faptul că în curând va sosi timpul să revină la femeia de afaceri super eficientă era într-un totu deprimant. Venise timpul de a schimba rochia de vară turcoaz din bumbac, pe care o purta astăzi, cu ținuta simplă clasică pe care o îmbrăca în birou. Genul de îmbrăcăminte clasică pentru care firma

Macleay era renumită. „Croială bună. Material bun. Garanția calității, Laura” obișnuia să spună tatăl ei.

Răsucise șuvița de păr într-un cârlionț lung, întins. „Nu cred că voi mai fi în stare să redevin Laura Macleay. Să preiau frâiele la toate. Să revin la Macleay cu toate problemele ei. Numai că nu va mai fi din nou adevărata Macleay. Aș dori să ne putem întoarce și să zburăm înapoi în Italia!”

În Italia viața fusese însorită, zi de zi. A cuprins-o o dorință aprinsă de a fi înapoi în vila de stuc.

Dar cea care se apropia într-un unghi din ce în ce mai abrupt era Anglia. Cerul cețos și norii mari în valuri ai unei veri englezești. Și nu veneau spre tine cu mult prea repede?

Și-a ordonat să nu intre în panică, însă nu mai avea nici un rost să pretindă că citește revista. Pumnii îi erau încleștați și lipicioși.

„Gândește-te la altceva, Laura. Gândește-te la Giorgio conducându-te cu mașina la Milano. La săptămâna de promovare a casei de modă Taviani. Sau la altceva, altceva...”

— S-a întâmplat ceva rău? Bărbatul de pe scaunul de lângă fereastră o examina cu precauție, cu ochi vii, cenușii.

— Rău? Nu, nu. Sunt bine. Știa, chiar când pronunța aceste cuvinte, că sunau în mod ridicol, forțate.

— Dacă aveți senzația de leșin, lăsați capul în jos.

— Nu e asta. Deloc. Zburau în cercuri tot mai strânse deasupra șirurilor de case aruncate ca niște cutii de chibrituri împrăștiate. Nu suport partea asta, a adăugat ea repede. Aterizarea. Îmi produce nervozitate.

— Îmi dau seama. Gura i s-a încordat. Avea probabil treizeci de ani, s-a gândit Laura.

— E prima oară când zburați? a întrebat el.

— Nu. Nu, nu este prima dată. Zbor de ani de zile.

— Atunci, de ce...? El a așteptat cu o sprânceană ridicată.

— Urăsc să fiu înfrântă, asta e. Remarca era pe jumătate pentru ea, dar a continuat să explice. Tatăl meu a fost omorât într-un accident de avion aproape cu un an în urmă. Pe când ateriza pe un aeroport din America. Poate că ați văzut relatarea în ziare, i-a aruncat o jumătate de privire. A fost o întâmplare nefericită, au spus autoritățile. O furtună ciudată. N-ar fi trebuit să se întâmple. Și știu că riscurile de a se întâmpla din nou sunt foarte reduse, însă... A ridicat neputincioasă puțin din umeri. Aceasta e a doua oară când zbor după cele petrecute... și într-o zi mă voi obișnui. Dar între timp, recunosc că sunt complet împietrită.

— Vorbiți.

— Să vorbesc? s-a auzit ecoul Laurei.

— Da. Vorbiți cu mine. Ochii cenușii i-au prins privirea, oprind-o de la a se uita pe fereastră. Vă va abate gândurile de la aterizare. Vom fi pe pământ în cinci minute. Spuneți-mi ce ați făcut în Italia. Ce veți face mâine. Orice. Nu contează ce.

— Foarte bine. Laura a împăturit revista și a inspirat adânc. Am fost în vacanță în Cala bria, tocmai în sud. Am stat la un prieten drag cu care lucram când am locuit la Milano. Nu mele lui e Giorgio Francesco și familia lui are o vilă într-un sătuc de munte cu priveliște la mare și îi cunosc pe toți de atâta vreme încât simt că sunt aproape familia mea. A fost o vacanță minunată. Apoi Giorgio m-a condus cu mașina până la Milano și am luat avionul spre casă.

— Ce ați făcut? Când ați lucrat la Milano vreau să spun.

— Am lucrat ca asistent designer pe lângă Pietro Taviani, firma de modă. Acolo l-am întâlnit pe Giorgio. El mai lucrează încă la ei. Școala mea de arte din Londra avea legături cu Taviani. Am fost foarte norocoasă. După ce am terminat cursul m-am dus direct la Milano. Am petrecut doi ani minunați acolo. Vocea i se usca, palmele fiindu-i în continuare lipicioase,

— Continuați să vorbiți. El se uita cum se apropie pământul. De ce l-ați părăsit pe Taviani?

— Tatăl meu a vrut să mă întorc în Anglia. Ca să-l ajut la firma familiei.

— Ce fel de firmă?

— De textile la origine, când tatăl meu a preluat-o. Ne-am specializat în lână de stofe și în tweeduri de calitate. Eleganță pentru doamne din provincie, scrie pe eticheta noastră. Jachete, costume, îmbrăcăminte de fiecare zi.

— Care e numele firmei? El a întors capul.

— Macleay.

— Macleay? Auzise despre ea. Avea o privire pătrunzătoare.

— Da. Cu excepția că de mâine nu va mai fi Macleay, a adăugat Laura sumbru. Am fost înghițiți, știți. De mâine dimineață, de la ora nouă fix, avem un nou șef executiv. Numai că avionul cu tatăl meu s-a prăbușit. Avea și datorii despre care nu s-a știut ceva și n-am putut face nimic pentru a salva firma. Era cu mult prea târziu... și acum acel om îngrozitor urmează să sosească cu calculatorii și computerele sale.

— Ce om îngrozitor?

— Oliver Redford, e ceea ce în mod obișnuit se numește un magician în domeniul finanțelor, cel puțin așa mi-au spus. În vocea Laurei se simțea o undă de amărăciune.

— L-ați întâlnit? Ochii cenușii și reci o examinau pe Laura de la părul roșu în jos până la degetele încleștate. Era o privire fermă și în mod lăudabil

interesată.

— Nu.

— De ce?

— N-am vrut. Până nu era nevoie...

— Nu e ca și când ți-ai ascunde capul în nisip?

— Poate, Bărbia Laurei s-a ridicat. Dar cum v-ați simți dacă ați ști că tot ce a făcut tatăl tău urmează să fie brusc distrus?

— De unde știi că va fi distrus? Privirea lui continua să fie ațintită asupra privirii ei.

— Pentru că Oliver Redford are reputația de a fi foarte necruțător când vrea să-și impună punctul de vedere. Mi-a spus unul dintre directorii noștri după întâlnirea cu acționarii, Și Macleay a tot pierdut bani cu ghiotura. Nu pot să neg acest lucru. Așa că e de la sine înțeles că el va stabili melodia și se așteaptă ca noi să dansăm după ea.

— Atunci poate că e ca și cum părul tău ars culoarea pe care o are. Era o undă de umor în privirea lui rece, cenușie, suficient de inflamabil pentru a-i preveni că va avea de luptat.

— Nici măcar nu va observa, a spus Laura. Va fi prea ocupat mânuind securea lui mică și ascuțită. S-a auzit o bufnitură ușoară când roțile au atins pământul. Ce prostie să trângănească atâta cu un străin. Și tocmai cu un străin de care nu prea te puteai apropia!

— Știți, de obicei nu pălăvrălesc atâta. Și-a ascuns stinghereala într-o veselie studiată. Trebuie că mă considerați o idioată! Vă mulțumesc că ați fost incredibil de răbdător.

— N-aveți pentru ce. Posesorul ochilor cenușii și-a odihnit privirea pe chipul ei încă o clipă. Spusese ea ceva care să-l amuze? În colțul gurii sale era acea mică contracție stranie, ironică. Vă doresc noroc mâine.

— Vă mulțumesc. Cred că voi avea nevoie de el.

La Milano fusese o căldură umedă, dar aici la Londra era o vreme cețoasă la ora când se ia ceaiul și în aer se simțea miros de ploaie

După ce s-a oprit să ia un jurnal, Laura a oprit taxiul la poarta din față și a rămas un moment în curba pe care o făcea aleea pe pietriș, pentru a se uita la casă. Avansă. O casă mare, veche, din St. John's Wood, pe care, logic, ar fi trebuit s-o vândă cu luni în urmă dar nu putea să suporte să se despartă de ea. Atât de multe lucruri se schimbaseră în ultimul timp. Instinctul îi spusese că ceva trebuia să rămână cum fusese.

Din trei surori, Laura era cea mijlocie, însă nici Liz, nici Claire nu manifestaseră nici cel mai mic interes de a se ocupa de firma familiei. Numai Laura, care moștenise energia năvalnică a tatălui ei, la fel ca și încăpățânarea și părul roșu, știa ce însemna să te emoționezi la un eșantion

de stofă bine țesută sau un tighel delicat.

Laura a fost aceea care a preluat frâiele după moartea lui. Și totuși se luptase cu tatăl ei în multe împrejurări.

Și-a luat valizele și a pornit-o pe alee. Îi plăcuseră întotdeauna ciondănelile lor, era obligată să recunoască; însă când toate acestea se sfârșeau, un fir puternic de emoție o lega de tatăl ei. Fuseseră spirite înrudite, deși nici unul n-ar fi admis acest lucru.

Reesy era acasă. Avusese grijă de ele încă de când mama Laurei murise, cu ani și ani în urmă.

— Laura? Reesy a venit în grabă din bucătărie, accentul ei moale galez sunând imediat straniu dar familiar, iată-te! E o cratiță care te așteaptă în cuptor. Mă bucur că te văd!

— Bună, Reesy. Laura a lăsat jos valizele a doua oară, pentru a o îmbrățișa puternic pe Reesy. Urât din partea ta că ai mai stat, a dojenit-o ea. Să pierzi timpul pe aici mai mult decât e nevoie! Ți-am spus să mergi acasă.

— Arăți mai bine, e cert. Ca de obicei, Reesy a ignorat muștrările. Subțire ca un țâr, așa cum erai înainte de a pleca. Și nu mâncai nici cât să se mențină în viață o pasăre.

— Reesy, termină! Am avut o vacanță minunată și sunt pregătită să mă apuc de orice.

— Dar nu imediat, Dumnezeule?! Ochii reci, negri ai lui Reesy erau plini de întrebări.

— Mâine dimineață, a spus Laura veselă. La zece și jumătate precis am fost convocată la Măria Sa. Lucia m-a sunat ieri de la birou. Teribilul Oliver Redford vrea să-și prezinte planurile, fără îndoială, așa că trebuie să mă pregătesc de bătlie.

— Ei bine, dacă te vei băga iarăși până peste cap în treburile, fata mea, voi avea multe să-i spun teribilului Oliver Redford! Mai bine să-l informezi că galezii pot fi foarte direcți.

Laura era foarte conștientă de acest lucru. Acesta era și motivul pentru care o îndrăgea foarte mult pe Reesy. Niciodată nu proceda pe ocolite. Dacă nu era de acord cu ceea ce făceai, îți spunea pe șleau dar împărțea dragoste și afecțiune într-o măsură egal de generoasă.

Presupunea că acesta era motivul pentru care simțise întotdeauna o atracție pentru italieni. Cu Giorgio și de asemenea și cu Lucia care era a doua la comandă în echipa de design de la Macleay. Lucia și Laura locuiseră o dată împreună la Milano și Lucia a fost tentată de șansa de a veni și lucra la Londra vreme de un an sau doi, când Laura a putut să-i ofere un serviciu. Anul sau cei doi ani se extinseseră acum la cinci.

Lucia era ca un uragan italian de buzunar și trebuie că se mișca deja cu

vioiciune prin birou, punând lucrurile în ordine pentru ziua cea mare, se gândea Laura a doua zi, examinându-și imaginea în oglindă cu un calm absent. Azi se terminase cu rochița ei de vară. Laura cea nouă, eficientă, alesese să îmbrace un taior crem de lână — una din colecțiile de primăvară ale firmei Macleay, desigur. Linia lui simplă, discretă, rezuma tot ce prezenta Macleay. Stil, croială, tweed bun englezesc, împreună cu o bluză ușoară de mătase și părul cafeniu-roșcat prins într-un coc gros cu piepteni ca niște carapace de broaște țestoase, credea că va merge. Oglinda nu arăta toți nervii ei sensibilizați, durerea înțepătoare din spatele ochilor, ca urmare a unei nopți răscolitoare. Aceasta era ziua cea mare. Va privi numai ta aspectele de suprafață, cel puțin.

Câteva tamponări rapide dintr-un parfum foarte scump — necesare pentru creșterea moralului și și-a luat poșeta coborând în grabă curba lungă a scărilor.

— E totul gata? Arăți drăguță. Reesy își făcea intrarea pe ușa din față.

— Mulțumesc. Nu mă simt în apele mele. Sunt ca o gelatină, Poți să-ți dai seama? Totuși, știu ce obișnuia să spună tatăl meu: Acționează cu încredere, Laura. Așa se fac afacerile.

„Și tot așa se prăbușesc” și-a reamintit ea cu ironie scoțând mașina și îndreptând-o spre drum. Era o dimineață frumoasă de început de vară. Făcându-i semn cu mâna de rămas bun lui Reesy, chipul i s-a alinat într-un zâmbet gândindu-se cum își putea aminti acum toate micile maxime ale tatălui ei, căldura lui, micile lui glume. În primele șase luni după cele întâmplare nu putuse să se gândească la el deloc. Își interzisese orice gând, îndepărtase toate amintirile pentru că i-ar fi produs numai durere.

Dar acum rămăseseră numai lucrurile bune, în ciuda întregii situații. Putea să-și amintească cu plăcere de personalitatea năvalnică a tatălui ei, O personalitate care crease aproape de una singură o afacere pe care o începuse de la zero, în șase depozite de la granița scoțiană.

O activitate de o viață pusă în slujba firmei Macleay. O viață de dăruire și de muncă dură, de înaintare permanentă și de extindere pas cu pas în comerțul en detail.

Până ce s-a întins prea mult. Observând alene luminile semafoarelor, Laura reflecta că cel puțin tatăl ei a fost absolvit de acea întrunire finală, copleșitoare, cu acționarii. De toți acei directori în costumele lor în dungi subțiri, de acele discuții oribile cu ușile închise, care au precedat tranzacția de preluare a firmei. De faptul că firma gigantică de modă Bonita, cu acele designuri senzaționale, de dumping și cu lanțul de magazine ieftine, care tot cumpărase stocuri de acțiuni de mai mulți ani și care acum deținea șaiszeci la sută din firma lor. Cât ar fi urât tatăl ei să i se spună că Laura și surorile ei

mai aveau acum numai o mână din acțiunile Macleay să le împartă între ele.

Și cel mai rău, cum i-ar fi repugnat ideea ca Oliver Redford să-i ia locul ca șef executiv. Un fanatic magician, vehement adept al eficacității costurilor, după cum se zvonea, și al noii gândiri radicale.

Când a ieșit din liftul care a dus-o sus la birouri, primul lucru pe care l-a auzit a fost țipătul mic, răgușit, de bun venit al Luciei.

— Laura... carissima. În sfârșit te-ai întors! Mă bucur mult că te văd! Înainte de a-și da seama, Lucia a dus-o val-vârtej până la jumătatea drumului pe coridor. Acum, în fine, poate că acest loc va începe să fie cum trebuie.

— De ce? Râzând, Laura s-a oprit forțat. Ce s-a întâmplat?

— Ce nu s-a întâmplat? În această dimineață, în special. Sprâncenele negre ale Luciei s-au încruntat puțin a supărare. Începe la opt și jumătate. La opt și jumătate, îți spun! Cine este măcar în viață la opt și jumătate? Mai întâi vrea să vadă registrele de comenzi. Apoi vrea dosarele Hartley și Brown. Și acum zece minute vine și spune că vrea camera ta pentru secretara lui. E singura cameră, spune el, suficient de mare pentru mașinile lor.

— Ce spune? Întrebă Laura nevenindu-i să creadă.

— Totuși nu o vrea decât joi. Lucia arăta de parcă era pe punctul de a râde.

— Atunci transmite-i adâncă mea gratitudine, a explodat Laura. A mers mai departe pe coridor spre camera ei și a deschis ușa. În colț se afla tabla cu desene, până acum neatinsă, colecția ei de iederă care încă mai înfloreau deasupra biroului. A trântit servieta pe birou. Nimic nu se schimbase încă acolo.

— Și unde a catadicsit Măria Sa lordul să se instaleze? a întrebat ea sarcastică. Presupun că va trebui să-i explic de ce nu avem un apartament de lux care să stea în așteptarea venirii sale triumfale.

— E în biroul tatălui tău, a zis Lucia calmă, în timp ce aștepta reacția Laurei s-a așternut o pauză plină de teamă.

— O! S-a auzit un firicel slab de sunet. Un străin ar fi tras eventual concluzia că această informație nu avusese nici un efect. Numai cei care o cunoșteau extrem de bine pe Laura ar fi remarcat că s-a albit rapid sub bronzul ei pronunțat și că brusc și-a mușcat buza.

— O să-ți fie deosebit de dificil, Lucia i-a atins brațul. Stai jos, îți aduc o ceașcă de cafea.

— Nu. Nu vreau cafea, a zis Laura încordată. Apoi: îți mulțumesc, Lucia. Ai avut un gând bun, dar trebuie să merg înainte. Tot la zece și jumătate vrea să mă vadă, sau a schimbat și asta?

— Tot la zece și jumătate, i-a spus Lucia.

— Atunci am la dispoziție o oră să mă pun la punct cu ce s-a întâmplat în

ultimele trei săptămâni. Stai jos, Lucia, și informează-mă. Și după aceea cred că ar fi bine să trec pe la ceilalți și să ie zic bună ziua,

Nu degeaba era Laura fiica tatălui ei. Fusesse destul de încăpățânată pentru a evita o întâlnire cu noul șef executiv înainte de vacanță și era la fel de încăpățânată să-și facă de lucru în timpul orei care rămăsese până la timpul sperietoare de zece și jumătate.

Însă momentul a venit în cele din urmă la zece și douăzeci și nouă de minute. Telefonul a sunat și Lucia l-a ridicat și l-a pus jos aproape imediat.

— Te așteaptă acum, a șuierat ea urgent. Și se grăbește.

— În regulă, a spus Laura în timp ce a apucat-o pe coridor spre ușa vechiului birou al tatălui ei, cu mult mai mult aplomb decât simțea în sinea ei. În antecameră nu era nimeni. Domnișoara Cartwright, secretara, trebuie că se dusesse să facă cafea, s-a gândit Laura.

„Inspiră bine și adânc și sări drept înainte. Trebuie să ai încredere în tine”, o povățuia întotdeauna tatăl ei. Așa că asta a fost ceea ce a făcut. Cu cele mai scurte ciocănituri preliminare, a deschis ușa interioară și a intrat.

Nu și-a putut crede ochilor când a văzut cine ședea în spatele biroului tatălui ei. Un bărbat cu o privire cenușie inteligentă, care în acel moment observa fiecare detaliu al noii Laure indiferente, elegante, de la ceasul subțire de aur de la mână până la pieptenii ca niște carapace de broască țestoasă din păr. Aceeași privire cenușie inteligentă care i se fixase pe chip pe când asculta fiecare detaliu al istoriei vieții ei, ieri, în avion. El i-a întâmpinat privirea neîncrezătoare cu o licărire ascunsă.

— Domnișoara Macleay...? Păreți puțin uimită.

— Dumneavoastră! a spus Laura când i-a revenit vocea. Ce faceți aici?

— Încerc să dau de urma unei domnișoare Laura Macleay, care nu pare să vrea să știe că exist. A ridicat o sprânceană neagră. Crezi că e un rezumat obiectiv ai situației?

Laura a ignorat întrebarea,

— De ce nu mi-ați spus cine sunteți? a întrebat ea. Ieri, vreau să spun. Și cum s-a întâmplat că stăteați tocmai alături de mine în avionul care se întorcea de la Milano? Nu cred asta. Pur și simplu nu cred!

— De ce v-ați aflat la Milano în acel sfârșit de săptămână? a întrebat el în schimb.

— Era o paradă specială a modei la Taviani. Un sfârșit de săptămână de reclamă pentru atragerea de cumpărători. Am sincronizat astfel ca să prindem unii dintre... S-a oprit. Presupun că îmi veți spune că erați, de asemenea, acolo.

— Din primul moment.

— Dar nu v-am văzut.

— La ceea ce atât de adecvat ați numit „reclamă”. Nu mă surprinde. N-am văzut niciodată o asemenea întrunire zgomotoasă.

— Dar ce făceați acolo? Laura se simțea aproape copilăros de curioasă. Vreau să spun că nu erați nici cumpărător, nici designer.

— Nu, dar dumneata ești. El a așteptat foarte simplu ca această ultimă afirmație să-și facă efectul. Și lucrașerați pentru Taviani.

— Adică ați făcut atâta drum să mă verificați? În privința muncii mele? Ochii Laurei se făcură mari de tot. Și care a fost verdictul? a întrebat ea trufașă. Ce fel de referințe mi-au dat?

— Referințele au fost... destul de solide. Și-a depărtat mâinile pe birou, însă chipul lui nu spunea nimic.

— Și ce s-ar fi întâmplat dacă nu erau solide? a replicat Laura. Presupun că aș fi fost dată afară în momentul de față.

— Cred că așa ar fi fost, i-a spus el solemn. La urma urmei, am reputația de a fi absolut nemilos. Doar ieri mi-ai spus astfel.

Spre furia ei, Laura s-a trezit că se face stacojie.

— Ați avut un avantaj neloial, a zis ea cu indignare. Trebuia să-mi fi spus cine sunteți. Să mă lăsați să trăncănesc astfel ca o adevărată idioată...

— Tot atunci ați fi încetat să-mi mai procurați acele informații secrete fascinante despre atitudinea dumneavoastră față de mine...

— Un gentleman ar fi recunoscut deschis, i-a spus Laura cu demnitate.

— A, dar nu sunt un gentleman, domnișoară Macleay, a remarcat el încet. Sunt acel om îngrozitor care urma să vină cu acuze...

— Presupun că voiați să mă vedeți în legătură cu politica de viitor a firmei. Laura adoptă un ton cât de rigid putea. Poate că ar fi mai bine să trecem direct la problemele de afaceri.

— Să adoptăm o atitudine mai oficială, vreți să spuneți? Clipeau oare ochii cenușii? Probabil că aveți dreptate. A întins o mână cu manșete imaculate. Sunt Oliver Redford. Va trebui să lucrăm unul cu altul de acum înainte. Mă bucur că vă văd în cele din urmă, domnișoară Macleay. Dacă era vreo sugestie de amuzament în vocea lui, chipul lui avea o expresie inocentă singulară. Luați loc, vă rog! Și poate ar trebui să bem niște cafea, ca să ușureze lucrurile. Asta ar fi putut lua ceva timp.

Până când a sosit cafeaua Laura își recâștigase calmul. Atmosfera nu era într-un totu lipsită de tensiune, totuși... În sinea ei mai mocnea faptul că el reușise să-i demoleze toată încrederea elaborată cu grijă. Pe dinafară își menținea sângele rece, chiar dacă ceva în legătură cu prezența lui Oliver Redford o făcea inexplicabil de nervoasă.

— Spuneți-mi deci încotro vedeți că se îndreaptă Macleay, spuse el punându-și frișcă în cafea. Aș fi interesat să aud.

— Chiar are importanță ce cred eu? replică Laura. Bonita are cea mai mare parte a acțiunilor. Îmi imaginez că aceasta înseamnă că puteți să ne dictați ce politică să urmărim, pe termen lung, oricum. Dumneavoastră sunteți șeful executiv. Pe bună dreptate, nu îmi dau seama de ce vă sinchisiți să mă întrebați.

— Pentru că în momentul de față sunteți șefa secției de design la Macleay, a zis Olivei Redford cu vioiciune. E foarte simplu. Și în plus mă și interesează, de fapt.

Laura s-a gândit că auzise un fel de amenințare la acel „în momentul de față” și s-a hotărât să nu se lase intimidată.

— Macleay este o firmă de familie, a început ea. Suntem o casă de modă clasică. Cunoașteți sigur genul de îmbrăcăminte pentru care suntem renumiți. Tweeduri discrete, destul de liniștite, elegante. Bluze din mătase. Haine care își găsesc cei mai bine locul într-o casă englezească de provincie.

— Sau cu care să împruște fazani? a sugerat el. Sau poate să privească oile.

Pentru o clipă Laura a crezut că împărțeau aceleași vederi, dar apoi i-a aruncat o privire suspicioasă.

— Vă bateți joc de mine?

— Să-mi bat joc? a răspuns el prietenos. Sigur că nu.

— Despre Macleay, deci. Vreți să insinuați că designurile noastre sunt demodate? Caraghioase?

— Acestea nu sunt exact adjectivele pe care le-aș folosi. Privirea cenușie era onestă. Modele liniștite până la punctul de a fi puțin plicticoase, poate. Eventual m-aș aventura să spun că sunt haine pentru vicari înstăriți, soții sau femei excentrice detectivi. Am putea spune că sunt puțin... da... Îmbătrânite.

— E drăguț să ți se exprime o opinie onestă, a contrat Laura, privindu-l drept în ochi. Se întâmplă să port azi o jachetă Macleay cu fustă. Până în acest moment nu pot spune că m-am simțit în mod deosebit demodată.

— Asta pentru că v-ați familiarizat prea mult cu imaginea Macleay, a avut ei insolența să spună. Și-a lăsat capul pe spate pe scaunul pivotant. Ochii cenușii au privit-o un moment. Și pentru că sunteți mai decorativă decât multe. Desigur că persoanele care sunt într-adevăr în situația de a aprecia sunt clienții.

— Clienții noștri sunt foarte loiali, a insistat Laura.

— Au fost foarte loiali, a corectat-o el. A întins mâna după o foaie de hârtie. Până... să zicem... doi-trei ani în urmă. A extras hârtia pe care o vroia și a urmărit cu degetul niște coloane. Aș spune că a fost mai degrabă un caz de recesiune ce a afectat punga doamnelor detectiv sau un declin în industria de împrușcare a potârnicilor. Oricum ar fi, rezultatul este același.

Piața dumneavoastră s-a redus. Din punct de vedere financiar Macleay are pierderi serioase.

— Credeți că nu sunt conștientă de asta? a răbufnit Laura. Trăim cu aceste pierderi serioase de mai bine de un an. Am făcut tot ce am putut pentru a încerca să controlez situația. Însă nu puteți aprecia o firmă ca Macleay numai după fapte și cifre. Foarte bine, trecem printr-o perioadă dificilă. Se întâmplă acum cu cele mai multe firme. Însă sunt alți factori care trebuie luați în considerare! Macleay înseamnă tradiție, deține un loc în lumea modei din țara asta de aproape treizeci de ani...

— Tradiția nu plătește facturile, a spus el cu fermitate peste gura ceștii de cafea. Și nu ajută mult la atragerea de noi afaceri. Dacă nu aveți nimic împotriva, v-aș atrage atenția că nu mi-ați răspuns la întrebare. Bonita încearcă să țină pasul cu tot ce este nou, încotro vedeți că se îndreaptă Macleay?

— Nu văd să meargă nicăieri, a replicat Laura. Și dacă nu aveți nimic împotriva de a vă spune acest lucru, nu puteți compara Bonita cu Macleay. Suntem la un nivel mai ridicat pe piață. Când ne vom repune pe picioare din nou...

— Și cum o să faceți asta?

— Cu ceva investiții de fonduri, presupun!

— Un cadou financiar din profiturile Bonitei? Sprâncenele lui s-au ridicat.

— De ce nu? Trebuie să fi constatat o anumită valoare în designurile noastre, ținând seama că ne-ați înghițit. Tot ce avem nevoie este puțin ajutor...

— Aș putea să vă spun că mai degrabă aș arunca banii pe fereastră decât să-i bag în Macleay, în situația în care se află. Oliver Redford s-a lăsat pe spate pe scaun și și-a strâns mâinile după cap. Nu are nici un rost să investești într-o firmă de modă care nu mai are idei. Trăim într-o lume competitivă.

Laura a încercat să nu replice, însă cruzimea lui a afectat-o. Ședea acolo la vechiul birou al tatălui ei, spunându-i că tot ce reprezenta Macleay era nul. Puțin îi păsa de sentimentele ei.

— Poate că Macleay nu a făcut milioane, domnule Redford, a insistat ea cu înfocare, însă a ținut cont de sentimentele oamenilor. Poate că tatăl meu a făcut greșeli de ordin financiar, însă n-ar fi vorbit niciodată nici unui membru al acestei firme atât de tăios și feroce cum tocmai mi-ați vorbit mie. Ținea la angajații lui, nu numai la a face bani.

— Poate că în perspectivă ar fi fost mai bine să fi fost ceva mai fără menajamente și să le fi garantat locurile de muncă, a sugerat Oliver Redford sec. Și eludați din nou problema. Știați situația?

Laura s-a ridicat în picioare.

— Sunteți vrednic de dispreț, spuse ea printre dinți. Presupun că nu v-a trecut deloc prin minte cât de dificil mi-a fost să fac față acestei zile. Să vă văd stând acolo în scaunul tatălui meu. Să mi se spună că trebuie să mă mut din camera mea pentru nenorocita dumneavoastră de secretară și mașinile ei. Să vă ascult trecând ca un buldozer prin tot ce a însemnat Macleay pentru noi și... și să vă ascult cum îl insultați pe tatăl meu! A continuat furioasă, alarmată, când a constatat că tremură de supărare: Nu-mi pare rău că am spus dumneavoastră. Din câte îmi dau seama, toate acele lucruri care mi s-au spus despre dumneavoastră sunt perfect adevărate. Acum, dacă nu aveți nimic împotriva, aș ieși înainte de a adăuga altceva, ce aș putea regreta.

— Luați loc, a spus el cu o voce calmă, egală.

— Nu vreau să stau jos.

— Îmi dau seama, dar luați loc oricum.

Tonul lui nu era puternic, dar s-a trezit că face ce i-a cerut fără vreo explicație rațională. Se gândea că poate din cauză că brusc și-a simții picioarele slăbite, nu pentru că a simțit teamă în fața autorității lui evidente.

— Îmi dau seama că nu e ușor pentru dumneavoastră, a spus el. Dacă m-ați asculta, în loc să vă pripiți, ați face lucrurile mai ușoare. Nu l-am criticat pe tatăl dumneavoastră. Îmi pare rău dacă așa am lăsat impresia.

Nu-i părea rău deloc, își spuse Laura. Acea expresie de pe fața lui era de iritare voalată, nu de înțelegere.

— De ce a fost Bonita interesată de noi dacă suntem atât de cretini? a întrebat ea.

— N-am zis că Macleoy este cretină. Exagerați din nou. Am spus... Încercam să spun că s-a fosilizat. A devenit mulțumită de sine. Și Bonita era interesată pentru că Macleay avea potențial. Și încă are, dacă priviți faptele în față.

— Mulțumesc, i-a aruncat un zâmbet luminos și frumos. Un compliment, în fine.

— Nu vă lăsați entuziasmată de asta, i-a spus el cu un sarcasm evident, e o mulțime de muncă de făcut. Spuneți-mi, vă certați și cu tatăl dumneavoastră astfel?

— Uneori. A fost surprinsă de rapiditatea întrebării.

— Atunci de ce n-ați avut o influență mai puternică asupra evoluției Macleay? Aș spune că sunteți un caracter bine definit... judecând după cum m-ați atacat pe mine...

— Să vă atac? Laura era uimită. Nu v-am atacat, după cum vă exprimați. Dumneavoastră ați început totul.

— Voi schimba expresia, dacă doriți. Aproape că rânjea. Pare că puteți să

aveți grijă de dumneavoastră într-o dispută. Și sunteți tânără și Pietro Taviani a avut de spus unele lucruri foarte măgulitoare despre talentul dumneavoastră.

— A spus? Laura nu putea să se simtă decât încântată.

— Sigur că da. Atunci de ce nu s-a manifestat nici unul din aceste talente în designurile lui Macleay?

— Dați-mi voie să pun o întrebare pentru variație. Laura decisese că cel mai bun mijloc de apărare e atacul. Ce știți despre modă? despre talent și design? Cu un trecut numai în contabilitate și bănci, bătrânul domn Lawson îi furnizase acest fapt înainte de a-și da demisia cum vă puteți erija în judecător?

— Sunt consultant la Bonita de mai mulți ani și am vizitat o mulțime de unități de desfacere, am petrecut mult timp vorbind cu negustorii. Cunosc diferența între un concern care merge și unul care e bolnav. Nu putea fi făcut să devieze. De ce nu ați încercat să introduceți un spirit nou în designurile firmei Macleay?

— Pentru că tatăl meu n-a vrut să mă lase. Era furioasă pe el pentru că o presa să spună ce nu voia. Pentru că o ducea înapoi la acele terenuri de bătlie de dinainte.

— Și nu v-ați certat? Suna neîncrezător.

— Da... Erau motive. Ea se mișcă nervoasă și-i aruncă o mică privire sfidătoare. Nu vreau să vorbesc despre asta.

El a ridicat din umeri.

— Ei bine, lucrul important e să începeți să vă exercitați talentul acum. Luați o zi, două să vă adaptați. Gândiți-vă la ce v-am spus. Rumeați-le pe toate și vedeți dacă puteți veni cu unele idei noi. Apoi vom avea o nouă discuție și vă voi împărtăși planurile pe care le am în cap.

— Pot pleca acum? Era ceva în legătură cu prezența lui care o făcea să vrea să-l provoace. Aerul lui de autoritate. Modul de a te face să te simți foarte mic și neimportant, în întregime la cheremul lui.

— Firește, în zâmbetul lui era batjocură. Recunoscuse răzvrătirea ei implicită.

— Mulțumesc. Când s-a ridicat să plece, el a venit pe lângă birou pentru a deschide ușa. Era chiar ceva prefăcut în modul în care a făcut acest lucru, se gândi Laura îmbufnată. O să am grijă ca biroul meu să fie gol până joi dimineața. Unde ați vrea să mă mut? Există un ungher la capătul coridorului unde păstrăm articolele de papetărie și etichetele. Bănuiesc că doriți să-mi fac loc acolo?

— V-ați pierdut adevărata vocație, i-a zis el calm. Ar fi trebuit să vă faceți artistă. Și-a băgat mâinile adânc în buzunare și în acel moment știa că de

fapt se amuza de indignarea ei.

— Nu veți fi expulzată în dulapul cu papetărie. M-am gândit că ați prefera vechea cameră de eșantioane din celălalt capăt. E mult mai funcțională pentru nevoile dumneavoastră. Lumina e mai bună și e mult mai mult spațiu. Nu-mi pot închipui de ce nu v-ați vârât în acel colțișor de la început. Rânjetul lui era ușor ironic. Este alegerea unei femei, bănuiesc. O să-mi spuneți că vă plăcea vederea peste câmp sau ceva asemănător.

Laura n-a avut încredere în ea ca să răspundă. S-a întors pe călcâie și a trecut pe lângă el, ieșind pe ușă. Mai era și adept al superiorității masculine, pe deasupra! În nici un fel nu putea să suporte asta.

CAPITOLUL II.

Laura a fost într-o dispoziție bună în cea mai mare parte a timpului, însă după o săptămână sau două de lucru cu Oliver Redford, mici nori de furtună înnegurau hotărât orizontul.

— M-am plictisit de avalanșa asta de note serioase, a mormăit ea într-o dimineață. Tot ce-l interesează e partea de afaceri! Profitul prețios al investitorilor, i-a spus Luciei în taină. Vrea designeri noi, noi schițe, zice el! Ca și cum ai putea apăsa pe un butonaș de computer din creierul tău și să le scoți instantaneu. Și nu-i pasă cu adevărat de tradiția lui Macleay.

— Însă are un zâmbet frumos, cara. Lucia era mică și brunetă. Înfațișarea ei nu era singura trăsătură italienească; era un copil sincer și deschis. Ai observat asta?

— Nu vreau să știu, a bombănit Laura. Nu mie îmi acordă zâmbetele. Și, chiar dacă ar face-o, n-aș avea încredere în el!

Era adevărat că Olivei Redford nu fusese chiar abordabil în acea săptămână. Cu cei mai mulți bărbați existau simboluri psihice pe care să le citești pentru a determina în ce dispoziție se află. Însă el era altfel. Nu aveai nici o idee la ce se gândea când intra în vreo încăpere. Nu-ți sugera nimic din ce se petrecea în mintea lui. Te convoca, te pironea cu privirea lui cenușie și aștepta să reacționezi. Lucru pe care și Laura s-a trezit făcându-l cu o frecvență înnebunitoare.

Astfel a fost când a convocat-o în biroul lui să vorbească despre oprirea producției la o serie de linii noi.

— De ce anulați toate aceste noi proiecte? a întrebat Laura sec. Și jacheta de lucru. De ce vreți să stopați producția ei? Este una din cele mai vechi linii ale noastre.

— Nu se vinde, a informat-o Oliver. Privirea lui era constantă. Clienții și-au spus verdictul. Nu le place. Sau nu-și permit s-o cumpere. Așa că trebuie

scoasă din fabricație.

— Însă ce puneți în loc?

— Dumneata să-mi spui. Ești designer. Cuvintele lui erau atât de tăioase încât au durut-o cu adevărat, se gândi Laura. O afirmație directă, laconică, care va persista ore întregi.

— Ne vom pierde toți cumpărătorii, a replicat ea. Ei știu ce vor de la noi. Clienții sunt niște conservatori fără speranță. Vin la noi pentru aceleași lucruri de ani de zile, Hartley și Brown în mod deosebit.

— Atunci vom porni cu toate forțele pentru a atrage noi cumpărători, a replicat el cu răbdare. Aceasta este o schimbare completă de directive. Fără măsuri pe jumătate și frică. A schimbat subiectul abordat. A întins mâna după un dosar de pe birou. Și aceste schițe de design pe care le-ați adus ieri, pur și simplu nu merg. Sunt o compilație după modele mai vechi. Dacă astea sunt cele mai bune pe care le puteți face va trebui să căutăm modele în altă parte.

Laura îl examina peste biroul mare, capitonat cu piele. Vroia să înhațe dosarul și să-l arunce în coșul de gunoi. Franchețea lui o afectase. Nici un alt bărbat nu-i vorbise vreodată atât de direct. Tatăl ei se purtase întotdeauna cu ea cu un amestec subtil de eleganță și căldură.

— Trebuie să fie minunat, a spus ea lin, să posezi asemenea șarm și tact! E o însușire naturală sau v-au predat-o la colegiul de afaceri?

— La colegiul de drept, de fapt, a informat-o el calm. Aptitudinile pentru afaceri au venit mai târziu. Acum, dacă aș fi în locul dumneavoastră, m-aș concentra cu întregul colectiv asupra problemei designurilor. Începeți cu Lucia.

Lucia era a doua la comandă în locul Laurei. Avea un ochi extraordinar pentru linie și culoare și era foarte pedantă cu detaliile de finețe. Când se punea problema grea de a depista noi cumpărători și de a forța grupul de designeri spre termene limită, Lucia valora cât greutatea ei în aur. Însă flerul său era pentru a transpune schițele de design în practică și nu de a fi la originea lor.

Laura a aruncat dosarul ofensator în fața Luciei.

— Măria Sa lordul spune că nu merg! a zis ea cu amărăciune. Ce crezi, Lucia? A căzut plictisită pe un scaun.

— Ce vrea atunci? Ochii negri ai Luciei erau plini de compasiune.

— Nu știu! Aș vrea să știu. Adică spre ce fel de piață nouă ne îndreptăm? Laura a început să se joace cu unul din creioane pe planșeta ei de desen, apoi l-a pus din nou jos exasperată. Vrea ceva complet nou. Tot ce spune este că imaginea Macleay este tristă.

— Atunci de ce nu-l întrebi ce vrea? a sugerat Lucia.

— L-am întrebat și am fost expediată. Eu sunt designerul, zice el, și trebuie să găsesc singură idei.

Ceea ce Laura nu-i spusese Luciei, în timpul acestor câteva săptămâni, era cât de singură se simțea. Singurătatea era un lucru dificil de recunoscut chiar și prietenilor celor mai apropiați.

Următoarele două zile au fost încărcate. Și-a canalizat toată energia la organizarea noii ei camere de lucru. Să facă orice, a trebuit să admită în sinea ei, cu excepția abordării problemei spinoase de a crea noi schițe interesante.

Era umilitor că trebuia să recunoască, însă Oliver Redford avusese dreptate în privința posibilităților oferite de noua cameră. Era mult mai mare, cu mult mai luminoasă. Îi lipsea vederea spre fagii mari de pe câmp acesta era un alt aspect în care avusese dreptate, dar nu mai erau aglomerarea și zgomotul și talmeș-balmeșul vechii ei camere. S-a hotărât să nu i spună vreodată că a avut totuși dreptate. Asta ar fi fost mult prea exasperant. Aproape la fel de exasperant ca atunci când a rămas pe jantă cu mașina în dimineața următoarei întâlniri săptămânale, întârziase aproape o oră și era pe drept cuvânt agitată când a ajuns în sanctuarul lui Oliver Redford.

El examina o grămadă de scrisori, când ea a deschis ușa.

— Ați dormit mai mult? a întrebat el cu o tresărire a unei sprâncene.

— Nu. Onestitatea a obligat-o să spună adevărul. Mi s-a spart cauciucul la mașină și n-am știut cum să schimb roata.

— Țut... țin, domnișoară Macleay. Se uita de parcă ideea îl amuza. Aveți o pată de grăsime... chiar aici. A întins un braț lung dincolo de birou și i-a atins vârful nasului cu un deget. Aș scăpa de ea dacă aș fi în locul dumneavoastră. Strică imaginea elegantă. O ceașcă de cafea?

— Da, a spus Laura rigidă. Și-a curățat pata ofensatoare cu o batistă.

A apăsător sonerie și a comandat cafea. În loc de a aborda problemele de afaceri s-a ridicat și s-a îndreptat spre fereastră, apoi s-a întors pentru a se așeza pe marginea biroului, în fața ei.

— Și ce ați făcut? a întrebat el.

— Ce-am făcut? întrebarea relativ indiferentă a pus-o în încurcătură. Aceasta, ca și prietenia evidentă din vocea lui.

— Mm, cu mașina.

— O, cu mașina, a spus ea uimită. Am lăsat-o unde era și am luat un autobuz. Dorea ca el să nu se mai uite la ea. Privirea lungă, amuzată era deconcertantă. Mi-a luat o oră întreagă și a trebuit să schimb de două ori.

— Dar acum sunteți aici. S-a ridicat de pe birou și s-a așezat în spatele ei. Bun. Devenise din nou calculat. Cum progresează noile designuri?

— N-a trecut decât o săptămână, Laura s-a trezit că trage de timp. Și

doreați să fie verificate și registrele de comenzi și mai era de completat comanda Pickworth... fustele plisate. Și Lucia mi-a tot adus probleme. A început să-și răsucescă o șuviță a părului ei castaniu-roșcat, mult prea devreme. Știți...

— Foarte bine, foarte bine... Încetați să vă mai scuzați. S-a aplecat pe spate cu scaunul. Privirea rece, cenușie o supraveghea. De fapt, e la fel de bine că sunteți încă blocați.

— N-am spus...

— Am vorbit cu Bonnie în timpul weekendului. Bonnie Steinberg, șefa secției de design de la Bonita. El a ignorat cu voioșie protestele Laurei. Mi-a dat o idee care ar putea pune capăt tuturor certurilor noastre. A menționat că gama de sortimente pentru adolescenți se vinde ca focul la New York. Aș vrea să vă întâlniți cu Bonnie dacă nu v-ați întâlnit încă.

— Nu, nu ne-am întâlnit. Laura auzise de Bonnie Steinberg totuși. E americană, nu-i așa? Și cred că a fost scenografă înainte de a veni la Bonita. Era mai mult decât o notă de dispreț în vocea ei.

— Asta se întâmpla acum câțiva ani. A reclădit Bonita aproape de la zero de atunci încolo. Are relații bune în America: Vânzările lor la New York au urcat vertiginos în acest an.

— Serios? Gâtul Laurei se uscase de aprehensiune. L-a privit cu ceea ce spera să fie o lipsă de interes ironică.

El a surprins-o emitând o încercare de râs.

— Aș vrea să am o oglindă, a spus. Dacă ai putea să-ți vezi chipul! Care-i problema? Să înțeleg că nu crezi că Bonnie Steinberg este exact pe aceeași lungime de undă cu dumneata?

— Fără comentarii, a replicat Laura.

— Bonnie are un talent impresionant.

— Însă designurile ei sunt curat Hollywood. Înșelătoare. Pe drept cuvânt nu văd nici un rost să mă întâlnesc cu ea... Cum naiba ar putea Macleay avea ceva în comun cu ce face ea acolo?

— Este o femeie cu idei inspirate. O aranjare. Știe cum să-și atragă publicitatea.

— Sigur că știe! a replicat Laura. Din câte își putea aminti, impresionanta domnișoară Steinberg avusese doi bărbați bogați și o suită de însoțitori playboy. Și Laura și-a amintit că o văzuse pe Bonnie la televiziune, într-un program de convorbiri, cu un machiaj de culoarea mierii și cu accesorii zornăitoare. Așa că, ce credeți în mod exact că poate oferi domnișoara Steinberg firmei Macleay? a întrebat ea cu răceală.

— Macleay are nevoie de o concepție nouă. M-am gândit că dumneavoastră ați putea... da... să beneficiați dintr-un asemenea schimb de

idei. Interacțiunea ar putea fi interesantă.

— Noi vindem modele clasice, pentru Dumnezeu! Și modele clasice discrete, mai ales. Cum naiba vă așteptați să reacționez când sugerați să înlocuim garniturile noastre cu articole țipătoare, rebuturi la prețuri reduse care...

— Bonita nu este deloc o firmă de prețuri reduse, a murmurat el sec. V-ați uitat vreodată la etichetele de preț?

— Nu, nu m-am uitat. Vă puteți imagina cum aş arăta eu cu ceva în paiete de la micuța Steinberg? Laura simțea cum supărarea ei crește lent, transformându-se într-o vijelie de dispreț.

— Cinsti... nu, a răspuns el. Și-a plimbat privirea peste persoana ei șic, fără vreun cusur. E un gând interesant, totuși, a avut el tenacitatea să adauge.

— E un gând complet ridicol! Laura a văzut ceea ce ar fi putut să fie aparența unei licăriri în ochii lui, însă nu a putut ignora aroganța lui Oliver Redford. Cele mai puternice temeri îi fuseseră depășite. M-am abținut de la a comenta despre ceea ce cred în legătură cu designurile Bonitei până astăzi. Mi-am spus că nu există posibilitatea de a le impune cu forța și la Macleay. Însă se pare că nu aveți nici o înțelegere pentru tradițiile noastre, pentru imaginea noastră. Sau pentru sentimentele noastre, ar fi putut adăuga. Numai profiturile contau. Sunteți destul de insensibil, nu-i așa?

— Asta gândiți?

— Da, asta gândesc.

— Consider că fac parte din cruzimea mea. Tonul lui era înșelător de plin de umor. Râdea de ea? se întrebă Laura. Știți că mă intrigați cu adevărat. Recepționez din când în când mici imagini ale Laurei Macleay celei adevărate. Uneori aveți o anumită privire. O privire care nu aparține domnișoarei Laura Macleay cea practică. Sau eul Sarah Bernhardt cu părul roșu, care intră înflăcărându-se în biroul meu făcând fețe-fețe. Și vă dați seama că de fiecare dată când venim în contact unul cu altul vă conduceți după emoții și nu după cap. Veți găsi că e mult mai ușor dacă vă veți forța să trageți concluzii conștiente, logice, în loc de a mă lăsa să vă necăjesc cu unele emoționale.

— O, opriți-vă de a mă face să par o femeie mică, proastă și irațională. Laura era acum în picioare, tremurând de supărare justificată. Am ținut Macleay să nu se destrame, practic de una singură, de când a murit tatăl meu. Am luat hotărâri și am negociat cu consilii de administrație și am lucrat cu avocați până când am ajuns să le re trăiesc de zeci de ori în somn. Și într-un fel am ferit firma noastră de instanțele de faliment și am dirijat-o spre această contopire nenorocită. S-ar putea să nu fie ceea ce am vrut, dar a fost

lucrul cel mai bun pe care l-am putut face. S-a întors pentru a-l privi din față. Și acum aveți temeritatea de a afirma că reacționez emoțional când încercați să mă forțați într-un gen de parteneriat cu o femeie a cărei muncă o găsesc de-a dreptul străină și total respingătoare.

— Însă tocmai aici greșiți, a spus Oliver, cu un calm plin de grijă. Nici măcar n-am sugerat ideea unui parteneriat de designuri. Tot ce am spus a fost că Bonnie mi-a dat o idee și că aş vrea ca dumneavoastră s-o întâlniți. Așa că dacă-mi acordați șansa să termin...

— Dar acesta e primul pas, Laura nu se lăsa păcălită de aparențe. O nevoie urgentă de a ieși din acea cameră o cuprinse. Să fie departe de această luptă continuă. Simțea o încordare în cap care se va transforma curând într-o depresiune neagră. Știa ce înseamnă rezonabilitatea lui aparentă. Boxa cu deșteptăciune. Va relua atacul când va considera că s-a copt timpul.

— Îmi pare rău, domnule Redford, nu am nici cea mai slabă înclinație s-o întâlnesc pe Bonnie Steinberg. Și nu am de gând s-o las să influențeze stilul firmei Macleay.

Laura a lăsat geanta să cadă pe masa de bucătărie când a ajuns acasă în acea seară.

Reesy și-a desfăcut șorțul.

— Musaca galeză, a spus ea. Și n-o lăsa să se răcească. Am închis cuptorul. Privirea ei luminoasă, vicleană, a întâlnit-o pe a Laurei. Probleme cu acel tânăr? a întrebat.

— S-ar putea spune! Laura și-a scos pieptenii din păr și l-a clătinat despletit. E într-adevăr îngrozitor, Reesy, încăpățânat și încrezut. Nu trebuia să stai și să faci de mâncare. Mă simt vinovată. Doream să nu fi făcut nimic.

— Trebuie să mănânci. Cine altcineva să gătească? a spus Reesy dezaprobatore. S-a băgat peste stilul tău, nu? Tatăl tău obișnuia să spună că te va lua un bărbat brav.

— Reesy! Laura nu știa dacă să râdă sau să se supere.

— E adevărat. L-ai auzit adesea. Reesy și-a pus pe umeri haina el verde de tweed. Ai nevoie de o mână forte, fata mea. Și ai urî să ai de-a face cu o persoană care spune da la toate. Eu plec. Mănâncă de seară. Vine ploaia, așa că să nu uiți să închizi ferestrele.

A plouat în cursul nopții. A doua zi dimineața erau pe jos numai petale de trandafir și se contura perspectiva unei zile frumoase.

Lucia era deja în cameră când a intrat Laura.

— Nu te-am văzut ieri, a spus ea printre acele pe care le avea între dinți. Ce s-a întâmplat? M-am gândit că poate te ascunzi.

— Nu eram o companie plăcută, spuse Laura. Îi povesti Luciei despre

întâlnirea cu Oliver Redford.

— Domnul Redford a venit foarte devreme, spuse Lucia, zâmbind răutăcios. Este pregătit pentru o nouă luptă?

— Nu am intenția să mă lupt cu nimeni astăzi, a asigurat-o Laura. Am o mulțime de treabă care s-a adunat pe biroul meu.

La douăsprezece și jumătate Oliver Redford a apărut pe ușă.

— Sunteți ocupată? Tonul lui era prietenos, chiar relaxat.

Laura se întreba dacă e pradă imaginației ei. Nu mai departe decât ieri îi spusese practic să se ducă dracului. Acum stătea acolo în dorul Ielii, zornăindu-și monedele în buzunare, așteptând ca ea să rupă mica tăcere stingheritoare.

— Nu mai mult decât de obicei, a spus ea în cele din urmă.

— Și ce înseamnă asta? S-a așezat pe marginea biroului și a ridicat o sprânceană întrebătoare.

— Vrea să însemne că totdeauna sunt ocupată, a spus ea cu suspiciune. Avea de gând să-i sacrifice ora de prânz cu o altă bătălie încăpățânată?

— Aveți prea mult de muncă?

— Nu am spus așa ceva.

— Știu că n-ați spus. Și îmi dau seama că probabil nu mi-ați fi spus, chiar dacă ați fi vrut. Și-a rotit capul brusc într-o cercetare atentă. Mi-ați spune? Mai bine ați muri decât să-mi recunoașteți că nu puteți face față. În special mie.

— Așa credeți?

— E ceea ce știu. Trebuie să dovediți că sunteți imbatabilă.

— Dar nu asta așteptați de la mine? Ochii ei verzi i-au întâlnit pe ai lui.

— Cum știți ceea ce aștept de la dumneavoastră?

— Presupun că nu știu, cu adevărat. N-am discutat asta în toate detaliile. Tot ce știu este că nu vă plac designurile mele.

— Nu. Ne petrecem cea mai mare parte a timpului menajându-ne eurile. Apoi a urmat o altă privire cercetătoare. Ați luat prânzul?

— Nu. De obicei mănânc câte un sandvici și...

— Bine, uitați de sandvici astăzi. A vorbit abrupt. Vă duc la Tudor Lodge. Luăm o friptură.

— O! i-a aruncat o privire neîncrezătoare. N-are nici o importanță, știți. Nu voi vorbi despre Bonnie Steinberg.

— Dumnezeule, Laura, nu vă gândiți la nimic altceva decât la muncă. Ochii cenușii erau foarte exasperați. Cele mai multe dintre femei ar fi luat-o simplu, ca o invitație la prânz. Și-a sprijinit ambele mâini pe birou în fața ei și a privit-o atent. Masa de prânz. Despre asta vorbesc. Dumneavoastră și cu mine. Nu tot consiliul de administrație al Macleay. Putem discuta despre

vreme dacă doriți, ce se mai joacă la teatru și unde preferați să vă duceți câinele la plimbare la sfârșit de săptămână și...

— Dar nu am câine!

— Bine, atunci inventați unul, nu puteți? i-a sugerat el. M-am gândit tocmai că aș dori să știu ce se petrece în acel căpșor roșu elegant când nu sunteți aici la birou. E ceva atât de neobișnuit?

— Din partea dumneavoastră... da, a zis ea în mod sincer. S-a decis să-l facă să-și ia privirile de la ea. Nu ați dat semne până acum că doriți să fiți prietenos.

— Nici nu prea mi-ați dat ocazia, i-a spus Oliver crispat. Uitați, tot ce vreau să spun este că se pare că am pornit-o cu piciorul stâng. Hai să încercăm din nou la masă. Nu e nimic mai mult decât atât. Pe onoarea mea. La urma urmei, a adăugat el cu o licărire, trebuie să fie ceva în toată lumea asta mare în care să ne înțelegem. Dacă vom căuta serios... nu credeți?

Laura nu l-a informat atunci și acolo că paria pe o șansă mult prea îndepărtată. Era încă prea uluită de invitația la prânz pentru a o face. Și era și suspicioasă sub pojghița precaută a conversației ușoare. Nu își va coborî garda de apărare, și-a propus ea ieșind de la toaleta restaurantului Tudor Lodge și croindu-și drum prin micul foaier acoperit de covor, spre sala de restaurant.

Când a trecut pe lângă o comodă mare de stejar și-a aruncat o privire în oglindă. Coama mare de păr cafeniu-roșcat, jacheta moale, verde de tweed și bluza răcoroasă din pânză. Nu părea totul cam sever? Prea simplu și prea discret? A ridicat o mână și și-a eliberat o şuviță sau două la ceafă și apoi s-a simțit agasată pentru că permisesese impresiilor lui Oliver Redford să pună stăpânire pe gândurile ei. Ce importanță avea cum arăta? Nu avea nevoie de aprobarea lui. Sau de prietenia lui.

Când a văzut-o venind printre mese s-a ridicat și a salutat-o.

— Iată-vă, a spus el.

— N-am întârziat, nu? Ea s-a uitat la ceas. Ați spus la ora unu, nu?

El părea amuzat.

— Așa am spus. Relaxează-te, Laura. Nu ți-aș fi ținut o prelegere dacă ai fi întârziat! Ce ai vrea să bei?

— Un gin cu tonic, te rog, a spus Laura, simțindu-se pentru moment confuză și dorind să poată descoperi secretul relaxării cu acest bărbat. Îi plăcea modul în care îi spunea Laura. Nu era straniu?

În timp ce el făcea semn chelnerului, ea s-a așezat pe scaun. Restaurantul era un loc frecventat pentru prânzuri de afaceri. Când Laura și-a primit băutura, Oliver a spus:

— Bine. Acum putem studia meniul în tihnă. Și trebuie să recunosc că nu

știu prea multe despre specialitățile de aici.

— Antricotul ăla bretonne este bun, a remarcat Laura.

— Ai mâncat des aici?

— Da. Tatăl meu avea obiceiul să mă aducă. A simțit o durere rapidă ca o săgetătură. Și-a dat seama pe neașteptate că era prima oară când venea aici de la moartea lui.

— A, da. Ochii lui au trecut peste chipul ei. Îmi pare rău, a spus el calm. Ar fi trebuit să aleg alt loc. Nu m-am gândit.

— Nu, e în regulă. Laura a luat o furculiță și a început să facă desene cu ea pe fața de masă de damasc. Trebuie să învăț să trăiesc cu acest lucru. Nu pot evita la nesfârșit unele lucruri din cauză că... Da, nu poți, asta e. Și oricum, n-aș vrea. Am amintiri foarte fericite despre tatăl meu.

— Erați foarte apropiați?

— Destul de straniu, da. A sorbit puțin din băutură cu un mic surâs trist.

— De ce straniu? a întrebat el.

— Pentru că ne luptam ca pisica cu câinele, uneori. Și înainte de a presupune că sunt astfel mereu, a continuat ea în grabă, te pot asigura că nu sunt. A aruncat o privire scurtă, rapidă peste masă.

— Nu mi-ar fi trecut prin minte nici pentru o secundă, a spus el curtenitor, cu un zâmbet în voce.

— Asta se întâmpla pentru că eram mult prea asemănători, știi. Eram amândoi destul de încăpățânați. Amândurora ne plăcea să câștigăm. Totdeauna am fost rebela familiei.

— Dar tu ai vrut să te alături firmei familiei?

— Nu, la început. Laura era destul de surprinsă că îi spunea toate acestea. Oliver părea diferit aici. Mult mai apropiat. Sau poate că era ginul și tonicul. M-am distrat minunat în Italia. N-am mai vrut să mă întorc în Anglia. Am vrut să rămân la Milano și să fac ce-mi place. Să explorez puțin lumea. Să-mi explorez propriile idei. Italia era tot ce mi-aș fi dorit. Soarele... oamenii. Cercurile modei din Milano. Totul era atât de stimulat.

— Atunci de ce te-ai întors? Datoria filială?

— Parțial. El a venit să mă vadă, știi. S-a uitat în jos spre pahar ca și cum ar fi văzut scena, undeva în cristalul sclipitor. Arăta foarte vioi, foarte scoțian în soarele italian. Voia să mă întorc acasă. Ca să încep să lucrez cu el la Macleay. Nu-mi oferea un contract ușor, a spus el. Trebuia să încep chiar de la bază, așa cum făcuse și el.

— Și ai fost de acord?

— Da. În final.

A fost un mic moment de tensiune pe care Oliver l-a destrămat în cele din urmă.

— Ai fi putut să refuzi. De ce n-ai făcut-o dacă erai atât de fericită în Italia? Era viitorul tău la care trebuia să te gândești, indiferent cât de puternice erau legăturile de familie.

Dintr-odată, pentru Laura a devenit important să-și amintească exact totul, așa cum fusese, fără cel mai mic sentimentalism.

— Era tatăl meu. Și subit mi-a părul atât de... bătrân. Îmi amintesc cum se uita la mine peste masă. Eram afară, pe terasa lui Giorgio, la soare, și el mi-a spus: Laura, am nevoie de tine. Ești singura dintre toți care știe ce simt. Singura cu ceva fler pentru afaceri. Știi despre ce e vorba.

— Și ai cedat fără ceartă. Asta nu seamănă cu tine. I-a aruncat o privire piezișă, aproape tachinantă.

— N-am fost de acord în acea după-amiază, o spus Laura. Vocea ei avea un timbru ciudat. Dar am plecat săptămâna următoare acasă. Avusese un ușor atac de inimă imediat după întoarcerea în Anglia. După aceasta n-am mai avut de ales.

— Laura, îmi pare rău. Știi, n-ar fi trebuit să te întreb despre asta. Vocea lui era egală, aproape tăioasă, însă când a întins mâna peste masă pentru a o atinge ușor pe a ei, ea o știut că gestul era sincer. Și într-un anumit fel, datorită caracterului lui neașteptat, era îngrozită că îi vin lacrimile. Și-a retras degetele rapid, și-a proptit cotul de masă și și-a pus bărbia în mână.

— Mi-a cerut ajutorul cu acel prilej, a spus ea. Însă nu mi-a relatat nimic despre toate datoriile, câțiva ani mai târziu. Aș fi dorit s-o fi făcut înainte de a fi prea târziu. Mândria nu i-a permis. Apoi, cred că voi începe cu homarul. Îl pregătesc destul de bine aici. De ce nu încerci și tu?

Nici unul dintre ei nu a mai menționat acest subiect. Momentul a fost întrerupt de venirea chelnerului ca să ia comanda. Când au început să mănânce, în cele din urmă, Oliver a schimbat cu tact subiectul. Însă Laura a simțit că după ce acest moment de intensă emoție a venit și a trecut, fără vorbe dar înțeles de amândoi, ceva din stânjeneală i-a dispărut. În ciuda ostilității ei anterioare față de el și aproape împotriva voinței ei, îi plăcuse în mod onest pentru acea licărire de compasiune.

În cele din urmă, după cum aproape știuse că se va întâmpla, conversația s-a îndreptat spre Macleay și muncă.

— Mai bine mi-ai spune ceva despre noile tale idei, a spus Laura cu un oftat. Dacă nu vorbim de ele acum, situația se va înrăutăți. După ce au consumat o sticlă de vin amândoi se simțea visătoare și amețită. Și promit să nu îmi sară țandăra din nou, atâta timp cât nu mi-o bagi pe gât pe Bonnie Steinberg. Trebuie să ajungem la un fel de compromis.

— Ce ai împotriva lui Bonnie, în mod exact? a întrebat el calm.

— Cunoști toate obiecțiile mele, a subliniat Laura. Macleay a fost

totdeauna deasupra pieței. Reprezentăm calitatea. Lucrurile pe care le face Bonnie Steinberg vizează capriciile fluctuante ale adolescenților. Asta nu ni se potrivește nouă.

— Cum știi dacă n-ai încercat? a întrebat Oliver. Nu vrei să ne extindem?

— Ei, sigur că vreau. Cel puțin dacă am putea să ne extindem într-o direcție pe care aș putea s-o aleg. Pur și simplu urăsc ideea ca designurile noastre să ajungă sub nivelul pieței, asta e.

— Vrei să spui „da, sau nu!” a zis el sec. Apoi după o pauză a adăugat: De fapt ce aveam în vedere era să ne îngrijim și de piața tradițională și de segmentul tineret de asemenea. Să împărțim producția în două. Asta mi-a venit în minte în timp ce vorbeam cu Bonnie la o petrecere cu o seară în urmă. În felul acesta obținem cel mai bun lucru din ambele sectoare. Macleay a ajuns statică, Laura. Din acest motiv a mers în jos atât de rapid. Recunoaște deschis. Dar dacă putem, vrem să menținem ce-i mai bun din linia tweed și să începem o linie complet nouă pentru tineret, ceva atrăgător și proaspăt și viu... De aceea ți-am returnat ultimele tale schițe. Voiam ceva absolut diferit.

— Bine, atunci de ce nu spui așa? a întrebat ea cu supărare. Mintea îi alerga furioasă spre toate posibilitățile. Nu era rău. Nu era rău deloc. Fezabil, cel puțin.

— Nu mi-ai dat ocazia, a spus el cu un zâmbet ambiguu. Îndată ce am menționat numele lui Bonnie...

— Foarte bine. Trebuie să recunosc asta, cedă Laura. Îmi pare rău, am fost într-o mare tensiune în ultimul timp.

— Știu. El a privit-o cu viclenie peste gura ceștii de cafea. Ar putea să-ți prindă bine o pauză.

— Abia am avut una, spuse Laura.

— M-am gândit la o pauză scurtă. S-a întrerupt puțin. Apropo, mă gândeam să te trimit undeva pentru weekend. Până la Bath, de fapt.

— La Bath? rosti Laura cu glasul stins. Ochii ei verzi s-au mărit de surpriză.

Oliver a chicotit, S-a aplecat înainte pentru a emite un șoptit dogit:

— E foarte bine. Virtutea ta este în siguranță. Nu sugeram așa ceva.

— Așa ceva? Laura știa că se făcuse stacojie la față din cauza privirii lui tachinatoare. Oare numai tachinarea îi provoca o mică contractare ciudată a gâtului, bătaia brusc grăbită a pulsului? Și-a amintit subit de comentariile Luciei „Însă surâde frumos, cara”.

„Încearcă să te stăpânești, Laura!” și-a spus ea sieși.

— Știi foarte bine ce vreau să spun. Privirea cenușie care a întâlnit-o pe a ei era deconcertant de candidă. Nu am de gând să-mi fac numărul de crai și

să te seduc într-o locuință închiriată din Bath. Vreau să o întâlnești pe Bonnie, numai atât. Are o vilășoară nu departe de Bath și ne-a invitat la ea. E un loc minunat și nu vreau să ți-o bag pe gât. E numai pentru faptul că realmente are talente care ne pot ajuta, Laura. Și relații. Ne-ar putea fi de mare folos dacă ne întindem aripile. Are o mulțime de idei. Și noi avem nevoie să ne diversificăm. Și deschidem Macleay oricărei influențe care ar putea să o fortifice.

— Ne vom ciondăni tot weekendul, a spus Laura, privindu-l în ochi.

— E foarte bine. Pot să fac față, dacă poți și tu. Colțurile gurii i s-au contractat.

— Și nu promit că mă voi alinia vreunui plan al tău. A făcut o pauză în timp ce un gând i-a venit în minte. Deși am fost de acord cu asta, nu-i așa?

— Care asta?

— Da. M-ai invitat la prânz în oraș și m-ai convins să petrec weekendul la Bath cu tine. Sunt puțin cam idioată, pe bună dreptate. Și credulă, pentru a nu spune mai mult, nu ești de acord?

Și-a plimbat privirea pe chipul ei.

— Nu-ți face griji în privința asta, a spus el liniștit. Îmi place ca femeile mele să fie idioate și destul de credule. E mult mai nostim așa. Și nu te-am adus aici ca să discutăm despre afaceri, indiferent de ce ai spune. Tu ești cea care ai început... Îți amintești?

— O, tu...! Laura a început să râdă. Timp de o clipă a stat și s-a uitat la el. Era realmente destul de amuzant în spatele înfățișării dure, s-a gândit ea. Era mai ușor să se confrunte cu această idee decât se așteptase. Și-a întors privirea în lături. Nu a fost prea credulă, nu? Nu credea. Apoi, cu precauție, a început să se lupte cu o altă concluzie. Nu era numai faptul să era nostim. Exista de asemenea ceva descurajant de atractiv în legătură cu acest bărbat. Numai că ea simțea că nu e prudent să exploreze această posibilitate prea în detaliu.

Oliver a venit și luat-o cu mașina vineri seara. Era tăcut, chiar preocupat în timp ce ieșea din oraș cu viteză redusă.

— Nu-mi place să conduc în aglomerație i-a explicat în cele din urmă. În special la sfârșitul zilei.

— Și l-ai scos pe președinte la masă, a spus Laura, tachinându-l. Doamna Cartwright mi-a spus. Așa că acum te doare capul de mahmureală.

— El m-a invitat, a corectat-o Oliver. Și ea este cu mult prea șireată. Așa că de ce nu închizi ochii și să dormi?

Ceea ce a și făcut.

CAPITOLUL III.

Vilișoara lui Bonnie Steinberg se afla la o milă sau două în afara orașului Bath. Strict vorbind, nu era deloc o vilișoară, a descoperit Laura cu ceva teamă, numai dacă nu luai cuvântul în sensul perioadei Regenței. Weston Lodge avea porți impunătoare din fier forjat și o alee lungă cu pietriș, care revela în cele din urmă o reședință în stil Palladian, cu un mic lac pentru bărci și terenuri pitorești.

Oliver se amuza de înfățișarea chipului Laurei.

— Ei, ce zici de vilă? a întrebat el. E destul de impunătoare, nu?

— Pare mult prea grandioasă, Laura a privit ferestrele lungi minunate și scările din piatră care urcau spre portal. Ar fi trebuit să mă previi. Nu cred că garderoba mea poate să facă față.

— Bonnie o închiriază de la Freddy Cavendish. Marchizul de Linford. Locuiește la Hali, o milă sau așa ceva de-a curmezișul parcului. Bonnie l-a întâlnit când el se afla la New York pentru, promovarea Muzeului Cavendish în urmă cu un an, doi. Ea îl spune lordul Freddy. N-ai văzut publicitatea care s-a făcut în ziare Muzeului Cavendish? A deschis reședința sa, Hai!, și are expusă o colecție enormă de obiecte memorabile.

Laura își amintea. Noul marchiz de Linford ajunsese să suscite interesul ziarelor în căutarea posibilităților de a menține Weston Hai! în familie.

— Bănuiesc că muzeul face comerț fantastic cu turiștii americani, ceea ce e un lucru bun, a continuat Oliver. A, uite-o pe Bonnie.

Bonnie Steinberg venea legănându-se din vilă spre ei. Rostirea ei răgușită și târăgănată o preceda.

— Oliver... scumpule... ai ajuns în sfârșit. Să tot fi avut treizeci și ceva de ani, a constatat Laura, cu părul blond și un bronz strălucitor american care sugera o viață petrecută la soare. Purta un tricou de bumbac galben, pantaloni de catifea, ochelari de soare extravagant de mari și avea un surâs strălucitor.

— Bună, Bonnie. Oliver s-a lăsat să fie sărutat pe ambii obraji. Am reușit! Îmi pare rău că am întârziat puțin.

— Dragule, mie îmi pare cei mai rău! Bonnie i-a dat drumul cu greu și și-a țuguia gura de un roșu aprins.

— N-am putut face nimic. Oliver își găsi surâsul dezarmant. Aglomerația a fost îngrozitoare. Laura era conștientă de ceea ce făcea zâmbetul pentru relațiile anglo-americane și simțea că ar trebui să fie bucuroasă. În schimb a simțit o scânteie de iritare. Bonnie, ți-o prezint pe Laura. El a apucat-o pe Laura de braț și a strâns-o. Laura Macleay, șefa secției de design de la Macleay. Am sentimentul că o să fiți prietene foarte bune.

Laura descoperea cu repeziciune că era ceva aproape demn de admirație

la un bărbat care putea să facă asemenea afirmații mincinoase cu un zâmbet suficient de dulce încât să înmoaie inima unui înger. Era pe deplin conștientă de aluzia de răutate din ochii lui și s-a hotărât să-i facă jocul. Pentru moment, cel puțin. I-a întins mâna lui Bonnie Steinberg.

— Sper într-adevăr, a murmurat ea. A fost atât de amabil din partea dumneavoastră să mă invitați, domnișoară Steinberg. Oliver mi-a vorbit atât de mult despre dumneavoastră!

Bonnie a strâns mâna întinsă a Laurei și i-a aruncat lui Oliver o privire cuceritoare.

— Măgulitor, sper?

— Sigur că da, dragă! a spus el. Laura, nu ți-am trâmbițat talentele lui Bonnie până ce te-am înnebunit?

— Este foarte adevărat, a zis Laura sec.

Bonnie l-a luat de braț.

— Atunci îl iert că a întârziat, a spus ea mios. Și acum cred că e timpul să bem ceva. Ea îl conducea deja pe Oliver spre scări, lăsând-o pe Laura să se târască la voia întâmplării în urmă. Însă mă aștept să fii în forma ta cea mai uluitoare, dragule... ca un fel de compensație...

— Voi face tot ce-mi stă în putință. Oliver i-a zâmbit înapoi. În timp ce el urca scările spre portic și-a întors capul pentru a-i acorda Laurei beneficiul deplin al unui semn cu ochiul încântător, deschis. Bineînțeles. Sunt puțin zdruncinat după ce am condus atâta. Laura ne-a rătăcit de două ori. Și totuși... a scos un oftat de adâncă suferință... Voi încerca să mă revanșez.

Oliver era într-adevăr insuportabil de orgolios! A fost un moment când se pregătea de culcare în care Laura a simțit un dor neașteptat de a pleca, înainte de a fi obligată să mai fie martoră la cochetăriile ridicole ale lui Bonnie Steinberg. Mieroasa domnișoară Steinberg nu o voia deloc acolo. Cel puțin atâta era evident. Nu o interesa decât Oliver. Cât de bine se cunoșteau unul cu altul? s-a întrebat Laura. Mal stătuse la Weston Lodge înainte, judecând după conversația lor din această seară. Și era clar, din modul în care se arunca peste el, că prietenia lor avea o notă de intimitate. Nu pentru că Laura ar fi fost cât de cât interesată. Nu pentru că avea importanță câtuși de puțin, și-a spus ei însăși. Ci numai pentru că va fi obositor să fii obligat să faci pe însoțitoarea două zile, în timp ce Bonnie își etala farmececele incontestabile pentru a înnebuni pe domnul Redford cel atât de uluitor.

A doua zi de dimineață Laura s-a trezit cu aproape aceleași sentimente ca în seara precedentă. Era păcat, pentru că în alte împrejurări i-ar fi plăcut casa, camera în care stătea. Împodobită cu țesături rustice delicate, avea vederea spre pajiștile care coborau lin spre pădurile de fagi. Erau vreo zece cărări ademenitoare, îndeosebi una care ducea ispititor dincolo de parc spre

un pârleaz de lemn și mai departe de lacul ornamental, la ceea ce doreau a fi hornurile de la Weston Hali.

Prima întâlnire cu Bonnie Steinberg i-a confirmat toate premonițiile. Era una dintre femeile acelea proaste, arogante, obișnuite să obțină ce voia de la bărbați. De la toți bărbații? Sau era Oliver o țintă specială? Laura a descoperit că era ceva deosebit de spinos în legătură cu această ultimă noțiune. Dar era astfel pentru că ea, Laura, va trebui să-și mențină un zâmbet suav impecabil în timp ce va fi un simplu spectator la tot ce se întâmpla.

A oftat și apoi a zâmbit silit. Va trebui să-și ascundă sentimentele și să facă haz de necaz, într-o schimbare subită de dispoziție, a făcut un duș, apoi și-a pus taiorul elegant de flanel de culoare gri-perle, a cărui jachetă era croită ca o jachetă de călărie și a ales o bluză albă cu broderie delicată care să se potrivească.

Apoi, încercând să se convingă că este bine dispusă, a închis după ea ușa dormitorului și și-a făcut drum spre holul pustiu lambrizat cu lemn de pin.

Se auzeau râsete dincolo de o ușă întredeschisă în partea dreaptă. Laura a mai făcut doi pași și s-a oprit. L-a auzit râzând pe Oliver, secondat rapid de vorba tăragănată a lui Bonnie Steinberg.

— Se pare că se așteptau să lucrez șapte zile pe săptămână! Însă le-am spus că weekendul ăsta va fi o excepție, dragule. Nu voi face nimic, voi tăia frunză la câini și mă voi desfăta cu frumusețile rurale divine englezești și voi sta și eu o dată degeaba.

— Exceptând niște discuții preliminare în legătură cu ideea ta referitoare la Macleay... a sugerat vocea lui Oliver.

— Macleay... da. Vocea lui Bonnie s-a deplasat la fereastră. Oliver, pentru Dumnezeu, de ce ne-am complicat cu o firmă veche, îmbâcsită ca asta?

— Așa i-ai spune? Era vocea lui amuzată? Laura a simțit cum crește supărarea în ea. Nici măcar nu-i lua apărarea!

— Scumpule, e de-a dreptul din Arca lui Noe! De cât timp n-au mai venit cu ceva nou? Vreau să spun, e cumva de mirare că s-a prăbușit? Toate tweedurile acelea plictisitoare, pentru doamne liniștite, plictisitoare...

— Nu e stilul tău? a întrebat Oliver.

— Nu e stilul meu deloc, dragule, Bonnie a scos un chicotit gutural. Stilul meu e ceva cu mult mai... accesibil, să-i spunem așa? Îmbrăcămintea mea are în vedere să atragă bărbații get-beget, viguroși și nu să-i sperie.

Laura a inspirat adânc ca să se liniștească. A făcut tot ce i-a stat în putință pentru a se reține de la primul impuls care era să intre direct în încăpere și să-i spună lui Bonnie Steinberg ce să facă cu opiniile ei neisprăvite! În schimb s-a întors înapoi spre scară, a făcut mare tapaj că își

drege glasul, a traversat din nou holul și a bătut la ușă în timp ce o deschidea.

— A, domnișoara Macleay! Bonnie era toată numai șarm. Camera e confortabilă?

Mai juca și pe gazda grațioasă, a reflectat Laura. Pentru Oliver, fără îndoială.

— Da. Mulțumesc. Laura era îndoită între onestitate și iritare.

— Freddy mi-a spus că a fost aranjată cu un an sau doi în urmă. Bonnie și-a întors ochii profunzi albaștri spre Oliver. Scumpule, fii bărbatul casei și toarnă-i niște cafea domnișoarei Macleay.

— Laura... te rog. Laura a găsit cel mai încântător zâmbet.

— Dacă e să fim prietene la cataramă, cum a spus Oliver... Și-a îndreptat surâsul în direcția lui Oliver. Casa asta... parcul..., dau senzația o unei alte lumi. Nu e minunat să nu auzi traficul de pe drum la distanță? Numai ciripitul păsărilor. În cele din urmă a cedat dorinței răutăcioase de răzbunare. N-ar fi decorul perfect pentru a prezenta tweedurile firmei Macleay, Oliver? Designuri englezești minunate, într-un cadru englezesc tradițional. Domnișoară Steinberg, nu ai putea să le vezi acolo sub acel fag bătrân frumos? Sau în aceste camere...?

A urmat o pauză fragilă, infimă. Prăbușindu-se în pernele mari de creton ale banchetei de lângă fereastră, Laura a văzut cu oarecare satisfacție umbra de nesinceritate care a traversat zâmbetul lui Bonnie Steinberg. Privirea rapidă, ironică a lui Oliver s-a oprit asupra celei a Laurei nu mai mult de o clipă și apoi a venit pentru a-i da cafeaua.

— De fapt, a spus el, asta e tocmai la ce ne-am gândit și eu. Numai că nu exact în casa asta. E prea mică. Mă gândeam la Weston Hali. Și nu la colecția de modă actuală, ci la cea de toamnă... În două, trei luni, când vom fi gata să dezvăluim presei noua noastră colecție pentru tineret. Bonnie mi-a dat ideea, după cum ți-am spus. S-a întâmplat să spună că Freddy Cavendish este pregătit să pună la dispoziție casa și terenurile pentru activități potrivite de publicitate. La un preț, desigur, însă este totuși rezonabil.

— Dar stai puțin, dragule... Exista o umbră de iritare între sprâncenele lui Bonnie. Mă gândeam să organizez un spectacol aici. Însă am crezut că vorbim de Bonita, nu de tweedurile firmei Macleay.

— Nu e cadrul adecvat pentru Bonita, a spus Oliver. Imaginea Bonitei este mai... cosmopolită. Are nevoie de freamătul orașului, nu crezi? I-a luat ceașca de cafea pentru a-i mai aduce încă una.

— Așa crezi? a zis Bonnie. Părea plină de îndoieli.

— Sunt sigur de asta, a zis Oliver. Dar am fi extrem de recunoscători să putem folosi priceperea ta pentru a organiza un asemenea spectacol de

modă.

Ca flatare ostentativă, remarca lui și-a făcut efectul.

— Poate că ai dreptate. Bonnie i-a aruncat Laurei o privire rapidă, gânditoare. Indiferent ce a văzut, a ajutat-o să se hotărască. Da, desigur, ai dreptate, a conchis ea. Bonita are nevoie de Londra sau de New York. Ar fi deplasat în provincie. Și unicele tale tweeduri Laura, iubito, ar fi ca acasă, așa spune.

Laura a luat o înghițitură mare de cafea. Avea mai mult sens decât s-o arunce peste condescendenta domnișoară Steinberg.

— O, dar n-ați auzit? a întrebat cu drăgălășenie. Oliver are planuri să scoată la lumină unicele noastre tweeduri. Nu v-a spus? Oliver, dragă, mă surprinde din partea ta! Tindem să realizăm o înfățișare cu mult mai vioaie în noua noastră colecție. Ceva voios... Confecții mai vioaie care să atragă cu adevărat ochii. Uneori îmi închipui că imaginea noastră în lumea modei este puțin cam demodată, nu credeți?

Bonnie a luat întregul speech adlitteram. A început să gângurească:

— Ei, de ce n-ai spus, Oliver, dragule? bineînțeles, dacă vă interesează o piață mai mare atunci sunteți pe drumul cel bun. Acum pe cine cunosc care ar putea să vă ajute? Aveți relații cu Max Patterson? L-am văzut la Paris în primăvară. El ar fi util. Și Sheena cum-o-mai-cheamă... e aceea de care aveți nevoie la New York. Am destul de multă treabă cu Bonita pentru moment, dar cred că putem aranja unele lucruri. Vom vorbi cu Freddy diseară în legătură cu folosirea Hall-ului. Și acum, ce ziceți de mass-media?

De ce nu a intervenit oare Laura în acel moment cu unul din numerele pe care Oliver le numea numerele lui Sarah Bernhardt și să articuleze detaliat antipatia ei considerabilă față de planurile dictatoriale ale lui Bonnie Steinberg? De ce a continuat să se complacă în toiul furiei ei tăcute?

Pentru că și-a amintit ce-i spusese Oliver înainte: „De fiecare dată când venim în contact te ghidezi după emoții și nu după capul tău. De ce se întâmplă așa, Laura?”

De acum înainte, totuși, va avea prezența de spirit să se gândească înainte de a acționa. Se va comporta impecabil dar într-un fel va câștiga această bătălie cu Oliver Redford! I-a evitat privirea în cursul dimineții, a făcut remarci încântătoare nesemnificative în cursul prânzului, când a fost artificială în mod absolut și s-a scuzat rapid după cafea pentru a se duce să se învioneze.

Oliver a ajuns-o însă din urmă când era în capul scării.

— Laura... iar ești furioasă pe mine. I-a luat brațul și a tras-o la lumină lângă fereastră. Ascultă, nu te ambala înainte de a ști...

— Nu mă ambalez deloc! a spus ea printre dinți. M-am abținut cu grijă să

mă ambalez! Chiar atunci când voi doi vă puneți capetele la contribuție în mici tete-a-tete-uri încântătoare despre firme învechite ca Macleay, care vin direct din Arca lui Noe...!

— Ai auzit deci! S-a simțit o înăsprire slabă a vocii lui, care i-a spus Laurei că faptul îl enervase. Probabil că ar fi servit mai bine scopurilor sale să nu fi făcut pereche cu inamicul. Am constatat că unele din afirmațiile tale aveau o încărcătură periculoasă. S-a sprijinit cu un braț de zidul din spatele ei și i-a studiat chipul cu o licărire de amuzament. De ce această abordare subtilă? Aș fi pariat că vei merge drept și o vei face praf pe Bonnie.

— Învăț... de asta! a spus ea. Era, s-a gândit ea, ceva foarte descurajant în legătură cu apropierea lui. O făcea complet arțăgoasă. Sunt căi și mai inteligente pentru a te lupta. Oricum, probabil că pe tine te-am făcut praf. Tu m-ai adus aici... Și practic ai încurajat-o în criticile ei!

— Asta e nostim, a replicat el. Să mă ameninți cu violența, abia ce am sosit! Îmi doresc să te fi lăsat la Londra. Un zâmbet ironic i-a apărut pe față: Bonnie ar fi preferat acest lucru.

— Îmi dau seama! a șuiertat Laura furioasă. Ți s-ar fi putut băga în suflet cu și mai mare abandonare. Nu ți-ar fi plăcut?

— Posibil, a spus el. Sau poate că nu. Dar de ce să te necăjească asta? a spus el cu voce slabă.

— Nu mă necăjește deloc. Puțin îmi pasă dacă femeia asta ți se bagă pe suflet! Faptul că nu ai apărat Macleay mă necăjește. Totuși, privind lucrurile logic, nu știu de ce mă așteptam s-o faci. La urma urmei opiniile despre Macleay ți le-ai exprimat perfect de clar. Cu o mișcare ușor supărată a mâinii a încercat să treacă pe lângă el și să scape în siguranța camerei sale.

Oliver a decis însă altfel. Dintr-un anume motiv nu era pregătit să-i dea drumul. N-a vrut să-și miște brațul.

— E adevărat, a spus ei cu calm. Cred în a spune adevărul.

— Chiar dacă ar putea fi dureros, i-a trântit-o înapoi Laura.

— Nu ești rănită, a contrariat el. Ai fost când am abordat prima oară subiectul. Recunosc asta. Era perfect firesc. Însă acum... Acum... ochii lui cenușii îi scrutau pe ai ei, acum ești iritată pur și simplu pentru că Bonnie a fost ticăloasă. Dacă m-ai fi așteptat să aduc conversația la ideea de a organiza un spectacol de modă aici... dacă m-ai fi lăsat să prezint lucrurile calm și rațional, după cum aveam intenția...

— După cum aveai intenția! Laura a răsuflat prelung. Procedezi cu mare abilitate, domnule Redford, nu crezi? Încep să mă simt ca o marionetă trasă de sfori!

— Mai e un lucru. Părea că nu auzise întrebarea. Ești cât se poate de încăpățânată. De aceea ți-a trebuit atât de mult să privești Macleay cu ochii

cuiva din afară. Ai vederea îndreptată doar înainte. Ești mult prea implicată. E firesc, presupun, dar a sosit timpul să fii smulsă din această situație. Îmi pare rău dacă Bonnie te-a supărat, dar...

— Nu-ți pare rău deloc, Laura îi aruncă o uitătură cruntă, având pumnii încleștați. Ai toate răspunsurile, nu?

— Nu pe toate. Numai unul sau două. Era o licărire în ochii lui care a înfuriat-o și mai mult. Ar trebui să fii recunoscătoare, lată-mă umblând prin provincie, încercând să promovez produsele Macleay cui vrea să mă asculte! Cel mai mic lucru pe care-l poți face este să mă ajuți, în loc să te aprinzi pentru nimic.

Dacă Bonnie nu i-ar fi târât afară în cea după-amiază pentru a le arăta toate desfătările orașului Bath, Laura și-ar fi petrecut restul zilei fierbând de nedreptatea acestei din urmă remarci.

Ca și cum ea ar acționa într-un mod ce era în detrimentul Macleay! Ca și cum i-ar sabota șansele! Făcea pur și simplu tot ce-i stătea în putință pentru a-și proteja identitatea și tot ce realizase tatăl ei. Oliver Redford era cel mai arogant om pe care îl întâlnise! Cum îndrăznește să sugereze că ea amenința succesele viitoare? Sau să-i vorbească în asemenea termeni samavolnici, moralizatori?

Însă cu un efort imens a trebuit să se forțeze să abordeze un zâmbet strălucitor în timp ce toți trei se plimbau prin curtea bisericii și prin pasajele aglomerate, ornamentate cu flori și presărate cu magazine mici. Și cu toate acestea, orașul Bath era o desfătare cu cântăreții lui ambulanți și teatrul de stradă.

Seara a fost interesantă într-un alt mod. Lordul Freddy, le-a spus Bonnie, le făcuse invitația să cineze la Hali. Nimic sofisticat, trebuiau să înțeleagă. Locuința lui particulară din spatele casei celei mari mai era în dezordine. Nu ca cea din față, totuși. Așa că dacă nu aveau nimic împotrivă să stea în harababură...?

Weston Park era o vilă mare în stil Palladian, la capătul unei alei de castani care traversa parcul cu vălurele. O scară cu balustradă ducea de la alea cu pietriș în sus la o terasă lungă a porticului de sud. În holul imens, octogonal, Laura s-a oprit un moment întrebătoare pentru a admira scara grațioasă, în curbă, portretele discrete din secolul al XVIII-lea, pendula și marele candelabru scânteietor.

Lordul Freddy avea aproximativ treizeci și cinci de ani, a apreciat Laura, un ten roz și un surâs plăcut. Era un burlac convins sau așa voiau să te convingă cronicile mondene, dur nu era cu nimic împotrivă să-și îndrepte șarmul sincer către doamne.

Laura l-a plăcut din momentul când i-a fost prezentată.

— Freddy, dragă, aceasta este Laura Macleay, i-a spus Bonnie. Pe Oliver îl știi deja, nu?

— Da, într-adevăr. Domnișoară Macleay, am așteptat cu nerăbdare să vă întâlnesc. Lordul Freddy i-a scuturat mâna. Știți, mama mea trăiește practic în tweedurile dumneavoastră. Le are de ani de zile. Nu se uzează deloc, afirmă ea. Ar fi trebuit să fie aici în seara asta, dar s-a dus la reuniunea jucătorilor de bridge de la sfârșitul săptămânii.

Laura a fost satisfăcută de referința amabilă a Doamnei, însă era instinctiv conștientă de licărirea răutăcioasă din ochii lui Oliver. Nu putea fi nici o îndoială în privința asta. Găsise reuniunea jucătorilor de bridge foarte apropiată de imaginea Macleay. Însă nu se va lăsa tulburată de amuzamentul lui. Și nu era greșeala lordului Freddy. Era un scump. Încerca să o facă să se simtă acasă.

— A fost extrem de amabil să ne invitați, i-a răspuns ea cu căldură. Ce casă frumoasă!

Lordul Freddy i-a condus prin Hali. Printr-un lanț lung de camere enorme în stilul georgian, dând una într-alta, fiecare cu ferestre până în podea, cu geamuri mari, elegante, cu priveliștea spre pajiștile povârnite ce duceau direct la râu.

— E atât de frumos, a oftat Laura din nou. Dar nu reprezintă și o enormă responsabilitate?

— Cândva o considerase aproape o pacoste, i-a spus lordul Freddy. Trebuia să cutreiere domeniul în lung și-n lat împreună cu tatăl său când tot ce dorea mai mult să facă era să conducă automobile rapide și să vadă lumea. Însă după ce a murit tatăl său lucrurile au părut diferite. Descoperise că ținea cu adevărat la moștenirea familiei.

— Vă înțeleg, a spus Laura grațios. Se aflau sub o pictură veche frumoasă, cu rama aurită.

Un grup de familie complet, cu cai și câini și copii delicați din familia Cavendish, în muselină albă și cu eșarfe. E continuitatea întregii familii, a spus ea, puțin meditativă. A luat o înghițitură de sherry și a privit mai departe pictura. Simți că trebuie să continui, indiferent de ce sorți sunt.

— E adevărat, a surâs lordul Freddy.

— Cunoscut ce sentiment este, a spus ea sfioasă. Apoi și-a amintit de Oliver și a aruncat o privire în direcția lui. Era o mică privire mai sfidătoare decât intenționase la început. Însă era încă sensibilizată de conversația pe care o avuseseră după prânz. „S-ar putea să nu înțelegi, Oliver Redford”, spunea privirea ei, „dar sunt alți bărbați care înțeleg”

Oliver i-a întors privirea cu grijă.

— Dar ați avut înțelepciunea de a schimba radical direcția, a spus el

deliberat și foarte abrupt. Încercați lucruri noi. Asta dovedește inteligență. Ochii lui cenușii erau încă fixați asupra Laurei. Erau destul de inexpressivi. Și cum merge ca afacere? I-a întrebat el pe lordul Freddy. Ținând seama că ați deschis casa pentru public, vreau să spun?

Nimic, s-a gândit Laura, n-ar fi putut fi mai mult decât o palmă peste față. Se gândise oare vreodată că ar putea fi prietenă cu acest bărbat? Sau că el era uman sub acea înfățișare exterioară rece? Așa că era bucuroasă că știa în ce termeni se afla cu el înainte de a fi prea târziu. Prea târziu pentru ce, totuși? A refuzat să răspundă la această întrebare.

CAPITOLUL IV.

Laura stătea și scria o scrisoare pe marginea lacului. Numai jumătate din mintea ei era concentrată asupra scrisorii. Cealaltă jumătate era leneșă atentă din când în când la căderea lină în apă a vreunui pește și la foșnetul și suspinele teilor de deasupra capului.

Aerul era proaspăt aici după fumul de la Londra. Răcoritor, din sud și încărcat de mirosul de degetariță și răchită. Atât de frumoasă fusese dimineața, încât se hotărâse să scape puțin timp după micul dejun și să exploreze micul parc perfect din secolul al XVIII-lea, al lordului Freddy. Și așa descoperise locul cu templul mic italian și podul frumos în stil Palladian. Cel puțin aici, pentru o oră putea să scape de vorba tăragănată, răgușită, a lui Bonnie Steinberg.

Și-a aplecat capul pe spate în soare. Aproape că putea să simtă cum mușchii i se relaxează după încordările din ultimele douăzeci și patru de ore. Putea înțelege în silă, după runda de ieri seara de la cină, de ce Oliver căutase experiența profesională a lui Bonnie. Femeia era ca o centrală electrică de idei în legătură cu spectacolul în perspectivă. După cum spusese el, Bonnie era în mod clar un aranjor abil. Intrase în detaliile fine ale aranjamentelor cu un ochi de laser. Publicitate, programe, sincronizări. Laura trebuia să recunoască că Macleay nu încercase niciodată să producă un spectacol de amploarea celui pe care Bonnie îl avea în minte și că ea, Laura, se simțea acum ca o amatoare. Bonnie va fi foarte utilă. Tocmai de aceea, în raporturile personale, Laura nu putea s-o înghită.

Bonnie era iute ca focul, dacă, de exemplu, făceai o afirmație întâmplătoare... O prinsese pe Laura cu una în seara trecută. Erau cam pe la jumătatea fripturii și Laura îi spunea lordului Freddy despre timpul petrecut la Milano cu Pietro Taviani.

— Designurile lui sunt atât de frumos finisate... de o asemenea calitate înaltă și totuși atât de vandabile. Hainele lui sunt făcute să trăiești în ele. Se

integrează cu atâta ușurință în viața de toate zilele a oamenilor.

— Dar nu poți numi asta design, scumpo, a întrerupt Bonnie. Nu în cel mai pur sens al cuvântului.

— De ce nu? a întrebat Laura indiferentă.

— Pentru că treaba unui designer este să prezinte idei. Idei sălbatice, extravagante, care sparg perimetrele noastre. Dacă nu face asta atunci este un simplu confecționar de haine, ceea ce este un lucru cu totul diferit. Bonnie se sprijinea cu cotul de masa de lemn de vișin, zâmbindu-i în diagonală. Zâmbetul era strălucitor, însă avea o licărire de viespe.

— Oamenii vor încă haine pe care să le poată purta, a protestat Laura. Nu extravagante.

— Asta vine într-o etapă ulterioară, Laura scumpă. Asta poate fi lăsată pe seama celor ce urmează. Treaba unui designer este să stimuleze, să șocheze puțin. Să facă senzație. Ceea ce îmi amintește, Oliver, dacă urmează să organizăm un spectacol aici, că va fi nevoie de multă publicitate. Voi vorbi cu Bess Pritchett în primul rând. Și voi avea în vedere contractele de la televiziuni. Acum, pe cine cunoaștem...?

„Dacă îmi mai spune Laura, scumpo, din nou, o omor!” spumega Laura. Și în ceea ce privește critica ei constructivă era înnebunitor de condescendentă și foarte insuportabilă. Va mai trece mult timp până ce Oliver o va mai ademeni în compania acestei femei de azi înainte. El putea să realizeze toată munca de legătură singur. Probabil că îi va plăcea s-o facă.

Ideea de a avea o paradă a modei aici la Weston Hali era interesantă, totuși. Păcat că venise de la Bonnie, asta era totul. „Nu are ce căuta într-un loc ca acesta”, a spus Laura tare. „Toată afectarea asta falsă. E atât de... vulgară.”

— N-am s-o las să te audă, a rostit din spate vocea laconică a lui Oliver. Nu cred că ar aprecia sentimentele.

Laura s-a ridicat în capul oaselor cu o tresărire. Și-a trecut mâna prin părul lung despletit.

— De... de cât timp stai acolo? Culoarea i-a îmbujorat obraji.

— Numai de un minut, două. Stătea în picioare și se uita în jos la ea gânditor. Apoi a coborât spre malul ierbos și s-a așezat alături de ea. Am venit să te aduc pe calea cea bună.

— Să mă aduci pe calea cea bună?

Gura lui s-a contractat. Îmi dau seama că nu va fi o sarcină ușoară. De fapt nu sunt sigur de ce îmi bat capul. Numai că mi-ai aruncat o anumită privire sfidătoare seara trecută în timp ce vizitam Hall-ul și mă simt jignit. O privire care insinua că sunt încă răufăcătorul din piesă... căpcăunul cu sânge rece, care nu are sentimente alese și-i calcă în picioare pe toți cei care le au.

Părei să insinuezi prin asta că îmi produce o plăcere specială să te fac să suferi.

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Primul impuls al Laurei a fost să nu-l ia în seamă. Se lupta cu furie împotriva agitației, fricii și sensibilității interioare provocate de apropierea lui. A început să apuce și să tragă de iarbă cu degetele. Era nevoie să apară calmă la suprafață. Ce privire?

— Știi despre ce vorbesc. El purta un pulovăr de culoarea făinii de ovăz și pantaloni comozi de catifea, în dimineața aceea. Briza îi ciufulea părul des, negru iar cu forța fină a mâinilor sale își strângea un genunchi. Nu era echitabil, a decis ea, ca un bărbat care arăta astfel să poată fi atât de tăios. Dar am să fiu mai precis dacă dorești... dacă insiști să te eschivezi. Ne uitam la portretele familiei Cavendish și lordul Freddy ți l-a arătat pe cel mai perfect. Ceva despre a te lupta bărbătește pentru tradiția familiei, indiferent cât ar fi fost sorții de duri. Sunt sigur că avea cele mai bune intenții posibile. N-avea de unde să știe că asta va încuraja tendințele cele mai rele de a te comporta ca Sarah Bernhardt. Toată această milă dramatică față de tine, la care te pricepi atât de bine.

— Nu jucam teatru! Simțea cum îi crește mânia transformându-se într-o furtună de furie. A improspătat firele de iarbă cu podul palmei. Și tu ești ultima persoană din lume care ai fi în stare să judeci, a adăugat ea însoțindu-și vorbele cu o privire ucigătoare. Ai spus întotdeauna perfect de clar că ești un bărbat pe care îl afectează puține emoții. Că ar fi o pierdere din prețiosul tău timp să spui „îmi pare rău, Laura, de tatăl tău. Trebuie că ți-a fost greu.” Și-a aruncat capul pe spate pentru ca el să simtă întreaga dimensiune a disprețului ei. Spun o minciună. A fost o singură ocazie când ai părut aproape uman. M-ai invitat să luăm prânzul împreună și ai fost amabil însă, desigur, doar pentru că aveai scopurile tale personale. Voiai să mă convingi să vin aici. Cred că aș fi preferat să pui mesajul într-o notă rece scrisă. Ar fi fost mai onest.

— Onest? La început a crezut că el va râde. Apoi expresia de batjocură amuzată s-a schimbat în dispreț. A dus mâna ca s-o apuce de umăr. Ai neobrăzarea să mă faci necinstit, când tu încă refuzi cu încăpățănare să te confrunți cu adevărul despre Macleay? Despre tine, dacă se pune problema așa.

— Și care este? Laura s-a făcut albă la față ca varul.

— Care este? Că mila de sine reprezintă o emoție distructivă. M-am plictisit să tot văd că o afișezi în repertoriul tău ori de câte ori te fac să te zburlești zicându-ți ceva ce nu vrei să auzi.

— Te enervează când îmi susțin punctul de vedere. Ochii Laurei au fulgerat. Nu poți să suporti când cineva are curajul să te contrazică, în

special când se întâmplă să fie femeie!

— Ba din contră, admir curajul adevărat, a zis el cu răceală. Și nu pot să suport femeile care se răsfăț.

— Ai fi putut să mă păcălești, s-a trezit Laura că spune. N-am observat să manifesti vreo aversiune notabilă față de șarmul înduioșător al domnișoarei Steinberg!

A primit replica cu calm, cu ironie. Însă nu te puteai înșela asupra caracterului mușcător al vocii sale.

— Într-adevăr, Sarah Bernhardt, ce remarcă indiscretă! Să-ți spun ceva... la prima noastră întâlnire am admirat ceea ce credeam că este propriul tău fel de curaj. Ședea acolo în avion când ne pregăteam să aterizăm la Londra, evident înfricoșată, dar la fel de evident hotărâtă să nu arăți acest lucru. Asta m-a impresionat. Am crezut că ai caracter. Suficient caracter să duci Macleay într-o eră nouă. Se pare că m-am înșelat. Tot ce vrei să faci acum este să te bălăcești într-un ocean de autocompătimire.

— Nu trebuie să stau nici ca să fiu insultată! I-a informat Laura cu o mânie cumplită. Orbită, și-a strâns materialele de scris. Și-a dat părul peste cap și s-a întors brusc pentru a se ridica.

— O să pleci când sunt gata. Nu am terminat încă. Mâna lui s-a ridicat pentru a o prinde de braț. Era o notă de îndârjire în vocea lui.

— Ei bine, am... Laura a încercat să se elibereze. Am înghițit deja cât pot să suport. Și-a dat seama că toate eforturile n-au servit la nimic. Într-un acces de furie, l-a lovit orbește cu pumnul.

L-a prins și pe ăsta.

— Mă tot întreb, a zis el gânditor, de ce accept toate astea? Toate aceste mici scene amuzante. Istericalele astea de primadonă. Toată ciorovăiala asta.

— Nu acționez ca o primadonă! a șuierat Laura. Stăteam aici lângă lac liniștită, văzându-mi de treaba mea, până ai venit tu și te-ai băgat în sufletul meu. Mă simțeam bine scriind scrisori. Nestându-ți în cale.

— Exact. Ascunzându-ți capul în nisip. Fugind de toate problemele. Ochii lui cenușii i-au măsurat părul răvășit, gura indignată, deschisă. Bonnie vroia să discute unele detalii în legătură cu spectacolul în dimineața asta. Și tu unde erai? N-ai fost acolo. Spune-mi, Laura, de ce dracu te porți cu atâta lipsă de profesionalism? Și de ce dracu accept eu oare așa ceva?

Laura a lăsat bărbia în jos. A privit înapoi spre el. Tremura de ceea ce știa că este o furie justificată. El o țintuia cu acea privire constantă, provocatoare care o scârbea atât de mult. Nu o lăsa din strânsoare nici un pic. Împotriva voinței ei, era conștientă de efectul pe care el îl avea asupra ei. De puterea lui, de strângerea lui, de apropierea lui puternică.

— Nu m-am purtat fără profesionalism în toată cariera mea, a zis ea

printre dinți. Asta pentru că am avut întotdeauna de-a face cu profesioniști. Cu oameni care știu despre ce vorbesc. Cu cumpărători și croitori și oameni care sunt experți în lumea modei. Tu, Marele-și-Puternicul Oliver Redford ești un nou venit pe firmament! Tu și Bonnie Steinberg cu designurile ei mici, ieftine și de prost gust! Ești un om de bancă mi se spune și asta pur și simplu te caracterizează. Cred că ești omul cel mai rece, mai insensibil și mai nesincer pe care am avut ghinionul să-l întâlnesc vreodată. Asta probabil numai pentru că ai fost neomenos cu alți oameni de bancă...

— Rece? Oliver a repetat ușor, ochii lui mișcându-se spre gura ei. Crezi că sunt rece, nu? Ei da, aceasta e o noțiune a cărei netemeinicie poate fi ușor dovedită. Și a aplecat pe neașteptate capul și gura lui s-a abătut puternic asupra gurii ei.

La început Laura n-a avut nici o reacție. Sărutul era atât de sălbatic, încât i-a tăiat respirația. O emoție caldă, imperioasă a copleșit-o și brațele ei s-au încolăcit strâns în jurul gâtului lui. Apoi, la fel de brusc cum a răspuns, a încercat cu forța să se desprindă din brațele lui, incapabilă să-și exprime indignarea sau să-și explice de ce pulsul îi zvâcnea nebunește.

— Cum,.. cum îndrăznești! a reușit în cele din urmă cu tot atâta indignare pe cât a putut să adune, cu vocea care-i tremura.

Încet, mâna lui s-a descâlcit din părul ei des. I-a băgat-o în spatele urechii.

— N-a fost dificil, a spus aproape distrat. Am obosit vorbind. Procesul logicii nu merge deloc cu tine. M-am decis să încerc abordarea directă.

Laura s-a smuls din strânsoarea lui și s-a ridicat în picioare.

— Da, așa? A apucat stiloul care se mai afla pe iarbă. Ei bine, o să-ți spun ce cred despre abordarea directă. E... E... Cuvintele nu-i veneau în acel moment. Nu a putut găsi o expresie suficient de puternică să exprime ceea ce simțea, dar păstrându-și demnitatea. A decis că îl urăște. Plec! a anunțat ea. Chiar acum. În dimineața asta. Mă duc singură înapoi la Londra.

— E mult de mers pe jos. Stătea acolo, sprijinindu-se leneș pe coate, briza caldă ciufulindu-i părul. Brusc, în vocea lui s-a simțit o undă subterană de râs. Crezi că reușești?

Laura își ținea capul sus. Obrajii îi erau încă îmbujorați de sărutul lui.

— Se pare că-ți închipui, i-a zis ea suav, că nu mă descurc fără tine. Probabil că nu-ți vine a crede, dar sunt sigură că pot. Și nu voi accepta scuze pentru comportarea ta mizerabilă, chiar dacă ai fi suficient de gentleman să mi le prezinți!

Pe când a plecat legănându-se, traversând parcul, i-a auzit vocea plutind prin aerul de vară.

— Dar cine își cere scuze?

Era aproape de prânz când a ajuns înapoi la Lodge. Timpul mesei, deja,

Însă Laura nu avea chef de mâncare. Dispoziția ei pendula puternic între o furie arzătoare și o altă emoție, mai misterioasă, care nu putea fi încă analizată. Și cum avea să plece fără tam-tam?

A intrat prin ferestrele franțuzești deschise sperând să ajungă în siguranța camerei ei fără să întâlnească pe cineva. În singurătatea camerei ei va avea timp să-și pună gândurile în ordine. Gândul la expresia folosită de Oliver i-a produs un zâmbet ironic pe buze. Departe de a o aduce pe calea, cea bună, Oliver Redford îi zăpăcise emoțiile într-un talmeș-balmeș teribil.

Dar n-a avut noroc. Bonnie Steinberg a ieșit din sufragerie în timp ce Laura trecea prin hol. Lăsa impresia că e foarte îngândurată.

— Laura, scumpo! Eram foarte îngrijorați din cauza ta. Nimeni nu avea nici cea mai mică idee unde ești!

— M-am dus să mă plimb, a spus Laura fără să se sinchisească. A ridicat o mână vinovată să-și așeze părul. E o zi atât de frumoasă! Îmi pare rău. N-am știut că cineva va intra în panică.

— Nu intrasem chiar în panică, scumpo. Vocea lui Bonnie era mieroasă. Oliver a spus că probabil te plimbi. A zis că ești o fire singuratică. A fost o pauză infinitesimală. Apropo, unde e Oliver? L-ai văzut pe undeva?

— Eu... nu. Nu, nu l-am văzut. Laura și-a aplecat capul, chipurile ca să miroasă trandafirii din glasta de pe masa din hol. Nu sunt splendizi? Era conștientă că vocea ei suna mai sus cu câteva octave decât de obicei, însă era hotărâtă să-și ascundă confuzia. Au un miros mai puternic decât trandafirii din Londra. Bănuiesc că e din cauza acestui aer pur.

— Freddy va fi aici într-o clipă. Ochii albaștri ai lui Bonnie priveau la Laura cu o ușoară mirare. L-am chemat să bea ceva și să ia masa de prânz. Ești sigură că nu l-ai văzut pe Oliver?

— Îmi pare rău. Laura a digerat faptul că lordul Freddy venea la prânz, cu un val de spaimă. Cum ar putea să plece acum? Potrivit regulilor sociale de politețe trebuia să stea. Mai bine mă duc sus să mă aranjez, atunci, a fost tot ce-a zis. Înainte de a sosi lordul Freddy, sunt răvășită toată de vânt.

— Bea ceva înainte. Bonnie era surprinzător de prietenoasă. Tu și cu mine trebuie să ne cunoaștem cu adevărat mai bine, scumpo.

Procesul de cunoaștere părea să consistă în principal ca Bonnie să vorbească de Oliver. Oricât încerca Laura să abată conversația spre altceva, Bonnie o îndrepta inexorabil spre ținta ei.

Stăteau în fotoliile adânci, cretonate și soarele intra prin ferestrele franțuzești deschise.

— Am fost atât de surprinsă când Bonita a devenit interesată de Macleay. Și în special când Oliver a devenit atât de interesat. Gura mare, roșie a lui Bonnie a emis un râs ușor. Fără supărare, scumpo, dar n-am crezut că e în

domeniul lui. Îmi dau seama acum că are planuri interesante pentru ea. Desigur, Oliver știe întotdeauna exact ce face.

— Da? Laura se lupta să-și păstreze cumpătul.

— Ar fi trebuit să se nască de partea cealaltă a Atlanticului. Bonnie a răs din nou. E un om energic și întrepid. E rar la un englez. Știe ce vrea și merge la țintă. Nu întotdeauna cu mijloace cinstite. Este o persoană cu farmec și experiență.

— Am observat. Laura își păstra o parte din zâmbetul ei plăcut. Se întreba dacă Oliver știuse exact ce făcea când a sărutat-o acolo afară lângă lac. A decis că sigur a știut. Fără îndoială că șarmul lui... Îi este foarte folositor, a adăugat cu drăgălășenie. Vreun drac o tot înghiontea să continue. Cât de mult ura fața strălucitoare, artificială a lui Bonnie. Arăta ca unul din manechinele acelea fascinante, pictate, pe care le vedeai în vitrinele magazinelor de lux. Dar nu face niciodată greșeli? a întrebat. Sau să acționeze sub puterea impulsului, ca noi restul? Îl faci să pară aproape supraom.

— Nu supraom, scumpo. Numai super ambițios. Bonnie și-a aruncat înapoi coama blondă. Ador oamenii ambițioși. E o trăsătură teribil de atractivă, nu crezi? Din nou a revenit râsul răgușit. Dar, uit mereu că nu-l cunoști pe Oliver de multă vreme, nu? Nu destul ca să-l judeci cum se cuvine.

— Nu, nu de mult. Era ca și când făceai scrimă, a gândit Laura. O luare de poziție apoi o ripostă delicată. Ceva mai mult de-o lună, a spus. Părea un secol, a decis ea ironică. Și tu? a returnat ea întrebarea. De când îl cunoști?

— O, doi, trei ani. De când Oliver a devenit consultant la Bonita. Amândoi am fost invitați la un dineu de unul din directori, a zis Bonnie răgușită. A fost cea mai minunată seară. E uimitor cum uneori întâlnești un om complet străin și se produce scânteia. Știi ce vreau să spun? Am pornit de acolo. Oliver și cu mine, da, am fost destul de... să zicem... nedespărțiți toată vara. A fost divin.

Laura a sorbit din ginul și tonicul ei. Era destul de prost, și-a spus indignată, ca să sufere încă din cauza efectelor amețitoare ale sărutului acelui bărbat! Era insuportabil că trebuia să stea și să asculte o relatare despre întâlnirile lui amoroase anterioare. A continuat să surâdă, totuși.

— Mă confesez ție, scumpo, a zis Bonnie mios. Nu sunt niciodată prea sigură încotro mă îndrept în viață. Lucrez din instinct, în cea mai mare măsură. Din intuiție. Când Oliver m-a rugat să te ajut cu noul tău spectacol de modă. Nu l-am putut refuza. Știe că mi se poate adresa. Ne înțelegem unul cu altul...

În timp ce micile confidențe ale lui Bonnie se scurgeau accidental mai departe la un al doilea pahar de gin și tonic, Laura se întreba exact de ce

devenise obiectul lor. Probabil Bonnie avea ochiul ager pentru un rival potențial, însă Laura știa că nu putea fi asta. Nu, totul era cu intenția de a o impresiona și a o pune pe ea, Laura, ferm la locul ei, pentru că plecase de capul ei în dimineața aceea. Însă fragilitatea propriilor emoții în această dimineață nu datora nimic amintirilor înduioșătoare ale relației ei cu Oliver Redford, și-a spus Laura. Ce-i păsa ei care erau relațiile lor? Tot răul îl producea forfecarea permanentă, indirectă a Macleay de către Bonnie.

Știa că Oliver a apărut în ușă după privirea din ochii lui Bonnie. S-a schimbat subit de la plictiseală mascată la o plăcere subtilă, felină.

— Oliver... scumpule! Începusem să cred că ai dispărut și tu în aerul rarefiat de aici.

— Arăt ca fiind făcut din aer rarefiat? Pulovărul lui Oliver era aruncat neglijent pe umăr.

Laura și-a menținut privirea pe paharul din mână. S-a concentrat să-și stăpânească roșeața instinctivă care amenința să-i inunde obrajii. Ar fi dorit să nu-i fi întâlnit privirea cenușie tocmai înainte de a se uita în altă parte; el o făcea să se simtă ridicol de vulnerabilă și gata de a căuta să se pună în siguranță.

— Nu, scumpule. Arăți minunat de palpabil. Ca pentru a re-întări afirmația, Bonnie s-a aplecat și i-a mângâiat brațul cu degetele ei cu unghii roșii. Toarnă-ți ceva de băut. Laura și cu mine avem deja un avans bun. Vorbeam ca între fete.

— Ca între fete? Oliver părea să găsească această idee amuzantă. Gura i s-a contractat. Trebuie să fi fost interesant. S-a oprit un moment asupra acestui gând. Asta explică de ce Laura mai este aici. Credeam că ai spus că trebuie să pleci în grabă, Laura?

Deși pradă confuziei, Laura era încă o fată cu inițiativă.

— Am spus numai că s-ar putea să fiu obligată să plec devreme, l-a informat fermecător, înțelegi întotdeauna anapoda, Oliver dragă. Lui Bonnie i-a adăugat: Oliver poate fi un finanțist supraom dar nu ascultă niciodată nimic când vorbești despre alte lucruri. Cred că-și închipuie că e o pălăvrăgeală femeiască.

Bonnie i-a aruncat o privire piezișă lui Oliver.

— Mă uimești, a spus ea. L-am găsit întotdeauna pe Oliver atent. Poate că e din cauza modului cum te porți cu el, scumpo.

— Poate că da, a fost de acord Oliver fără rușine. Poate că-i poți da Laurei unele indicii. Sunt sigur că-ți va fi foarte recunoscătoare.

Laura s-a menținut într-o rezervă laudabilă tot restul după-amiezii. Oliver nu va mai avea niciodată motiv să-i spună că e neprofesionistă, și-a spus ea scrâșnind din dinți. Dar în interiorul ei fierbea.

A stat la taifas cu lordul Freddy, a intrat în detalii privind presupusul spectacol de modă din toamnă și în mod neobișnuit, evita privirea strălucitoare a lui Oliver. Numai treptat tensiunile ei interioare se transpuneau într-un fir de gândire clar. Dacă relațiile ei de afaceri cu Oliver Redford erau șubrede, în plan emoțional! Nici nu putea fi vorba de relații.

La început și-a spus că asta se datora faptului că el criticase atitudinea ei față de Macleay, că era în sufletul ei atât de zguduită și de aceea era atât de furioasă față de el, atât de nervoasă când erau în aceeași cameră. Dar nu era o situație logică. Onestitatea ei totală a obligat-o în cele din urmă să recunoască, pentru prima oară, că amintirea acelui sărut era o autoamăgire. O afectase cu mult mai mult decât voia să admită. Era o tortură să te confrunți cu un asemenea fapt, însă inima îi tresălta de emoție subită ori de câte ori își amintea de el.

După ce și-a strâns lucrurile trebuiau să plece după-amiază târziu a stat la fereastră privind spre parc.

Mâna i-a tremurat ușor când a atins draperia. Își mascase reacția de supărare când, acolo lângă lac, se smulse din brațele lui. Spera că modul involuntar în care brațele ei se strecuraseră în jurul gâtului lui și tot corpul reacționase la atingerea lui, să fi trecut neobservate.

Pentru a spune adevărul era puțin înfricoșată. Se mândrise întotdeauna ca fiind în stare să-și controleze emoțiile, viața. Manevrase și negociase tot drumul, milimetru cu milimetru în criza prin care a trecut Macleay. Putea să se lupte cu Oliver Redford cu ghearele și cu dinții în privința unor decizii de afaceri dar cu un sărut, deschisese o nouă linie de atac, față de care părea a nu avea nici o apărare.

Au plecat la patru și jumătate. Vocea răgușită a lui Bonnie l-a însoțit cât a putut de mult.

— Mă întorc și eu la Londra marți, a spus ea în cele din urmă. Trebuie să mai avem încă vreo două întâlniri preliminare, Oliver. Între timp voi face tot ce pot de la acest stadiu. A zâmbit ademenitor.

— Ce zici să luăm masa de prânz miercuri?

— Aștept cu nerăbdare. Oliver părea plin de entuziasm. S-a aplecat pentru sărutul obligatoriu pe obrazul lui Bonnie. Ridicându-și capul, ochii lui au licărit. Poate să vină și Laura. Îi va prinde bine. A devenit încordată în ultimul timp.

— Poate că voi fi ocupată, a spus Laura. Vocea ei era destul de egală. Trebuie să atac noile designuri. Sunt sigură că Bonnie înțelege.

După ce au plecat, Laura a strâns din dinți. A considerat a fi mai înțelept ca primele mile ale călătoriei spre casă să-și țină limba în gură, în interesul profesionalismului. Privea afară gardurile verzi din Somerset, mândria

durând-o încă, tot corpul clocotindu-i de obrăznicia acelei femei.

— Ești amenințător de tăcută. Era o notă de lene în vocea lui Oliver. Mi-e aproape frică să întreb ce se întâmplă în interiorul acelui cap roșu hotărât.

Laura și-a fixat privirea pe drumul din față.

— Atunci nu întreba, i-a spus cu seninătate. Probabil că nu te interesează deloc.

— Dar din nou, s-ar putea să fiu interesat... N-a părut deranjat de reticența ei. De fapt mă așteptam la explozia pe care o credeam iminentă îndată ce vom fi la distanță și nu vom fi auziți la Weston Lodge. Privirea lungă, cenușie a remarcat bărbia ei ridicată, configurația fermă a gurii. Nu mă dezamăgi, a rugat-o el delicat. Laura...?

— Nici nu știu, pe drept cuvânt, ce vorbești. Și-a înghițit comentariul bătaios pe care îl avea pe vârful limbii. A adoptat o privire interogativă, rece. De ce trebuia să explodez?

— Schimbare de tactică, eh? a murmurat el. N-o să te țină, știi. A privit din nou în timp ce a vorbit. S-a uitat la figura ei într-un mod nou, concentrat, jumătate curios, jumătate intrigat.

— N-o să mă țină? a gândit Laura. Și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii. Dacă nu zicea nimic nu putea s-o ademenească într-o discuție. Dacă nu putea să-l vadă, prezența lui fizică n-ar părea atât de deranjantă. Mă voi culca, dacă nu ai nimic împotriva. A fost un weekend destul de obositor. Și scoală-mă când ajungem la Londra.

Mărți seara, după călătoria la Bath, sora Laurei a trecut pe la ea s-o vadă.

— Ei, a zis ea, clătinându-se în fotoliul vechi al tatălui ei. Cum e noul sistem?

— Traumatic, a pus Laura hotărât.

— Așa rău? Liz și-a arcuit sprâncenele și a zâmbit trist. Și noul grangur? Oliver Cum-îl-Cheamă?

— Nu mă întreba, a zis Laura sumbru.

— Înțeleg. Liz a devenit sora mai mare, care dădea întotdeauna vina pentru năpasta vieții, Laurei. Și ce aud de la Lucia, că încearcă să împingă Macleay într-o nouă direcție?

— Spune ca stilul lui Macleay este prea cumpătat. Laura și-a lăsat chipul să-și ia o expresie de demnitate glacială. Demodat e cuvântul pe care l-a folosit. Vrea să scoată o linie complet nouă. Nimic din ce produc eu nu-i place. Mi le-a aruncat în față.

— Demodat? Liz a început să râdă. Și de ce obiectezi? Îmi amintesc că l-ai folosit chiar tu într-o discuție cu tata.

— Eu? Așa? Vocea Laurei s-a pițigăiat de jignire.

— Da, îmi amintesc clar, a zis Liz calmă. S-a întâmplat imediat după ce te-

ai întors din Italia... când ai intrat în secția de design prima dată. Aveai tot felul de idei noi. Tu și tata vă certați tot timpul despre asta. Numai că el nu ți-a înghițit toate inovațiile și treptat tu te-ai domolit și ai încetat să le mai pretinzi.

— Eram ridicol de tânără atunci, a replicat Laura. Și chestiunea e că acum îl găsesc pe Oliver Redford total criticabil. Nu pot lucra cu el. Nu pot să scap de el. Doresc să nu fi pus niciodată ochii pe Macleay.

— Asta înseamnă îngrozitor de multă emoție, a zis Liz curioasă. Nu te-am văzut niciodată așa montată. Atât de plină de... vitalitate.

— Nu de vitalitate sunt plină, a spus Laura. Este furie pură, naturală. Și acum schimb subiectul?

Era bucură că Oliver nu fusese acolo să surprindă conversația. Nu ar fi agreat să-i explice o asemenea inconstanță evidentă în atitudinea ei față de politica Macleay; însă nu era nici un motiv ca să trebuiască să fie apărute nebuniile tinereții, și-a spus ea încruntându-se. Acea Laura fusese o persoană diferită.

A fost un timp când a fost intoxicată de culorile Italiei. Anglia îi păruse, o vreme, atât de cenușie și opacă. Chiar și materialele cu care lucra ea păruseră grele și apăsătoare după bumbacurile ușoare și mătăsurile ale Italiei. Și îi lipsise flerul pur teatral al modelelor italienești. I-au trebuit câteva luni să se adapteze. Asta a fost tot ce-a fost. Nu fusese niciodată nimic în neregulă cu Macleay. Sau fusese? Așa că nu era nici un motiv acum să existe brusc îndoiele asupra propriei ei judecăți.

O chestiune aduce cu sine o mulțime de alte chestiuni, totuși. Acea Laura mai tânără, mai îndrăzneată, odată evocată din trecut, refuza să plece. Cum putuse să uite acea fază a vieții ei cu atâta evidentă ușurință? Ideea că în cinci, șase ani se schimbaseră atât de mult și nu înregistraseră schimbarea i-a produs o clipă sau două de îndoiele și s-a plimbat nervoasă dintr-o cameră în alta, cu un aer absent, după ce plecase Liz.

Cealaltă Laura fusese o visătoare sălbatică. Impulsivă, fără speranță, o tânără nepractică. Tot trecutul o năpădea acum. Venise din Italia în acea vară cu un bloc de schițe plin de improvizații. Scene de stradă. Crizia — micuța soră a lui Giorgio pozând pe un balcon în costumul ei de școală, de marină. O fată într-o fustă galbenă. Un grup de tineri dandy pierzând vremea pe treptele bisericii din piață, ca cei din familiile Montague și Capulet. Se înflăcărase de drama aceasta. De culorile mediteraneene puternice, strălucitoare. Și dorise — numai pentru câteva săptămâni, bineînțeles să recreeze o parte a acestei drame în moda englezească.

Tatăl ei îi domolise rapid toată ardoarea. Destul de just. „Acesta e Macleay, copilă, nu Milanul cel însoțit. Cumpărătorii noștri știu ce vor de la

noi. Poate după ce vei avea ceva experiență, îți vei da seama..."

Se întreba aiurea ce se întâmplase cu blocurile ei de schițe. Designurile poate că nu ar fi mers niciodată, dar ar fi amuzant să se uite din nou ia ele. Acea fusese o perioadă atât de fericită din viața ei. Înainte de a-i reveni toate responsabilități le. Înainte de toate necazurile...

„Și ce dacă Oliver avusese dreptate în ceea ce privește designurile pe care mi le-a aruncat înapoi? Ce dacă mă băgasem pe o direcție lipsită de speranță?" îi zicea o voce în capul ei.

O, taci! a zis ea tare.

Totuși, dintr-un impuls, s-a decis să caute în dulapuri blocul ei de schițe italian. S-a trezit aproape obsedată de găsirea lui imediată. A dat peste el în cele din urmă și l-a dus în salon. Aproape că putea să miroasă parfumul plantei tropicale de bougainvillaea ce emana din paginile decolorate. Acea schiță a unei fete într-o fustă gofrată, de exemplu, strălucitoare și fină și extrem de vie. Își amintea că se aplecase peste balconul lui Giorgio pentru a prinde nota ei de viață scânteietoare. Și bluza de mătase, tăiată, pronunțat la gât și cu mâneci bufante... Era aproape shakespeariană în sensibilitate.

Ceva în sinea Laurei înregistra o reacție și s-a trezit aproape că tremură, cu un sentiment de emoție.

Era conștientă că schițele erau bune, foarte, foarte bune, dar le-a examinat din nou pe toate, una câte una, cu un ochi supercritic, înainte de a decide că nu se înșelase. Era acolo material pentru o sută de schițe, material care deja îi producea mâncărimi la degete și le făcea să vrea să apuce creioanele de lucru.

„De data asta nu va spune că sunt miș-mașuri." Euforia nou găsită a Laurei era deja depășită de un avânt cu caracter practic. „Voi începe imediat, cât timp totul e proaspăt în imaginația mea. Dacă curăț masa veche de pin din biroul meu, pot lucra pe ele atât aici, cât și la birou. În acest fel nu vor fi atât de multe întreruperi."

În acest mod, a adăugat ea, va putea să nu mai stea în calea lui Oliver Redford un timp. Asta nu pentru că nu avea încredere în sine să intre într-o conversație cu el. Și nici pentru că i-ar fi fost frică de prezența lui fizică, deși, dacă ar fi putut alege, ar fi preferat mai degrabă să nu fie în raza acelei priviri cenușii leneșe, a acelui dinamism concentrat cu putere.

Și totuși, stând acolo la lumina lămpii cu o îngruntare ușoară între sprâncene și cu blocul de schițe desfăcut în poală, trebuia să recunoască într-un mod nebunesc, contradictoriu că găsea atractivă forța lui Oliver, încrederea lui de sine. Chiar când se lupta cu el voia totuși ca, în esență, să-i câștige aprobarea. Colecția „ROMANTIC" vă propune să uitați pentru o clipă cotidianul. Ea vă oferă tandrețe, pasiune, seducție, gelozie, vă antrenează

într-o lume fermecată în care vă veți trăi visele și vi se vor confirma cele mai luminoase speranțe.

CAPITOLUL V.

— Așa că ce crezi? i-a spus Laura Luciei. Asta se întâmpla după două săptămâni. Lucrase zi și noapte la noile designuri. Le adusese în final la birou și cu ceva ca un triumf ce se dezvăluia în vocea ei, aștepta reacția Luciei.

— Nu sunt lucrurile tale obișnuite. Lucia a aranjat planșele transparente într-un semicerc pe biroul ei și se uita cu atenție la toate, din nou. Ce culori, cara! Tot curcubeul! Nu e Macleay... I-a aruncat o privire strălucitoare Laurei. Sunt uimitoare! Îmi amintesc de Italia.

Laura radia.

— Este exact ce voiam să-mi spui. A învârtit-o pe Lucia în jurul biroului și i-a depus un sărut pe obraz. Lucia, te ador!

— Laura, ce ți s-a întâmplat în dimineața asta? a râs Lucia.

— Nimic. Nimic deosebit. Laura s-a prăbușit pe scaunul pivotant și s-a învârtit de câteva ori. Mi-am luat designurile de pe cap, asta e. Mă simt eliberată! E ca și când ai scăpa de o mare povară. Sunt fericită, Lucia... pur și simplu fericită! Aproape că am uitat cum e. Îmi plac designurile. Și ție îți plac.

— Lui Oliver îi plac?

— Trebuie să-mi strici dispoziția? Nu le-a văzut încă. Sunt pe punctul de a le lansa asupra lui. Desigur le va urî cum le va vedea, suspectez eu, dar nu am ce face. A început să strângă pliantele. O să le apăr până-n pânzele albe, asta e tot.

— Ce-i nou în asta? a întrebat Lucia cu un surâs.

— Îți plac într-adevăr?

— Sunt bune, Laura. Bune cu adevărat. Da, îmi plac. Sunt foarte tinerești.

— Asta am și urmărit. Am avut imaginea Criziei în minte tot timpul. Micuța soră a lui Giorgio. Și s-ar putea să pară un lucru sentimental, dar odată ce-am început, nu m-am mai putut opri.

Laura știa că designurile sunt bune. O știa dintr-un instinct adânc pe care-l avea în ea, dar trebuia să le încerce pe Lucia, îi plăceau culorile mediteraneene strălucitoare care s-au dezlănțuit în ea îndată ce s-a rupt de tiparul Macleay. Cămășile-tunică aproape medievale în roșu cărămiziu și acvamarin. Pantalonii scurți care veneau cu ele, să se potrivească liniei. Costumul de marinier într-un galben cochet, cu gulerul în dungi și o cămașă lungă cu centura desfăcută. Totul era foarte viguros, foarte proaspăt, foarte tinerește și asta era exact cum se simțea ea în acea dimineață frumoasă.

— Nu știu dacă-l prinzi, cara, a spus Lucia. Mi-a spus că e aglomerat de întâlniri. Engleza Luciei era întrucâtva excentrică uneori. E plecat în dimineața asta, — o întrunire în oraș a consiliului de administrație și apoi este în Wales să viziteze fabrica, azi și mâine. Mi-a zis să-ți spun. Nu erai aici.

— Am lucrat acasă, a spus Laura și în același timp și-a dat seama că săgeata rapidă de dezamăgire care îi străpunsese euforia în mod dezagreabil se datora grabei ei de a-l impresiona pe Oliver Redford cu noile designuri.

— Ai putea să-l prinzi înainte de a pleca, a zis, Lucia. Are o secretară temporară săptămâna asta. Va trebui să-i lași ei, dacă nu e acolo.

Laura a lăsat planșele la funcționara temporară pentru a fi văzute de Oliver. Dacă ar fi pierdut timpul așteptându-l pe marele om, a dedus... Îi va părea că-și irosește timpul așteptându-l și nu voia în nici un fel să-i lase o asemenea impresie! Oricum, fremăta să ajungă la faza următoare căutarea materialelor potrivite. Și era puțin timp dacă trebuiau să fie gata pentru spectacol.

— Va trebui să ies, i-a spus ea Luciei cu o încruntătură. Cele mai multe din materialele pe care le avem aici nu ne sunt de folos. Sunt cu mult prea grele. Va trebui să caut cum se cuvine. Voi face ce pot, mai întâi prin telefon. A sunat agenți și manufacturieri și contacte vechi și s-a trezit alergând prin jur de la camera din spate la atelier până ce s-a simțit ca un câine care-și vâna coada.

Dar în cele din urmă a găsit ce voia. Circa șase materiale de bumbac destul de speciale, foarte ușoare. Cărămiziu, violet-albastru închis, un acvamarin pronunțat și galbenul cel mai cochec, asta ajungea pentru început. Erau mai scumpe decât prevăzuse, era adevărat, dar trebuia să speră că Oliver va fi atât de câștigat de designuri încât vor putea ajunge la unele compromisuri asupra prețurilor.

Și apoi, destul de pe neașteptate, din senin, a sosit Giorgio. Laura se consulta cu Lucia și croitorul lor în noul ei atelier două zile mai târziu.

Ea a privit în sus distrată, cu un condei după ureche și l-a văzut pe Giorgio în picioare în fața ușii. Arăta bronzat și hotărât, neastâmpărat, cu un rânet care-i ocupa toată figura și Laura a scos un mic țipăt de plăcere și a zburat pentru a-l prinde într-o îmbrățișare de bun-venit.

— Giorgio! Ce faci aici? Și de ce nu mi-ai spus că vii?

— N-am știut nici eu până ieri, Giorgio i-a zâmbit. Și apoi am zis că e mai bine să fie o surpriză.

— Așa a și fost! Aproape că am murit de șoc! Cât stai? La Londra, adică?

— Destul ca să te iau la prânz, Și la dineu diseară, dacă ești liberă, a adăugat. Am o întâlnire în după-amiaza asta și plec înapoi mâine, însă în restul timpului vreau să aud despre tine. Exista întotdeauna o mare blândețe

în surâsul lui Giorgio. Vreau să știu cum stau lucrurile.

Blândețea o făcea pe Laura să vrea să plângă subit. Distanța, timpul, gândea ea, nu puteau nici să atingă, nici să distrugă prietenia ei adevărată cu Giorgio. Nu se vedeau cu lunile, nu-și telefonau și nici nu-și scriau între timp, dar Giorgio era încă unul din cei mai buni prieteni pe care-l avusese vreodată. Era inutil să încerce să explice această emoție în cuvinte, așa că l-a îmbrățișat din nou cu și mai mult sentiment.

— Mă bucur atât că te văd! a zis ea duios, cu un zâmbet larg.

— Și eu de asemenea, carrissima. Giorgio i-a atins obrazul.

Exact în acel moment Laura și-a dat seama de o nouă prezență în spatele lor. Vag, și încă cu un surâs uluit, s-a desprins din îmbrățișarea lui Giorgio și și-a întors privirea spre Oliver, care stătea în ușa cu teancul ei de planșe transparente în mână și cu o expresie de nedescifrat pe chip.

— Am venit să vorbesc despre astea. Vocea lui era clară. Dar pari ocupată, a adăugat el sec.

Privindu-l, Laura a tras concluzia că ar fi inutil să explice de ce îl îmbrățișa cu entuziasm pe un gentleman italian în mijlocul unei dimineți ocupate. Fața lui Oliver era rigidă, lipsită de expresie. Lucrul stupid era că ea simțea supărarea din el. Dar de ce? Pentru că nu fusese înlănțuită cum trebuie de planșeta de lucru, a presupus.

— El e Giorgio, a zis. Giorgio Francesco. Am lucrat împreună la Milano. A venit cu afaceri. Putea să creadă ce voia. Nu se întâmpla în fiecare zi să-i vină prieteni vechi și dragi,

Oliver n-a părut enorm de entuziasmat.

— Bună dimineața, i-a acordat cea mai scurtă strângere de mână.

— Giorgio mă invită la masă, a zis Laura veselă. Nu era sigură de ce a fost îmboldită brusc să-i arunce această informație, în definitiv, nu era treaba lui Oliver.

— Da? O privire sardonică la ceas a arătat că era unsprezece și un sfert numai.

— Într-o oră sau așa ceva, a explicat ea cu drăgălășenie. Ochii îi scânteiau. De ce o făcea el mereu să vrea să-l enerveze? De ce o făcea el mereu să se simtă ca un copil care chiulește de la școală? Vrei să le discuți acum? I-a întrebat, inima începând să-i bată puternic. Designurile, vreau să spun?

El și-a amintit de schițele din mâna lui.

— Ce? O, nu, a replicat scurt. Vorbea de parcă abia se concentra. S-a uitat din nou la Giorgio. Aveam o mulțime de spus, dar cum ești ocupată... Gura i-a făcut o strâmbătură. Mai bine vii mâine să mă vezi. Devreme. Părea iritat. Am o întâlnire în după-amiaza asta.

Laura l-a privit simplu cum iese din birou.

— Ei, un lucru e clar, a zis ea încet. Nu-i plac designurile. A înfruntat faptul cu un aer liniștit, ferm. Altfel n-ar fi fost într-o dispoziție atât de rea. Ea s-a uitat la podea și apoi în sus la Giorgio. Așa că mă voi confrunta mâine, a spus ea cu un zâmbet, strălucindu-i ochii, însă nu mă va convinge niciodată că sunt proaste. Nu până la paștele cailor! Dar nu mă voi gândi la asta până mâine. Azi e numai pentru plăcere. Și la dracu' cu Oliver Redford!

Voia să se prefacă că el nu exista, așa că atunci când au trecut pe lângă el, ieșind cu mașina din parcare ca să meargă la masă, și-a ferit rapid privirea. Nu înainte de a vedea privirea lui scrutătoare, rece, asupra amândurora în mașina lui Giorgio.

— Acum vreau să aud totul, Laura, a zis Giorgio, fără să-și ridice ochii de pe drum.

— Totul despre ce? vocea Laurei era întrucâtva distrată.

— Despre toate acele emoții care fumegă ca Etna în tine, a răspuns el.

Laura a zis:

— Ia-o la stânga la stop. Apoi te înscrii pe banda din mijloc. Apoi: Nu te înțeleg.

Giorgio a întors capul. Ea și-a menținut calmul. După o luptă intensă, a spus:

— Presupun că Lucia a trăncănit în timp ce m-am dus să aduc cafeaua. A oftat. Lucia e cea mai îngrozitoare bârfitoare! I-a aruncat o privire prudentă. Ce ți-a spus? a întrebat resemnată.

— Nu mi-a spus nimic, a zis Giorgio. Ei da, nu mint. Îmi folosesc ochii, și urechile. Acest Oliver Redford...

— Nu vreau să discut despre Oliver Redford! a zis Laura cu o oarecare vehemență. De ce toți cred că...

— Foarte bine, foarte bine! Înțelegi ce vreau să spun? Giorgio și-a ridicat mâinile. Ți-am zis, ca Etna...

— O, nu fi prost!

Giorgio a oftat.

— Așteptăm până să bem vinul. Îți va dezmoți limba. Apoi o să-mi spui.

— Trebuie să mă întorc la birou în după-amiaza asta, a zis Laura. Nu avem siestă în Anglia, știi. Așa că nu voi bea un ocean de vin!

Când era la jumătatea drumului cu a doua sticlă de vin, Laura a început să-și amintească despre micul apartament liniștit de la mansardă în care locuise într-o suburbie cu vegetație din Milano.

— A fost o perioadă așa fericită în Italia. Nu cred că m-am distrat altundeva atât de bine.

— Acum nu te mai distrezi? și Giorgio i-a umplut din nou paharul.

— Da, desigur. Ei, uneori. Laura a oftat. Nu e același lucru, totuși. La Milano nu aveam toate responsabilitățile.

— Responsabilități? Giorgio a început să clatine din cap. Uită-le, cara. Distrează-te. Le iei prea în serios. Ochii lui căprui au făcut riduri la colțuri. A întins o mână și i-a ridicat bărbia. Trăiește puțin... nu? Lasă lumea să treacă.

— O, voi italienii! Laura a început să râdă. Lasă lumea să treacă, da! Aș vrea să te văd pe tine spunându-i-o lui Oliver!

— Îi spun dacă vrei. Giorgio s-a lăsat pe spate cu un mic surâs.

— Te cred că ai face-o. Un zâmbet trist i-a arcuit gura.

— Ți-e frică de el?

— Frică? Sigur că nu! Băgându-și furculița în omleta franțuzească delicioasă pe care o mânca, Laura s-a încruntat. Sar scânteii când ne ciocnim unul cu altul, asta e tot. A luat o înghițitură mare de vin. Tot timpul. Fără încetare. Nu pot să-i spun nimic.

— Treci înapoi la început. Fața lui Giorgio avea o expresie de preocupare comică. Când a început totul?

— În avion la întoarcerea de la Milano. N-a putut să mă lase nici să-mi termin vacanța! Ochii Laurei au scânteiat. Și-a ridicat capul și și-a trecut o mână prin părul lung. N-a fost săptămână când... S-a oprit subit și a examinat figura înșelător de prietenoasă a lui Giorgio. Sunt o mare idioată, a spus ea. Aici iau capacul de pe Etna. M-ai făcut să beau prea mult vin. Ei bine, nu va merge. Nu-ți mai spun nimic în plus!

— Mai e de spus?

— O mulțime. Replica i-a venit zburând pe buze dar îndată ce cuvintele au ieșit, le-a regretat. A început să se înroșească intens...

— Da? Ochii căprui ai lui Giorgio străluceau. Devine interesant, cara.

— Nu e deloc interesant, a zis ea supărată. Și nu vreau să stric un prânz perfect de bun discutând despre acest bărbat! Ce face Crizia? a întrebat. Am primit o scrisoare de la ea. Ți-am spus?

Giorgio i-a studiat obrajii îmbujorați. A înregistrat încercarea ei de a purta o discuție ușoară, apoi s-a aplecat, și a zis:

— Laura, sunt oameni care pot ascunde lucrurile și alții care nu pot. Tu nu poți, dar încerci.

— Uite, Giorgio...

— Foarte bine, foarte bine. Te las singură. Giorgio i-a luat mâna și i-a strâns degetele în ale sale. Nu mai întreb altceva. Ne întoarcem la povestitul istoriilor din timpurile vechi. O expresie afectuoasă i-a apărut în ochi. Dar ce se întâmplă când erupe vulcanul, Laura? a întrebat el delicat. Va fi bine pentru tine, cred.

Lasă-l să erupă, cara. Trăiește primejdios, ca italienii.

— O, taci, Giorgio. Am uitat ce pacoste poți fi.

Giorgio a permis ca discuția să ia un curs mai general și Laura a fost, cel puțin la suprafață, ușurată. Era o parte a ei, totuși cine ar fi găsit că ar fi un balsam să se despovăreze, să relateze istoria turbulentă a relației ei cu Oliver Redford? Să încerce să traseze sursa acestei explozii de emoții amestecate care amenințau să o copleșească, ori de câte ori numele lui era menționat.

Pentru că numai acum, când era singură în lift la întoarcerea la birou, după ce Giorgio a condus-o, a permis ea minții ei conștiente să se concentreze asupra modului surprinzător în care întregul ei corp a reacționat la vederea lui Oliver în acea dimineață. Fusese ca un șoc deconcertant al inimii în momentul când privirea ei a întâlnit-o pe a lui peste umărul lui Giorgio.

— Acum păstrează proporțiile, și-a spus cu severitate în timp ce liftul a scârțâit de la primul la al doilea etaj. „ȘOC e un cuvânt prea puternic. Era mai mult un șoculeț. Nu m-am așteptat să-l văd stând acolo în ușă, asta e totul.” Și poate că era și din cauză că el o găsisese cu Giorgio.

Nici unul dintre aceste motive nu era în întregime satisfăcător, totuși. Laura a fost surprinsă să descopere că erau anomalii groaznice în legătură cu gândurile pe care le avea despre Oliver Redford. Nu putea să explice rațional reacțiile ei față de el. Comentariul lui Giorgio despre Muntele Etna nu fusese prea greșit. Erau reacții teribil de puternice. Recunoștea. Dar, în rest, totul era cu susul în jos în capul ei. El o înnebunea. O destabiliza. Nu se putea concentra cum se cuvine când era el în preajmă. Nu voia să-l vadă și totuși se tot gândea la el. Prea mult vin roșu italianesc, și-a spus, trântind neglijent ușa biroului în urma ei. Avea efecte stranii asupra libidoului.

În centrul problemei era faptul că nici ea nu știa niciodată cum avea el să reacționeze. Și-a amintit de acel sărut lângă lac. Destul de supărată, și-a amintit chiar și de reacția ei uimitoare față de el. Pentru câteva secunde, a vrut să-l sărute și ea! Și apoi...? Apoi el s-a comportat ca și când nu se întâmplase nimic. O tachinase puțin în acel mod ușor batjocoritor pe care îi avea. Nu-l văzuse de secole. Se ținuse departe din calea lui. Și apoi, în dimineața asta, se jucase din nou de-a șeful executiv tăios. Nici un zâmbet. Nimic.

Laura a luat un stilou și s-a dus la fereastră. Pur și simplu nu-l înțelegea și de aceea era ea tulburată de el. Era bucurăoasă că era plecat în după-amiaza aceasta. Dar a venit Lucia și a informat-o că Oliver primise un telefon de la Bonnie Steinberg și se dusese s-o întâlnească undeva. Lucia nu știa unde și de ce. Laura, deși a simulat un dezinteres rece, s-a trezit cu un sentiment deosebit de ascuțit de iritare.

— Nu ți-a spus despre ce era vorba? a întrebat.

— Nu am întrebat. Lucia s-a cocoțat cu fundul pe birou. Nu era treaba mea. Voiai să-l fi întrebat?

— Nu, desigur că nu, a spus Laura repede. N-avea importanță pentru ea de ce o vedea pe acea femeie îngrozitoare. Aș fi preferat să am verdictul lui asupra designurilor înainte de a le discuta cu Bonnie Steinberg, asta e tot. Brusc a antipatizat-o pe domnișoara Steinberg mai mult decât înainte și ideea ca ea să murmure nimicuri dulcege prostesti la urechea lui Oliver, aproape toată după-amiaza, era insuportabilă. Intensitatea emoțiilor ei o buimăcea. Punea capăt oricărei munci pentru o oră sau două. În cele din urmă și-a acordat liber pentru restul după-amiezii și s-a dus la cumpărături.

„Nu știu ce am astăzi, și-a zis ea în defensivă. Mă simt dezechilibrată. E bine că Giorgio mă ia la dineu. Cred că aș înnebuni să stau aici singură.”

Seara a trecut prea repede. Înainte de a-și da seama, Giorgio o ducea cu mașina înapoi la St. John's Wood, după un dineu delicios în oraș. Odată ajunsă acasă, a făcut cafea și au discutat prietenește până la aproape două dimineața; până ce Giorgio a decis fără chef că era timpul să se întoarcă la hotel pentru că pleca cu avionul dimineața.

Dar Laura abia îi zisese noapte bună și se și întreba, cu un nod teribil în gât, cât va trece până se vor revedea, când Giorgio a descoperit că mașina, departe de a porni, scotea numai un tușit pe moarte. Giorgio a ieșit din automobil și a ridicat mâinile în sus.

— Nu e bine, a rostit el calm coborând. Este ceața voastră englezească. Mai fă cafea, Laura. Dau telefon după taxi.

— Și mașina? Laura se lupta să nu râdă. Era tocmai sfârșitul uneia din acele zile?

— Telefoniez la firma de unde am închiriat-o de dimineață. O pot lua de aici. Nu-ți face griji. N-are importanță. Asta e viața.

Poate că dacă exersa destul de mult, și-a spus Laura de dimineață, și ea ar putea să adopte atitudinea de comoditate față de viață a lui Giorgio. Oricum, putea să încerce. Astăzi, și-a promis ea, în loc să-și dea drumul la emoții, va fi absolut liniștită. Hotărârea a durat până i-a văzut pe cei de la firma ce închiria mașini plecând cu automobilul lui Giorgio remorcat și a ajuns și ea cu mașina la birou, cu o jumătate de oră mai târziu decât de obicei.

Lucia a întâlnit-o la jumătatea drumului pe coridor.

— Te caută, a șuierat ea. E țepos ca un cactus.

— Ce s-a întâmplat? Laura le-a ordonat nervilor de a înceta să mai tresalte și și-a pus jos geanta.

— Nimeni nu știe, a zis Lucia. Vine făcând zgomot pe scări, în loc să ia

liftul și apoi trânteste ușa după el.

Laura era hotărâtă să nu se lase intimidată.

— A întrebat de mine în special?

— Acum douăzeci de minute, a răspuns Lucia. Ai avut probleme cu circulația, da?

— Nu, a răspuns ferm Laura. Nu, n-am avut. Și nu văd de ce mi-aș cere scuze. Va trebui să aștepte și el o dată. Și s-a dus calmă la toaletă și și-a periat părul și s-a parfumat generos cu un parfum franțuzesc, înainte de a traversa foaierul pentru a ciocăni la ușa lui Oliver.

Funcționara temporară răspundea la telefon. Laura i-a zâmbit și a intrat direct în biroul lui Oliver.

El ședea privind pe fereastră, cu sprâncene le negre încruntate, dar când a văzut-o s-a răsucit pe scaun și a adoptat o figură inexpressivă.

— Voiai să mă vezi, a zis ea calmă.

— Da, când îți convine, desigur! Nu mă lăsa să te grăbesc. Răspunsul era rece politicos.

— Nu-mi place sarcasmul. Era un răspuns instinctiv, care i-a scăpat înainte ca ea să-l poată controla.

— Da? Ce păcat. Ședea și o inspecta. Circulația? a întrebat. Cred că a fost mai aglomerată în dimineața asta.

— Nu. Laura a luptat pentru a-și menține liniștea. Nu, de fapt n-a fost circulația.

— Arzi lumânarea la ambele capete, atunci? a venit răspunsul înțepător.

— Dacă o fac, nu te privește.

— Adevărat. Vocea era batjocoritoare și neplăcută. Afară numai dacă, desigur, vreau să te văd la nouă și cinci și nu ești aici.

— Știi, nu întârzii des, a răbufnit Laura, Am avut un motiv foarte bun în dimineața asta.

— Sunt convinși. Vorbise aproape cu dușmănie, în surdină.

— Ce vrei exact să spui? a întrebat ea cu precauție.

— N-am vrut să spun nimic. Eram pur și simplu de acord cu tine. Ce mai e? Una din sprâncene s-a arcuit sardonice.

— Da, dar într-un mod scârbos, batjocoritor, Laura i-a aruncat o privire scânteietoare. Insinuezi că... că...

— Da? ochii cenușii erau înnebunitori de prevenitori. Ce insinuiam?

— Nu știu exact ce insinuezi. De asta e atât de reprobabil.

— Nu știi?

— Nu, nu știu! a replicat ea. Știi, am întârziat în dimineața asta. Ce dracu' avea? Am întârziat pentru că a trebuit să fac ceva pentru Giorgio.

— O, Giorgio! Surprinzător, părea ca și cum își bătea joc. A fost mulțumit

de ședere, nu?

— Așa cred. Da.

— Se întoarce în însozita Italie?

— Da, aproape, la avionul de zece și jumătate de la Heathrow.

— Deci te-ai dus să-l conduci?

— Nu. Nu m-am dus. Nu-mi plac despărțirile de la aeroport. Involuntar a tresărit. Apoi și-a amintit cât de oribil fusese și l-a privit direct în ochi. Mi-am luat la revedere de la el noaptea trecută, după ce am fost la dineu.

Oliver a remarcat:

— Ești o mincinoasă perfectă, îți spun. Nu că avea ceva de a face cu mine. Ochii lui au rămas pironiți pe chipul ei. Aveau o expresie stranie. O parte din ea părea să fie admirație, dar partea cea mare era un dispreț amar.

— Nu sunt mincinoasă, a spus Laura surprinsă.

— O, isprăvește, dragă! S-a ridicat de pe scaun. Ea uita întotdeauna cât de înalt era când venea aproape. Și părea că e capabil să emane forță cu fiecare por al corpului său.

— Nu-mi mai spune „dragă”. Urăsc asta. O făcea în special când știa că nu vorbește serios. Îl ura că folosește un termen de drăgălășenie în acest mod sarcastic care era destinat să te facă să suferi. Uite, despre ce e vorba. Nimic nu are sens. Și de ce mă faci mincinoasă? Am întârziat numai douăzeci de minute în dimineața asta și cred că am încă un statut suficient aici să nu fiu chestionată... ca o fetiță.

— Pentru că ești mincinoasă. Îmi place ca oamenii să fie sinceri cu mine. Nu i-ai spus la revedere... prietenului tău italian noaptea trecută.

Ea a roșit de tonul lui tăios.

— Dovedește-o!

— Am fost cu mașina prin preajma casei tale în dimineața asta. Tonul lui era ironic. E prima oară când m-am gândit vreodată la asta. N-am avut ocazia să-ți vorbesc despre designuri ieri; așa că am venit pe aproape de tine din impuls. Era foarte devreme. Aproximativ opt și zece. Îi privea chipul și părea amuzat, dar rece. Mașina lui Giorgio al tău era încă pe alei. Un număr neted mic de culoare maron, nu? Am hotărât să nu intru. Vreau să spun că ai fi putut găsi că e jenant dacă deranjem... micul tête-à-tête tocmai înainte de a lua sfârșit. Nu că mă privește cu cine alegi să te culci. Trăim vremuri luminate. E numai faptul că îmi plac femeile care sunt oneste cu mine. Am o aversiune pentru genul de femei care vor ce e mai bun din ambele lumi. Care vor așa-numita eliberare, dar care vor să joace rolul de eroină fragilă, sensibilă și demodată, cu sensibilitățile lui Jane Austen, când le convine.

— Ai terminat? Laura era albă de furie. Poate că nu-ți vine să crezi. Nu-mi pasă cine știe ce dacă crezi sau nu, dar îmi voi da demisia! Măinile îi

tremurau atât de mult că a trebuit să le încleșteze. Ai dreptate în privința unui lucru. N-are nimic de-a face cu tine. Ai cuvântul decisiv la Macleay, dar nu te privește bunăstarea mea morală. Ești realmente cel mai arogant, cel mai pompos, cel mai stupid... Unghiile îi săpau în palme. Pentru informarea ta, mașina lui Giorgio s-a stricat pe aleea mea noaptea trecută. A luat un taxi pentru a ajunge înapoi la hotel și a trebuit să aștept ca cei de la firma de la care a închiriat mașina să vină să și ia vehiculul în dimineața asta înainte de a veni la muncă.

— Alte povești? A murmurat numai cuvintele.

I-a tras o lovitură usturătoare peste față. Tremura de supărare.

— Te... te urăsc, a rostit ea. A fost nenorocul meu să trebuiască să lucrez cu tine pentru trei luni întregi. Nu mai trebuie să lucrez cu tine. Telefonează la firma ce închiriază mașini, domnule Redford și verifică dacă spun povești. Francis Nash and Co. Sunt în cartea de telefon. Îmi dau demisia, dar ai putea, fir-ai al naibii, să-ți ceri scuze înainte de a-mi face ordine pe birou. Mi-ajunge cât am suportat aroganța ta abominabilă! Îți va face plăcere, sper. În fine, vei avea Macleay numai pentru tine. Tu și Bonnie Steinberg. Puteți să v-o împărțiți între voi. Nu vreau să te mai văd vreodată!

El a întins mâinile și a apucat-o de talie.

— Ești o proastă, Laura Macleay. Ochii ei scânteiau. A ridicat mâinile pentru a o prinde de încheieturile mâinilor. Nu mă urăști. Ai putea să te prefaci. După cum pretinzi că Macleay îi mai aparține încă tatălui tău. Ignori orice nu vrei să vezi.

— Poți să vorbești! Lasă-mă... să... plec, a spus ea într-o izbucnire de furie. Forța corpului lui o afecta, în ciuda furiei.

— Te las să pleci când voi găsi de cuviință. Cu forța mâinilor a tras-o mai aproape. Mi s-a făcut lehamite de tine, domnișoară Macleay, a scrâșnit el cu o voce joasă, emoționată. Doamne, mă superi. Mă faci să vreau să,.. Una din mâini se răsucea în părul ei des castaniu auriu. Uită de discuție, i-a zis el. Uită de ceartă. Uită-o și pe Macleay, fir-ar a naibii, o dată. Lasă-mă să-ți arăt ce există cu adevărat între noi... ce ignori cu încăpățănare... Gura lui s-a abătut asupra gurii ei, aspră și revendicativă. A adoptat o rezistență momentană de formă, a încercat să-și separe corpul de minte, dar toate argumentele, raționale și iraționale, au dispărut când a tras-o și mai aproape de el. A simțit că i se taie respirația și o slăbiciune teribilă. Când, în cele din urmă, a găsit puterea să-l împingă în piept, el i-a dat drumul atât de brusc că aproape a căzut pe spate. El s-a dus la fereastră, și-a băgat mâinile în buzunare și din nou s-a întors înapoi. Demisionează dacă dorești, a zis el încordat, însă designurile sunt bune! I s-a zbatut buza la colțul gurii. De asta eram atât de grăbit să te văd de dimineață.

— Eu... eu... Laura părea că și-a pierdut simțul echilibrului. Și încă nu se putea opri din tremurat, deși acum nu era din mânie. Putea încă să simtă atingerea sălbatică a gurii lui.

— Voi demisiona, a șoptit ea în mod definitiv. O să primești scrisoarea mea de dimineață.

Nu știa cum a ieșit afară din cameră. Afară s-a întors orbește spre ușa exterioară.

Din fericire, toaleta doamnelor era goală. Aruncând geanta pe etajera chiuvetei a început să-și frece fața cu o mână. Să înlătura lacrimile de supărare care-i șiroiau. Omul era insuportabil! Nu-l înțelegea câtuși de puțin. Voia cu disperare să fie departe de el, afară din clădirea aceasta, atât de departe cât putea să alerge. Însă picioarele n-ar fi dus-o.

Ce-i mai rămânea de făcut decât să-și îndeplinească amenințarea de a demisiona? Și ce îi mai rămânea dacă o făcea? Ar pierde Macleay, noua colecție, totul.

El o acuzase că ignoră ceea ce nu vrea să vadă. Era adevărat? S-a aruncat pe un scaun, și-a ros unghiile, s-a ridicat din nou și s-a dus nervoasă spre oglindă. Avea pete cenușii albastre unde se luase machiajul și fața ei era palidă și neliniștită în contrast cu încurcătura sălbatică de păr roșu-auriu.

Și cel mai surprinzător dintre toate, de ce fusese atât de dușmănos cu Giorgio? Nu există alt cuvânt pentru a-i descrie atitudinea. Fusese agresiv. Acesta era modul în care era făcut, însă în dimineața asta fusese ceva diferit. Destul, destul de diferit.

Ea, Laura, fusese plecată la prânz și la dineu cu Giorgio. Ce era rău în asta? L-a văzut el pe Giorgio ca un fel de spion profesional sau altceva? După noile designuri ale lui Macleay. Nu, era ridicol. Nu-și dădea seama de cât de multă vreme ea și Giorgio fuseseră prieteni?

Ce îngrijorat fusese Giorgio când auzise de problemele ei la Macleay. Nu-l plăcea personal pe Giorgio? Imposibil. Abia schimbaseră zece cuvinte. Atunci nu era nici un motiv pentru ieșirea lui. Sau pentru privirile lui nimicitoare, sau pentru a-și băga nasul în viața ei particulară. Și în ce privește designurile care fuseseră atât de speciale pentru ea și de care fusese foarte emoționată au fost expediate într-o formulă concisă, ca ceva care se aruncă, drept „bune”. Asta era tot? Și ce se va întâmpla cu ele dacă ea demisiona?

A simțit o nevoie copilăroasă, disperată de a bate din picior de frustrare. Mi-e scârbă de acest om! Realmente mi-e scârbă. Dar poate să mă facă să mă simt astfel. Ca și cum aș vrea ca el să mă atingă din nou. Ca și cum aș fi în toiul vreunui vis sălbatic, palpitant. Ca și cum...

Dar nu va lăsa șirul gândurilor să meargă mai departe. S-a întors înapoi la oglindă și a început să-și scoată pieptenii din părul răvășit. Era necesar să o

aducă pe Laura Macleay înapoi, în vreun fel de ordine. Apoi și numai apoi va lua decizii pentru viitor.

Necazul era că emoțiile ei se schimbau de la o oră la alta. Acasă, în acea seară, s-a așezat să scrie scrisoarea de demisie; apoi a rupt-o și a luat un pahar de vin afară în grădină. Minteaa îi sărea de la un lucru nemaipomenit la altul; orice, decât să se gândească la Oliver.

A mers în jos pe pajiștea în pantă la nemțișorul de munte de la capătul grădinii. Zumzetul nesfârșit al traficului se domolea acum și seara mirosea a ierburi tunse și a magnolie și toate acele parfumuri de vară delicate și destul de cultivate care aparțineau suburbiilor scumpe ale Londrei. Și totul părea gol deodată. De ce părea gol?

A intrat din nou în casă prin ferestrele franțuzești și și-a luat alt pahar de vin.

Dacă demisiona de la Macleay, ce va face? Să stea acolo toată ziua și să privească clopotnițele bisericii? Ce era pentru ea în afara Macleay? Italia, poate? S-ar duce înapoi la Taviani dacă ar lua-o. Sau să caute altceva la Londra, Să se facă liber profesionistă.

„Dar nu cred că vreau să fac vreunul din aceste lucruri. Să nu am nimic de-a face cu Macleay? E de neconceput! Și nu renunț la lucruri. Și ce-ar fi spus tata?” Laura a avut sentimentul inconfortabil că s-ar răsuci în mormânt. „Dar nu e aici! și-a spus cu violență. Așa că ce importanță are? Nu sunt decât eu la care să mă gândesc acum!”

Poate că asta era la rădăcina problemei, „singurătatea”. A rostit cuvântul. Simțea casa singuratică în seara aceea, „Fă abstracție de cariera ta și ce-ți mai rămâne?” Camere goale și bătaia ceasului și oamenii la capătul telefonului.

Acum că perspectiva demisiei era la îndemână, o cuprindea un sentiment extraordinar de panică. Mal era, de asemenea, un lucru. Ceva la care mintea ei conștientă refuzase să se hotărască de când părăsise biroul în dupăamiaza aceea. Ceva ce se pregătea, ceva ce era în legătură cu Oliver.

Telefonul a sunat strident în casă în spatele ei. A ieșit din transă și s-a dus să răspundă.

Era vocea lui Bonnie Steinberg.

— Laura, scumpo, tu ești? Oliver e aici, a spus să nu te sun acasă, dar l-am lucrat puțin și în cele din urmă a cedat.

— Sunt convinsă! a gândit Laura. Era bizar cum, gândindu-se la el, stând acolo cu Bonnie, i-a înghețat inima. Cu adevărat? a zis ea tare. Ce e atât de urgent?

— Nimic urgent, dragă. Asta e mai mult ca o avertizare din timp. Încerc să aranjez o tranzacție cu televiziunea pentru ziua spectacolului de modă de la

Weston Hali. Sunt la Londra și voiam sfatul tău. Apropo, am văzut schițele. Sunt ceva special. Foarte elegante pentru o colecție britanică. Trebuie să te feliicit.

— Mulțumesc. Laura știa că era subtil tratată de sus, din nou. Poate că asta a distras-o de la a anunța ici și colo că își va înainta demisia dimineața. A putut să simtă imperceptibil că îi sărea muștarul. Un spectacol TV a zis? Cum se va integra? Și nu e puțin prea devreme? Designurile abia prind contur. Orice poate merge prost.

— Necazul cu englezii, scumpo, este că sunt mult prea precauți, dacă nu te superi că spun așa. Trebuie să crezi în ceea ce faci și să te duci direct și să vinzi la piață.

— Sunt numai realistă, a zis Laura. Abia au ieșit de pe planșetă. Sunt precaută, da.

— Țsta e un alt cuvânt pentru defetism, dragă. Oricum, dacă Oliver spune că se poate face în timp, e suficient pentru mine. Apropo, este un spectacol de prânz în direct. Sunt interesați să facă tot programul de la Weston Hali. Ne-am târguit într-un fel pentru o dată provizorie, dar am nevoie să discut acest lucru cu tine. L-am câștigat pe unul din greii de pe Fleet Street pentru o demonstrație înainte de spectacol. O! și am reușit să-l conving pe Oliver că trebuie să mandatăm un nou fotograf. Avem nevoie de toată publicitatea pe care o putem obține. Noua colecție Macleay va trebui văzută!

— Cât ar urma să coste toate astea? a întrebat Laura.

— Scumpo, faci bani cheltuindu-i. Trebuie să știi asta. Italienii aruncă tot ce au obținut pentru o acțiune de promovare, nu? Ascultă, trebuie să ne întâlnim. Ce zici de joi?

— Nu vă puteți ocupa tu și Oliver? a spus cu răceală Laura. Vreau să spun, e acolo cu tine, nu?

— Nu astă-seară, scumpo — nici o șansă! Bonnie a emis un chicotit slab, ispititor. Era o notă distinct contradictorie în vocea ei. Munca și plăcerea nu se amestecă. Înțelegi? Acum, putem fixa o dată pentru întâlnirea asta?

Laura a înțeles perfect. După ce a pus telefonul jos, s-a dus încet afară în spate. Mai era încă în aer parfumul ușor al trandafirilor. S-a întrebat de ce fixase calmă o dată cu Bonnie Steinberg pentru o întâlnire de afaceri joi? De ce, în ciuda evenimentelor din după-amiaza aceea, în ciuda a ceea ce zisese Bonnie, își schimbase deliberat și în tăcere decizia de a pleca de la Macleay?

Era pentru că nu putea să suporte să se gândească la acea femeie obținând mână liberă la Macleay. Laura ar salva orice cantitate de mândrie înainte de a lăsa să se întâmple așa ceva.

Dar dacă ar fi fost brutal de onestă era, de asemenea, altceva. S-a gândit la figura lui Oliver din acea dimineață. Privirea lui cenușie întunecată, forța

acesteia, asprimea atingerii lui. „Nu mă urăști. S-ar putea să te prefaci”, îi spusese. Nu era deloc sigură că voia să fie de acord cu el, însă era un element tulburător de adevăr în afirmație.

„Nu mi-a trecut deloc prin cap că aş putea simți în acest mod despre el”, a șoptit ea, mirată. Pentru că îmi încurcă emoțiile astfel. E îngrozitor să te simți atât de fără putere. N-am simțit așa pentru nici un bărbat. Și sunt înfricoșată, dar nu pot pleca.

A început să râdă. Era atât de ridicol, încât nu-i venea să creadă. Îndrăgostită de Oliver Redford? Și cu remarcile posesive averse ale lui Bonnie sunându-i încă în urechi? Ce șansă era să iasă ceva din asta? A simțit cum i se răsucesc un cuțit în inimă. Nici o șansă, scumpo! Nici o șansă, câtuși de puțin!

Când toate problemele practice ale noii colecții au început să se strângă, Laura era aproape bucuroasă l-au îndepărtat gândurile de la ce urma să-i spună lui Oliver când se vor întâlni. Sau, mai degrabă, de la ce urma să-și spună sieși.

Pentru că nu scrisese o altă scrisoare de demisie. Și nici el n-a apărut ca s-o ceară. Viața la Macleay se desfășura în aproape același mod ca totdeauna, cu excepția faptului că telefonul a început să sune cu regularitate monotonă. De aranjat întâlniri ale fotografilor. De contractat manechine.

Nu că era ceva deosebit de nou în privința întregului frecuş. Se întâmpla întotdeauna cu fiecare colecție nouă. De această dată însă erau mai mulți factori de luat în considerare. Și în sinea ei, Laura abia își reținea tensiunea suplimentară de a se întreba când urma Oliver să intre în cameră și când va trebui să înfrunte iarăși acei ochi reci cenușii.

N-a dat nici un semn timp de trei zile. Nervoasă, Laura a văzut designurile ei prinzând contur în atelier, a descoperit nasturi, a discutat aprins cu Lucia despre garnituri.

O întâlnire trebuia să aibă loc mai devreme sau mai târziu, totuși. Era ocupată cu o comandă a doua zi dimineața, astfel încât nici măcar n-a ridicat privirea să se uite când cineva a intrat pe ușă.

— Dacă asta e cafeaua mea, Sarah, las-o pe birou, a zis ea distrată.

— Nu e cafeaua ta, a spus vocea lui Oliver.

A sărit în sus. A fost o reacție instinctivă.

— Nu te-am auzit intrând. Vocea ei suna nervoasă, chiar și propriilor urechi. Am crezut că ești Sarah. Aduce cafeaua cam pe la ora asta. Pare că a fost o dimineață lungă.

S-au fixat peste masă. Apoi Oliver a spus:

— Am fost mai mult în oraș în ultimele zile, întâlniri cu marele boss.

— O, da?

— Au ținut mai mult decât am crezut.

— Da?

— Da. Acesta e motivul că ți-am pasat-o pe Bonnie.

— Înțeleg. Laura a lăsat tăcerea să persiste

— Uite, n-am mult timp. Stătea acolo, evident stânjenit. Apoi a oftat adânc și Laura a știut că de această dată îl învinsese. Presupun că e mai bine să-mi cer scuze.

— Asta e mai mult decât o subestimare, a zis ea rigidă.

— M-ai făcut să-mi pierd firea.

— Te-am făcut?

— Foarte bine, foarte bine. A întins o mână pentru a-i para indignarea. Ochii li s-au întâlnit. Uite, nu mă pricep la asemenea lucruri. N-ar fi trebuit să comentez. Eram într-o dispoziție mizerabilă. Nu mă privea. Eram probabil în afară.

— Erai foarte în afară. Laura s-a uitat la el ternă. Ai verificat istorioara mea?

— Nu. Am decis că trebuie să te cred.

— De ce? Mulțumesc, domnule Redford! Ochii ei scânteiau de ironie.

El și-a lăsat mâinile pe birou.

— Apropo, n-am primit scrisoarea ta de demisie. Ce s-a întâmplat cu ea?

— N-am făcut-o. Ei, când... Laura a început să devină stacojie și în sinea ei l-a înjurat. M-am răzgândit, a anunțat ea cu demnitate. După convenita chibzuială, am decis că interesele Macleay au prioritate asupra antipațiilor personale. Voiai ceva?

— Probabil că da. S-a uitat la chipul ei centimetru cu centimetru. Numai antipațiile personale, cum le numești, stau în cale din nou. A examinat-o un moment mai lung, ochii trecându-i de la chipul ei la gât și înapoi la ochi, apoi și-a luat iarăși tonul profesional. Te-ai întâlnit cu Bonnie, bănuiesc?

— Da.

— Și?

— Și am fixat o dată provizorie pentru spectacol, una care convine și celor de la televiziune. Plănuise să-i acorde o organizare deosebită, bănuiesc. A frunzărit cu degetul în agenda ei. E în optsprezece, cred.

— Bun. Totuși nu pentru asta am venit. Voiam să-ți trezesc interesul pentru ideea unui magazin, Am pus ochii pe o proprietate.

— Un magazin? Era surprinsă. Dar avem magazine, Debușeuri, vreau să spun. În toate magazinele universale mari.

— Astea sunt pentru marfă veche. Gura i-a tremurat. Îmi pare rău. Vreau să spun colecția principală. Tweedurile. Cred că ar trebui să avem localuri noi pentru noua serie, care să atragă ochiul pieței pentru tineret. Mă gândesc în

perspectivă. Vechile debușeuri nu vor fi suficiente. Așa că vreau să vii cu mine să ne uităm la acel magazin. E în locul potrivit pentru un butic. Are nevoie de reparații, dar e perfect pentru noi. E mic... secolul optsprezece...

— Ca vai de lume, vrei să spui? a sugerat Laura, dar el n-a auzit-o. Se deplasase deja la fereastră.

— Am convenit cu agenții imobiliari să văd proprietatea săptămâna viitoare, marți, dacă e în regulă pentru tine. La unsprezece dimineața. Era o notă de neatenție în vocea lui.

S-a întors pe călcâie și a plecat. Laura s-a uitat după el cu exasperare. Părea că se descotorosise de dispoziția lui neagră din urmă cu câteva zile. Părea chiar plăcut, însă ea se simțea încă oribil de nesigură. Fusese destul de prietenos în alte ocazii și apoi explodase contra ei mai târziu, fără vreun motiv evident. Dar ce se întâmplase deunăzi? De ce manifestase o asemenea aversiune față de Giorgio? Și îi pusese cuvântul la îndoială!

Sedea acolo privind la ușa pe care o închisese după el, mintea lucrându-i furioasă. El nu menționase acel sărut, dar nici ea nu dorise ca el s-o facă. Ar fi fost rău, mult mai rău, dacă l-ar fi menționat. Exista însă acel vid de nesiguranță. Nu știa ce vrea el de la ea; nu voia să se simtă atât de nesigură pe ea.

Și-a spus că probabil nu însemnase nimic pentru el. Că era categoric împotriva bunului simț să se trezească întrebându-se ce să poarte la vizita pentru a vedea proprietatea și gândul să aducă acasă unul din noile designuri să-l încerce ea. Costumul de marinar verde-albastru cu un guler mare și funde elegante.

Era începutul lui august. Într-o dimineață albastră palidă, londoneză, care strălucea prin dogoare, Laura a plătit taxiul care o condusese la intrarea în Henrietta Street, unde îl întâlnea pe Oliver să vadă magazinul.

Strada era încântătoare. Încă pavată pe jumătate cu pietre și îngustă, cu stâlpi de fier și felinare demodate și unul sau două coșuri atârinate. Da, Henrietta Street ar fi perfectă pentru ce-și propuneau ei. Laura a oftat. Oliver avea dreptate, fir-ar să fie! A presupus că ar trebui să recunoască acest lucru.

— Ai venit devreme, i-a spus Oliver din spate.

A privit după sunetul vocii lui și l-a văzut stând acolo în costumul lui cenușiu închis, o cravată castanie și ducând servieta în mână. O briză de vară îi ciufulea părul negru, încât brusc părea mai tânăr. El a spus:

— Ei, ce crezi?

— E minunat.

— Nu? A pus servieta pe pavaj și și-a băgat mâinile în buzunare. Asta e cea care mă interesează. Numărul paisprezece. Acea cu ferestrele glisante

arcuite. Vocea lui era entuziastă, ochii aprinși.

S-a întors să se uite din nou la ea, cu privirea cenușie concentrată.

— Pari diferită în dimineața asta. Ochii i s-au plimbat peste rochie, pe picioarele ei aurii, pe pantofii verzi fără toc, cu barete. În vocea lui era un zâmbet: îmi place.

Își dădea seama de mica licărire instinctivă de conștiință care tresăltase în ea când a simțit apropierea lui, evident flatantă. S-a forțat să-și amintească că petrecuse cu Bonnie Steinberg cu numai o seară, două înainte.

— Mulțumesc, a zis ea ușor. Asta înseamnă probabil că nu ți-a plăcut prea mult ceea ce ai văzut înainte, a spus ea caustic.

Ochii lui au scânteiat.

— Într-o zi, a zis, limba ta promptă te va duce la mai mult decât poți face față. A scos o cheie din buzunar. Agentul e ocupat, a spus el calm. Urmează să intrăm singuri în casă.

După strălucirea din stradă, înăuntru era un aer închis și întuneric. Jos erau trei camere, o curte în spate și o scară răsucită, ce scârțâia și ducea la etajul următor. Apoi mai erau trei cămăruțe închiriate, una cu șemineu și o fereastră care dădea în alee.

Oliver a forțat și a deschis-o.

— M-am gândit s-o lambrisăm în pin natural, a spus. Foarte simplu, fără zorzoane.

Au explorat restul casei și Laura i-a spus despre un alt telefon pe care-l primise de la Bonnie.

— A aranjat totul — ei bine, cât de mult se poate în această fază. Va fi în săptămâna a treia din septembrie, a explicat ea. Se pare că după o săptămână este marele târg de la Birmingham. O mulțime de cumpărători străini vor fi aici și dacă trimitem multe invitații la spectacol și ne vom ocupa serios de ei...

Oliver s-a uitat la ea de la piciorul scării podului.

— Pari foarte fericită cu aranjamentele acum, a comentat el. Se distingeă veselie în ochii lui. E foarte surprinzător, ținând seama de cum am început!

Laura și-a ales cu grijă cuvintele.

— Bonnie se pricepe la așa ceva, a trebuit să recunoască. Se pare că cunoaște pe toată lumea. Și este atentă chiar la lucrurile cele mai mărunte. Nu avem pe nimeni la Macleay să fi putut face ce a făcut ea.

— Dar încă nu-ți place? Aceasta este expresia care îți apare pe chip ori de câte ori i se pronunță numele.

Deci îi observa fiecare reacție. Critic, desigur.

— Trebuie să-mi placă? s-a înroșit Laura. Are cu adevărat importanță? a întrebat cu răceală.

— Nu. Efectul zâmbetului lui era dificil de analizat. Nu era exact batjocoritor. Ironic, cert, și momentan meditativ. N-am fost de acord în privința căror locuri de la Hali să le folosim, a zis Laura pentru a-și acoperi confuzia. Ea voia sala de baluri. Eu am vrut afară pe pajiște și pe terasă, dacă e posibil. În razele delicate ale soarelui englezesc.

— Vei avea neplăceri dacă plouă, a fost răspunsul sec.

— Ne vom face probleme de asta când se va întâmpla, a zis Laura.

— Ești foarte sigură de ce vrei.

— Sigur că sunt. A coborât câteva trepte prăfuite și i-a aruncat o privire pe jumătate sfidătoare. Nu ai încredere în mine?

— Sigur că am. Stând lângă balustrada veche lustruită, el părea amuzat.

— Știu ce fac, a spus Laura.

— Știu că știi. Când s-a uitat la ea cu un tremur ușor la colțul gurii era sigură că glumea cu ea.

— Aș dori să fii serios! a spus îmbufnată.

— O, dar sunt, Laura.

Lucrul care o provoca era că nu știa cu adevărat dacă o tachina sau nu. Era acel mod al lui de a o observa cu capul înclinat într-o parte și zâmbind.

A fost un mic moment când s-au uitat unul la altul, Laura pe scări, el jos. Erau râsete în aer, dar de asemenea și altceva. O scânteie de intimitate care ardea lent și amenința să se transforme în vâlvătaia unei păduri. Laura nu mai îndrăznea să spună un cuvânt în plus. A încercat să se uite într-o parte, dar nu a prea reușit. Privirea lui lungă, cenușie trimitea toate felurile de mesaje. Ea a întins o mână pentru a apuca balustrada. Cât de mult puteau să stea astfel acolo? Nu mai mult. Era ridicol. Ea trebuia să rupă momentul. A întins un picior... l-a îndreptat spre treapta următoare fără să-și mute privirea. În loc să găsească lemnul gol al scării a făcut pasul în aer...

A scos un țipăt strangulat simțind cum cade. I s-a părut că au trecut minute în timp ce se clătina cu capul înainte în josul scărilor. A fost numai o chestiune de secunde. Geanta i-a zburat, umărul i-a alunecat pe o coamă de tencuială fărâmițată și apoi Oliver s-a mișcat brusc și a prins-o.

— Laura! Aproape cu asprime, el a tras-o spre el, verificându-i și calmându-i căderea. Apoi, foarte delicat: De ce naiba n-ai fost atentă? Strânsoarea în care-i ținea brațul a făcut-o să se cutremure. Te-ai lovit? a întrebat el.

— Nu. Nu, sunt bine. Părea că nu se va mai opri niciodată din tremurat, Picioarele îi erau ca gelatina. Nu avea de ales decât să-l lase s-o țină.

— Ești sigură? Fața lui era cruntă. În orice minut va începe s-o dădăcească.

— Da, sunt sigură. Îi era extrem de penibil, dar avea nevoie să se agațe

de cineva. Nu, nu, sunt bine! i-a spus adevărul întorcându-și orbește capul în umărul lui. A fost în întregime greșeala ta, a zis ea incoerent. Tu... tu nu trebuia... n-ar fi trebuit. Dacă n-ai fi ținut...

— Laura... Vocea lui era răgușită. Una din mâini i-o pusese în păr. Ilogic, se părea că el râde. Apoi cu celălalt braț o răsucea către el. Ești bine, a zis el. Mai poți să te cerți cu mine. A întors-o în brațe și apoi a sărutat-o din nou.

Laura a vrut să reziste. Știa că o făcea, dar nu avea putere să se lupte. Părea că nu contează deodată că nu-l înțelegea, că el o înnebunea și o persifla și că erau momente când putea să-l omoare. Și izbucnirea ei violentă la îndrăzneala lui se evaporă repede. S-a trezit că răspunde sărutărilor lui și eliberându-și brațele cu ceva dificultate le-a lăsat să se întindă în spatele capului lui. Avea această dorință înspăimântătoare, irezistibilă să-și treacă degetele prin părul lui des, negru.

Era foarte sigură că Oliver era acela care înrăutățise lucrurile strecurându-și o mână foarte puternică dar foarte delicată pentru a-i mângâia umărul. Ar fi putut, eventual, să-l oprească dacă ar fi vrut. Dar în acel moment nu mai voia și, judecând după dezmierdările categoric incoerente și amestecate pe, care el i le murmură la ureche, nu-și imagina că el voia să se oprească defel.

Brusc s-a trântit tare o ușă jos la intrare și o voce, pe care Laura o știa destul de bine, a venit plutind sus pe scări.

— Oliver! Laura! Sunteți aici? Vocea lui Bonnie Steinberg făcea ecou prin camerele goale.

Oliver a reacționat cu o vigoare extraordinară în timp ce Laura s-a desprins de el. Exclamația lui a fost violentă și de nereprodus. Laura s-a lăsat pe spate spre zid și a răsuflat adânc, aspru, încercând să se liniștească.

— Sunteți amândoi acolo sus? Pașii lui Bonnie se puteau deja auzi urcând pe scară.

— Da, suntem aici. Ochii lui Oliver erau fixați pe ai Laurei. Vocea lui era calmă. Asta nu voia să spună că nu exista încă o emoție intensă, nespecificată în privirea cenușie. Laura, încercând, cu tot tremurul, de a reveni la realitățile clare ale situației, a decis că era iritare. Fusesse prins... Laura era intens conștientă că Bonnie Steinberg era aceea care venea sus pe scări. Bonnie care reușea mereu să sugereze că Oliver era proprietatea ei. Și care nu dădea greș cu aluzii despre toate atențiile lui amoroase față de ea.

Și brusc a fost perfect de clar că oricât de amețitoare se învârtise lumea acum două minute când Laura fusese în brațele lui, oricât de mult ar părea că el, de asemenea, se lăsase în voia pasiunii momentului, nu era nici o îndoială că el este un ademenitor cu foarte multă practică. Un bărbat pentru care totul era numai un mod amuzant de a petrece timpul. Acea căutătură în privirea lui era de iritare că Bonnie aproape îl descoperise.

Fusese o șansă, și-a spus ea sever, că Bonnie îi întrerupsese, înainte ca ea, Laura, să se facă de râs. Și cum nu erau mijloace de scăpare era necesar să zâmbești nonșalant.

N-a fost decât o urmă de iritare în vocea târăgănată a lui Bonnie când a ajuns la treapta de sus.

— Ei, aici sunteți! a zis ea mios. Pitiți acolo sus amândoi! Ar fi trebuit să ai mai multă considerație, Oliver, scumpule. Nu sunt obișnuită cu tot acest exercițiu fizic.

— Nu știam că vii, a subliniat Oliver cu un surâs emoționant. Credeam că ești ocupată la Bath pentru câteva zile.

— M-am eliberat, a râs delicat Bonnie. Nu toți trebuie să fim ahtiați după muncă. Dădea o senzație de opulență în această dimineață. Acel ten auriu, strălucitor, lanțurile subțiri de aur la mână și la gât, un fular de mătase galben strălucitor. Laura s-a simțit imediat prăfuită și neîngrijită. Lucia mi-a spus că veniți aici. Așa că m-am gândit că te prind la timp pentru prânz. Ochii ei adânci albaștri au observat pata de praf de pe obrazul Laurei, șuvițele răvășite de păr. Privirea i s-a ascuțit, deși vocea i-a rămas mieroasă. Numai voi doi? a întrebat. N-a venit și agentul?

— Agentul a fost ocupat, i-a spus Oliver.

Bonnie și-a strecurat mâna la brațul lui.

— Ce inconvenabil. I-a acordat Laurei o privire lentă, leneșă. Te oferi să mă duci la prânz, Oliver dragă? Știi că ai promis.

— Asta era mâine, a zis Oliver.

— Deci sunt mai devreme cu o zi, i-a spus ea.

Oliver s-a uitat la ceas. A spus, sunând plăcut dar precaut:

— Am o masă rezervată la Brown's. Dar e numai pentru doi. Ochii lui i-au întâlnit pe ai Laurei. Și noi suntem trei. Nu știu dacă o schimbă. Știți ce e la ora asta.

Cu o mică țuguire a buzelor, Bonnie a spus:

— Dragule, pentru tine...? Sigur că o vor schimba. Brown's nu este locul acela plăcut pe râu? Oliver, am avut o săptămână atât de păcătoasă. A aruncat o privire mică, înduioșătoare, vulnerabilă. Mi-am zis, am nevoie de un prânz deconectant cu bărbatul meu favorit.

Oliver a ezitat.

— Presupun că dacă nu vor, vom încerca în altă parte. S-a uitat dintr-o parte la Laura. Era aproape o privire de incertitudine.

Cu absolută claritate, Laura a văzut că nu voia în trei. Era uimită că rezervase o masă. Dar trebuia să fie un prânz de lucru, a presupus ea. Voise probabil să discute cifre. Planuri preliminare pentru magazin. Dat acum, cu sosirea lui Bonnie, lucrurile se schimbaseră. Voia să fie singur cu Bonnie. Dar

limitele politeții nu-i îngăduiau să spună asta.

— Dar trebuie să menții masa inițială, s-a auzit ea spunând cu veselie. Sigur că trebuie să o inviți pe domnișoara Steinberg la masă Oliver. Eu mă întorc la birou oricum, i-am promis Luciei că vom vedea unele lucruri împreună. Și acum, dacă mă scuzați, la revedere!

Laura a urât după-amiaza aceea. Orele se târau. S-a făcut ora trei și Oliver încă nu se întorsese de la masă. Ora patru. Nu pentru că-i păsa ei ce făcea acolo cu Bonnie. De ce să-i pese? Și-a făcut o ceașcă de ceai și a uitat să bea măcar o picătură din el.

La cinci fără un sfert, când Oliver a intrat în birou, ea era la masa de lucru cu ochii închiși, cu capul secătuit de orice gânduri și memorie ca o păpușă moale făcută din cârpe.

— Totul e în regulă? a întrebat ridicând o sprânceană neagră. Îmi pare rău că a ținut atâta. Bonnie a insistat să mă pună la curent cu toate aranjamentele pe care le-a făcut cu lordul Freddy. Vrea să mergi și să vezi cam în două săptămâni.

— Da? Laura nu credea că Bonnie o dorea deloc pe undeva. Nici că el vorbise pur și simplu de afaceri cu domnișoara Steinberg toată după-amiaza.

El păru să nu observe nota de ironie din vocea ei. A continuat să-i explice calm despre oferta lui Bonnie ca toți toată echipa — să se mute la Weston Lodge cu o săptămână înainte de spectacol. Spectacolul urma să se transmită într-o vineri la ora prânzului. Partea inteligentă era asta: Designurile nu vor fi etalate pentru cumpărători până ce spectacolul nu se va termina. Atunci vor putea mânca într-o dispoziție veselă cu un pahar de șampanie în mână și, e de sperat, în starea sufletească potrivită pentru a face comenzi grase. Invitațiile către toți cei potriviți erau pe punctul de a fi lansate și dacă se va crea o atmosferă bună, cu o notă misterioasă, trebuia să fie un succes.

— Vor veni din toată lumea, a spus el, pentru săptămâna târgului. Va trebui să punem tot ce avem mai bun, acum când totul e aranjat. Părea bine dispus. Asta însemna contactarea tuturor cumpărătorilor și stabilirea întâlnirilor cu ei, astfel încât să se poată uita prin stative cât au chef în acel weekend. Să nu se aglomereze toți. Și cei ce scriu despre modă, bineînțeles.

— Lucrez din greu tot timpul, a subliniat Laura. Și tocmai am pierdut o jumătate lungă de oră promovând noua colecție pentru Daily Record.

S-a făcut o pauză. A înaintat și și-a pus mâinile pe masă, luând în considerare această din urmă afirmație.

— Acum e cel mai bine să te întreb de ce ești necăjită? a întrebat el, ca și cum ideea îl intriga dar îi și plăcea. Direct, fără nonsensuri? Sau e mai prudent să aștept să vină în mod natural, puțin câte puțin, la timpul ales de

tine? S-a oprit pentru moment la această problemă. Ce zici dacă am face niște ceai în timp ce aștept? Am o sete nebună și gâtul ca glaspapirul.

— Asta, a zis Laura, se întâmplă când bei Beaujolais toată după-amiaza, în loc să stai la birou.

— Burgundy, de fapt, a corectat-o el. S-a aplecat în față pentru a-i lua bărbia în palmă. Da, asta răspunde la întrebare, a spus el delicat. Ochii i s-au încrețit încântător la colțuri. Doar tu ai vrut să pleci, a sugerat el. Nu a fost exact vina mea că ai pierdut un prânz bun. Voiam ca să vii și tu. De asta am rezervat masa.

— Puțin îmi pasă de prânz! A încercat să-și întoarcă fața în altă parte, dar nu a reușit.

— Să-ți spun, a zis el cu o voce plină de amuzament familiar, ce găsesc cel mai atractiv la tine, domnișoară Macleay? Că ești complet imprevizibilă. Privirea lui era periculos de tachinantă. Vreau să spun că într-un minut ești acolo... da... să zicem, aruncându-te în jos pe o scară în brațele mele și acționând cu ceea ce aș putea numi o lipsă de rezervă care nu este caracteristică unei doamne, când profită de situație. Și apoi pleci pe ușă mai repede decât viteza luminii.

În timp ce Laura se uita la el direct în ochi, și-a mobilizat toate resursele.

— Lucrurile poate că au scăpat puțin din mână în dimineața asta, i-a spus ea cu multă demnitate, dar nu e un motiv ca tu să fii atât de negentleman ca să-mi amintești acest lucru!

— Scăpat din mână. A cugetat asupra expresiei. Aș numi-o probabil un adevăr spus pe jumătate, a conchis el încet.

— Așa că ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă te-ai abține să mai menționezi din nou incidentul. Laura a mers încăpățânată înainte cu micul ei speech spiritual.

— Ai fi?

— Da, aș fi. A refuzat în mod deliberat să-i întâlnească privirea. A fost o aberație totală. Nu are rost să-i mai adăugăm ceva elaborându-l din nou.

— Și dacă vreau să-i mai adaug ceva? a sugerat el agreabil.

Laurei i-a luat un moment să se înarmeze împotriva unor asemenea dezmierdări. Dar apoi și-a reamintit-o pe fascinanta domnișoară Steinberg agățându-se seducătoare de el.

— Mi-e teamă că nu poți avea întotdeauna ceea ce crezi că vrei, i-a zis ea cu drăgălășenie. Nu te-au învățat când erai băiat mic? Nu e bine pentru tine, știi. Slăbește caracterul. N-are importanță, a adăugat. Sunt sigură că vei găsi alte tinere pregătite să fie mult mai îngăduitoare. Domnișoara Steinberg, sunt sigură, va fi încântată să coopereze. Și acum, dacă vrei să mă scuzi!

Alergând pe scară spre locul unde avea mașina parcată, a reușit să

risipească ceva din tumultul din ea. Aglomerația orei de vârf a dispus de rest. Era într-o stare de letargie, cu ochii obosiți, când a luat-o în cele din urmă pe aleea casei ei și a închis motorul.

Laura s-a dus în salon, și-a scos pantofii cu picioarele și s-a așezat în fotoliul vechi de piele. Voia cu disperare să explice cuiva cum se simțea. Voia să se descarce de tot, să spună cuiva cât de mult începea s-o doară, adânc în interior. Cât de mult o costase să-l părăsească în acea după-amiază. Că era o nebună, da! Nu putea să scape de acel dor intolerabil ca el s-o țină din nou în brațe și să o sărute fără să mai știe de ea, cum se întâmplase în acea dimineață.

A stat acolo privind fix în spațiu, fără să vadă nimic. El plănuise să o invite pe ea, Laura, la masă, la prânz astăzi, lângă râu, dar ziua de mâine fusese stabilită pentru insuportabila Bonnie. Și deși știa acest lucru, tot îl voia. Asta era partea îngrozitoare. Nu își aproba deloc reacțiile față de el dar asta nu le făcea mai puține reale și dureroase.

CAPITOLUL VI.

Cu o săptămâna înaintea spectacolului, toți s-au deplasat la Bath. Weston Lodge roia de manechine, asistenți producători și oameni de televiziune. Bonnie se delecta în mod clar în panica și toată goana contra cronometru. Era zgomotoasă și stupefiant de eficientă.

Laura simțea numai o isterie liniștită. Se simțea de asemenea țâfnoasă pentru că Oliver era la Londra, supraveghind, coordonând și coroborând, iar ea era obligată să recunoască în sinea ei că era un gol mare când el nu era în preajmă.

Ședea într-o dimineață cu Lucia la o cafea în camera grădină a mării case, discutând detalii ale spectacolului, când Bonnie a venit spre ele bălăbănindu-se pe pardoseala de parchet cu cele mai subțiri tocuri.

— Aici sunteți! Le-a acordat un zâmbet ușor matern. Era un articol despre spectacol în Echo azi-dimineață. L-ați văzut? a spus Bonnie, turnându-și cafea și cuibărindu-se cu ea într-un scaun de trestie. Poți trasa pe o diagramă succesul unui designer după cât de multe coloane inspiră în ziare și reviste. Asta îi spuneam lui Oliver ieri după-amiază. Trebuie să te zbați puțin pentru a pătrunde... dar asta începi tu și Macleay să o pricepeți, sunteți de acord. Bănuiesc că asta e o problemă de relații. Ce crezi, scumpo?

— Nu sunt de acord, a zis Laura. Relațiile dintre oameni trebuie să ia naștere în mod natural. Dacă nu, oricât te-ai zbate, cum spui tu, nu le poți forța.

— E zbatere și zbatere, dragă, a spus Bonnie. Să înțeleg că nu aprobi

întrutotul cuvântul? Oliver nu ar fi de acord cu tine. A emis un chicot slab. Dar de fapt, Oliver este un bun exemplu despre ce vreau să spun. Oliver este un răzbătător încântător. Știe regulile jocului. Cum să obțină ceea ce dorește. Când ne-am întâlnit prima oară... S-a oprit cu o flutură a pleoapelor. Dar te plictisesc, iartă-mă.

— Nu face nimic. Laura a avut o tresărire, dar a lăsat impresia că e calmă.

— Nu, nu te mai plictisesc, Bonnie schimbă tactica. M-a sunat de dimineață să mă întrebe numai cum merg lucrurile. Era acasă, i-a aruncat o privire calculată Laurei. Are acel loc plăcut lângă Regent's Park. Cea mai grațioasă casă cu o terasă grădină care are priveliște spre Primrose Hill. Știi?

— Nu. Nu știu. Laura a simțit cum se răsucesce cuțitul. Ne vedem rar în afara programului de lucru, a zis ea cu însuflețire.

— E ceea ce îmi închipuiam. Ne-am dus acolo, știi, în ziua când te-a luat să vedeți magazinul. I-am spus că nu am timp, dar a insistat. Avusese destulă plictiseală în ziua aceea, a zis el, și voia să-mi arate un set de gravuri pe care tocmai le cumpărase pentru sufragerie.

— Original, a remarcat Laura. Vino să-mi vezi gravurile! A simțit că o umple un dezgust care o îmbolnăvea.

— Scumpo, sunteți atât de norocoși că îl aveți la Macleay. Râsul răgușit al lui Bonnie a umplut atmosfera. Bărbatul ăsta este atât de convingător!

După ce Bonnie a plecat să-l vadă pe lordul Freddy pentru vestiare, Laura a rămas uitându-se pe fereastră. Spre groaza ei și-a dat seama că tremura. Femeia asta o afectase cu adevărat.

A încercat să-și spună că nu fusese deranjată de confidențele lui Bonnie și că nu aflase nimic care, în sine, ei, nu știuse dinainte.

Când o sărutase Oliver în acea zi în casa goală nu însemnase nimic mai mult pentru el decât o distracție de moment. Știa că putea să-i manipuleze emoțiile... poate „a răzbi” ar fi un termen mai bun, a gândit ea cu amărăciune.

Laura nu știa ce se așteptase ea ca să facă el după ce o invitase pe Bonnie la prânz în acea zi. În sine, ei, a presupus că voise ca el să dea fuga înapoi la birou, plin de scuze. Sau debordând de fraze bombastice. Dar nu se întâmplase așa. O dusesse pe Bonnie la el acasă după-amiază. Suficientă dovadă că nu mai era interesat numai în problemele de afaceri.

— Necazul cu asta, a zis Lucia împingându-și scaunul înapoi, e că îi place să-și ascută ghearele. S-a uitat la Laura cu o privire vicleană. Și ghearele sunt în tine. O, atât de subtilă... dar e înfigere de gheare, oricum. Cred că e șireată.

— Șireată? s-a încruntat Laura. Ce vrei să spui?

Lucia a ridicat din umeri.

— Vrea să câștige. Nu-și face probleme cum.

Laura a spus:

— Să câștige Macleay, vrei să spui? Vrea postul meu? Să-și facă loc în echipa noastră?

Lucia s-a așezat din nou lângă Laura și a pus un braț în jurul ei.

— Laura, uneori cred că ai cinci ani. Ai nevoie de dădacă să aibă grijă de tine. A bătut-o pe Laura pe umăr. Oliver, cara. Îl vrea pe Oliver. Uită de Macleay o clipă.

— O, nu fi proastă! Laura aproape că a râs. Cinstiți, Lucia, voi italienii!

A petrecut restul dimineții între furgoneta Macleay și hol supraveghind sosirea colecției, deși îi venea greu să se concentreze și la asta.

A ajuns la concluzia că aerul general de băgăcioasă al lui Bonnie trebuia în principal blamat pentru ceea ce înțelegea greșit Lucia. Era ridicol să-l vezi pe Oliver în rolul de porc șovăielnic! Și ironic ca Lucia să o vadă pe ea, Laura, ca pe o rivală pretinzând afecțiunea lui Oliver.

Cu două zile înainte toți trăiau, munceau și respirau numai noua colecție. Viețile particulare încetaseră să mai existe. Aproape la fel și somnul. Au sosit peste zece fete manechin. Aidoma tehnicienii, cameramanii, coafezele, machiorii, fotografii. Nu toți în același timp, ci în grupuri constante.

Pavilionul rotund elegant pe care Laura ținea mult să-l folosească în spectacol era în vale, mai jos de casă. Fusese construit la începutul secolului al XVIII-lea ca un mic templu grec de unde să poată fi admirat parcul, fagii și lacul cu frumosul pod rustic.

Laura se afla pe scările lui în după-amiaza dinaintea spectacolului. Trebuia să dirijeze operațiile pentru ultima repetiție, dar în ciuda îmbulzelii și a haosului, a fost totuși obligată să întrerupă o clipă deoarece simțurile sale erau asediate de splendoarea aceluia peisaj pur englez.

Lumina soarelui pe fagii strălucitori. În mod încurajator aveau să aibă noroc cu vremea. O ceață ca de mărgăritar se instaurase jos lângă lac. Pajiști englezești de un verde pal și chemarea unui porumbel de pădure la distanță. A scos un oftat. Pentru o secunda sau două tensiunea s-a prelins din ea și a simțit că se relaxează. Cum ar putea face altfel într-un asemenea decor?

Brusc l-a văzut pe Oliver coborând panta pajiștii și venind spre ea, urmărind activitățile variate cu ceva interes. Inima a început să-i bată ca un ciocan pneumatic.

— Ce activitate, ca la stup! A parcurs ultimii metri până la pavilion și stătea acolo uitându-se numai la ea. Îți face plăcere? a întrebat-o.

Laura și-a ridicat degetele pentru a-și așeza părul după ureche.

— E bine că m-ai întrebat acum și nu cu zece minute în urmă. A adoptat o voce neceremonioasă. Dar mi-au plăcut ultimele cinci minute. Răsuflu puțin.

Am avut nevoie. Și nu mă întreba cum merg lucrurile! Nu știu. Cred că s-ar putea să fie un acces de isterie înainte de sfârșitul zilei.

— Asta ar fi o surpriză, spuse Oliver. Ochii îi străluceau de răutatea pe care ea o cunoștea așa de bine. M-am gândit să apar azi să văd ce tărașoi a mai fost.

— N-a fost nici un tărașoi, a spus ea puțin prea repede. Mica mea echipă lucrează bine. Toți au fost minunați. S-a gândit la ironiile înțepătoare ale lui Bonnie. Da, aproape toți, a adăugat ea misterioasă.

— A, da... Era acel tremur strâmb al gurii lui. Bonnie mi-a zis că are îndoieli pentru că sunt atât de multe tweeduri în spectacol.

— Nu sunt atât „de multe”, după cum spune! Reprezintă numai un sfert din colecție, de fapt. Și nu cred deloc că sunt neadecvate. Arată perfect în acest decor. Și nu aș organiza un spectacol care să nu includă ceea ce a făcut faima Macleay în ultimii treizeci de ani! De fapt noua colecție câștigă prin contrast. Să vezi impactul când se va schimba muzica și primele bumbacuri năucitoare vor apărea acel costum de marinar galben...

— Foarte bine, foarte bine! m-ai convins. Acum râdea la ea, profitând din plin de minutele când ea a făcut o pauză să respire. N-a fost o critică. Spuneam numai...

— Spuneai numai că domnișoara Steinberg te-a înșfăcat imediat ce ai venit și a început să se plângă de cum conduc spectacolul. Ochii verzi ai Laurei scânteiau. Trebuie să-i amintesc cât de cu tact voi reuși, având în vedere pielea ei groasă că sunt designerul responsabil de această colecție și ți-aș fi recunoscătoare dacă i-ai transmite acest mesaj data viitoare când va veni alergând la tine după sprijin.

— Sigur că o voi face. Era un rânjet în vocea lui.

— Da? Laura și-a trecut supărată o mână prin păr.

— Te-ai îndoit vreodată? Privirea lui era încă ațintită asupra ei. Adică, după cum ai spus-o atât de corect, că tu ești designerul. Ochii lui străluceau de... ce? Amuzament, anticipare...? Te-a prins soarele, a adăugat el deconcertant. Cu un deget lung i-a atins ovalul feței. Aici. Vocea lui era ca o mângâiere. Și pe vârful nasului.

Privirea lui a coborât leneșă în jos la gură.

— Mi-ai lipsit. Ți-a fost dor de mine?

— Deloc. Laura s-a luptat furioasă cu simțurile ei și a pierdut. El o făcea deliberat, desigur. Știa acum efectul pe care-l avea asupra ei, fizic. Fără speranță, și-a simțit corpul răspunzând atingerii lui, și s-a îmbujorat din nou, dar n-a putut să facă nimic în privința asta. De ce să-mi fie?

El n-a răspuns la întrebare.

— Cel mai mult mi-a fost dor să-ți ciufulesc penele... Știi asta? A fost o

săptămână foarte lungă. Nu ți-a fost dor să te lupți cu mine puțin?

— Nu, nu mi-a fost! a scrâșnit din dinți. Acum pleacă și lasă-mă să mă ocup de repetiție.

— Calmă, calmă! a prevenit-o el. Nu vei fi niciodată capabilă să conduci o repetiție dacă te gândești să ajungi la faza următoare.

— Care fază următoare? a replicat ea.

— Ei... s-a oprit. Nu, nu trebuie să-ți spun acum. Avem spectacolul la care să ne gândim. la masa cu mine diseară și îți voi spune atunci. E acel loc plăcut italian în...

— Nu, mulțumesc, a zis Laura. Nu vreau.

— Atunci vino să ne plimbăm pe lângă lac când se va termina totul pentru azi. Ochii lui o rugau fermecător. Să-ți pară rău pentru mine, Laura. Am fost reținut în oraș toată săptămâna. Aerul proaspăt îmi va face bine.

Laura și-a îndreptat toată atenția asupra planului repetiției. Nu-l va lăsa, nu putea să-l lase, să câștige.

— Mă culc devreme. Sunt deja obosită,

— Sunt convins. Vocea lui era liniștită, aproape insistentă. Dar o plimbare pe lângă lac te va relaxa.

— Nu! a venit repede răspunsul. Nu, într-un milion de ani!

A întins mâna să o apuce de umăr când ea s-a întors. Privirea lungă, directă o ținea pe a ei.

— Poate că relaxarea e o supraestimare, a zis el laconic. Uite, nu putem vorbi aici. Nu poți...?

Apoi Laura a auzit o voce în spatele ei și jos peste pajiște venea Bonnie, deja strigându-l pe Oliver. Modalitatea în care s-a lansat în conversația lor avea ceva de nerăbdare copilărească și o notă acută în toată acea mieroșenie răgușită. Nu scăpase din vedere mâna lui Oliver pe umărul Laurei.

— Doamne, e atât de cald aici! N-ar fi mai bine să treci mai departe, Laura? Fetele au devenit cam nervoase acolo înăuntru. Oliver, scumpule, ai condus tot drumul de la Londra până aici fără oprire și nimeni nu ți-a oferit o ceașca de calea! Bietul de tine, trebuie să fii absolut terminat. Ea și-a mascat preocuparea pentru el luându-i mâna și ținându-i-o într-ale ei amândouă. Trebuie să facem ceva, nu? Laura, sunt sigură că te descurci fără el?

— Bineînțeles! Laura a privit obiectul acestei întregi simpatii. El stătea acolo cu Bonnie, care îl strângea de braț, ochii lui cenușii abia reușind să nu pară ostili. Dar știa că această expresie era de formă. Dacă ar fi vrut să scape de ghearele lui Bonnie ar fi putut s-o facă. Adevărul era că îi plăcea ca sexul feminin să aibă grijă de tot ce avea nevoie. Cred că ar trebui să bea ceai în grădină, a spus Laura. A fost ocupat la Londra toată săptămâna,

bietul de el. Are nevoie de o doză bună de aer de țară!

La douăsprezece și treizeci, a doua zi, Laura era în picioare în mijlocul salonului la Hali, făcând calcule rapide în cap. Arăta încântător de calmă într-o rochie de mătase cenușie moale, cu o fundă albă în jos și cu un aer întrucâtva edwardian. Se simțea de parcă cu orice moment, isteria ei se acumula într-un crescendo sălbatic, tăcut.

Două minute pentru fiecare articol de îmbrăcăminte, a judecat ea. Asta calculaseră ei ieri când producătorul de televiziune a venit pentru o discuție finală cu ea după ceai. „Intrăm pe post la unu. Avem exact trei sferturi de oră”, explicase el. „Și nu mai mult. Nu putem depăși”. Numai că depășiseră timpul cu câteva mii de secunde la repetiția de dimineață. Și dacă tot efortul era în van? întreaga colecție?

În orice caz, vremea era perfectă. Numai o ceață lungă de nori argintii, foarte departe la orizont. Grupuri mici de cumpărători și ziariști își croiau drum peste pajiște spre terasă și casă. Scaunele erau aproape ocupate. Oliver procedase bine. Va fi cel puțin o audiență mare.

Unde era Oliver? Nu-l văzuse pe nicăieri.

— Douăzeci de minute, domnișoară Macleay, a spus asistentul producătorului, apărând din spatele camerelor de luat vederi.

— Perfect, a zis Laura. Apoi s-a întrebat de ce nu a aruncat pe jos planșeta de scris și n-a luat-o la fugă.

S-a dus înapoi pe ușa de la vestiare, cu o ușoară încruntare. Aproape că dorea să nu se fi dus. Era o lume diferită. Un haos cu fete model pe jumătate îmbrăcate umblând ca nebunele după sprayuri de păr, și propria echipă a Laurei, toți părând a cădea unii peste alții în goana nebună pentru a fi gata la timp.

— Lucia, l-ai văzut pe Oliver? Practic Laura a trebuit să strige pe deasupra gălăgiei zecilor de conversații.

— Oliver? Nu. Lucia rupse o ață cu dinții. L-am văzut acum o oră. Era cu cumpărătorul american. Nathan Marcus, cred.

— Nathan Marcus? Acel Nathan Marcus? Laura era pe jumătate veselă, pe jumătate împietrită. Magazinul universal din New York?

— Da, Laura! a spus Lucia cu o voce agitată. Credeam că trebuie să fii afară, în față, cu cei ce intervieveză.

— Sunt. Dar,...

— Atunci du-te, imediat! Nu e nevoie de tine aici. Mă descurc!

— Zece minute, domnișoară Macleay. Din nou micuțul asistent, după ea ca o fantomă.

— Perfect, a zis ea cu un zâmbet strălucitor. Și-a dus o mână la ceafă. Era lipicioasă de spaimă. Apoi a început tremuratul genunchilor. De ce nu era

Oliver acolo? Ironia situației era că, într-un mod straniu, avea nevoie de el. Era întrucâtva vocea hotărâtoare. Avea nevoie bineînțeles numai de judecata lui rece; nu de zâmbetul lui sau de prezența lui fizică. Ultima îi stătea în cale mai mult decât orice. Dar el știa sigur că ar trebui să fie acolo, unde se întâmpla totul, pentru... pentru ce? Ei da, să le ureze tuturor noroc sau ceva... „Ceva”-ul pe care nu-l putea defini mai departe. Dar știa că el ar trebui să fie acolo.

Voia să-i ureze noroc Luciei, dar n-a putut avea încredere în sine să vorbească. S-a întors spre ușă. Nu avea nimic de care să-i fie teamă. Designurile erau bune. Știa că sunt. Apoi, cu disperare, s-a întrebat. Ce va face dacă toată afacerea va fi un fiasco groaznic. Se va sui în mașină și se va întoarce la Londra? Se va arunca în lac?

Concentrată la isteria crescândă a gândurilor ei, nu l-a observat pe Oliver împingând o ușă laterală cu piciorul și ocolind grupul de fete cu două sticle imense de șampanie sub braț.

Când în fine l-a văzut, îi dăduse o sticlă Luciei și se ocupa de dopul celeilalte, deschizând ușa unui dulăpior pentru a dezvălui o provizie ascunsă de pahare. Laura a văzut dopul atingând plafonul și a auzit țipătul de plăcere făcând ocolul camerei la sunetul pocniturii triumfătoare! Își da seama, de asemenea, că Oliver îi aducea ei primul pahar de băutură aurie, spumoasă.

O mână fermă a presat-o pe a ei strâns în jurul paharului. Vocea lui era fermă acum, fără a tachina ca ieri, și avea o gentilețe ascunsă.

— Pentru noua colecție. Bea, Laura, imediat. Și apoi, în emisie!

Ea s-a uitat la el fără să vorbească. Apoi:

— Sunt complet împietrită, a spus ea nesigură. Spaima, pentru moment, i-a îndepărtat toată aversiunea față de el. Ce-ar fi dacă...

— Bea, i-a ordonat el. A privit-o cum bea cu ochii neîndurători. Bun! a fost singurul lui comentariu pe când ea i-a dat înapoi paharul gol. Acum du-te afară și farmecă-i până-i omori. Nu-ți urez noroc. N-ai nevoie de el.

A fost bine, s-a gândit ea după, că a fost numai jumătate de pahar de șampanie pe care el o forțase să o bea. Un tonic rapid, amețitor, care o făcea alertă și îi anestezia frica. „Farmec” a fost cuvântul pe care și-l amintea. Farmec era ceea ce ea emana, puțin fără suflu la început, dar apoi încordarea i-a crescut odată cu murmurul de aplauze încântat care a trecut prin cameră când au apărut primele numere ale noilor designuri.

A preluat microfonul și a făcut ea însăși comentariul în timp ce tunicile medievale strălucitoare, cuplate cu pantaloni zdrențăroși care atârnavă liber au apărut pe scenă. A vorbit de passeggiata parada plină de viață în serile înmiresmate din orașele sudice italienești, în care fetele își arătau vestele amețitoare din mătase și pantalonii plisați bufanți și rochiile de seară cu

volănașe, într-un punct culminant teatral care a atras un crescendo sălbatic de aplauze și un zâmbet de ușurare, deși neîncrezător, pe chipul Laurei.

Și apoi, după ceea ce a părut ca un secol, dar în fapt erau patruzeci și cinci de minute, totul s-a terminat. Producătorul o bătea ușor pe spate zicându-i lucruri precum: „Bine realizat. A mers ceas!” Și Lucia o săruta și trăncănea ca o moară stricată și un dejun picnic întârziat, cu șampanie, era servit în cortul mare de sub copacii din parc și felicitările zburau prin aer ca un foc mistuitor.

Însă Laura, încălzindu-se în euforia evenimentului și circulând fericită cu un surâs amețitor pe toată figura, știa că oricât de mult era lăudată, azi nu era testul real. Spectacolul decursese bine, dar își vor plasa oare toate comenzile după terminarea spectacolului și când începea negocierea dificilă? Și când ziariștii de modă se vor duce acasă și vor scrie articolele? Va fi nevoie de trei, patru zile pentru a rezulta o imagine reală.

Oliver și Bonnie erau la pavilionul cel mic. Într-adevăr, Bonnie fusese aceea care se dusesse după el acolo. Laura îi văzuse din coada ochiului în timp ce discuta cu unul dintre fotografi. Oliver părea absorbit în conversația cu cumpărătorul Nathan Marcus, însă Bonnie nu putea să se lase derutată de un minut ca ăsta. Era obișnuită să fie în centrul atenției și s-a băgat în conversație ca o sfârlează, în bluză de mătase de culoarea cireșei și cu o deplină stăpânire de sine.

— Bună treabă, să serviți șampanie și pui, rânjea Mark, fotograful, spre Laura. O să se mănânce tot într-un minut ca într-o ceață amețitoare. Toți vor vedea dublu și vor comanda la fel.

— Sper să ai dreptate, a zis Laura absentă. Însoțitoarea lui Nathan Marcus urca lent pajiștea spre casă. La fel și Oliver. Erau cufundați încă în conversație, Bonnie târându-se și ea după ei pe una din laturi.

— Poate că doriți să vă uitați mai devreme în camera de etalare, spunea Oliver. Erau foarte aproape acum. Înainte de a începe aglomerația. A ridicat privirea și a văzut-o pe Laura. Și aici e persoana potrivită care să vă conducă, a continuat el. Vă prezint pe designerul nostru. Laura Macleay, domnișoara Harlow Laura, domnișoarei Harlow îi plac noile modele foarte mult. M-am gândit că îți va face plăcere să o conduci în camera cu modele.

— Dragă, vin și eu, a zis Bonnie expansivă. Cred că mi-am făcut o idee bună despre ce îi place domnișoarei Harlow.

— De fapt, Bonnie, voiam să-l întâlnești pe Jacob Muller, Oliver a respins sugestia lui Bonnie fără cea mai mică remușcare. Așa că poți s-o conduci pe domnișoara Harlow în casă? a întrebat-o el pe Laura, cu o privire cenușie, interogativă.

— Sigur că da, a surâs Laura. Voi fi încântată.

— Bun. Privirea lui s-a ațintit în ochii ei. Nu spusese un cuvânt despre spectacol, s-a gândit Laura cu o senzație bruscă de dor pe care a încercat din greu să o înlăture. Îi plăcuse sau nu?

— Te văd mai târziu. Vorbea din nou, un zâmbet ușor arcuindu-i gura.

— Da. Da, bine, mergem, domnișoară Harlow, pe la terasă. Cred că e calea cea mai rapidă. Și e o priveliște minunată de acolo.

Pentru a suta oară, Laura se întreba ce gândea Oliver. Probabil că nu se gândea la nimic profund, a conchis ea, după două minute când s-au oprit pe terasă ca să admire vederea până jos la lac. El era în picioare lângă cort cu spatele la ele, cu mâinile adâncite în buzunare, uitându-se la Bonnie. Jacob Muller nu se vedea. Lui Bonnie, evident, nu-i păsa deloc. Tocmai ridicase o mână bronzată, cu unghiile roșii, pentru a-i atinge fața lui Oliver. Zâmbetul ei era familiar, biruitoare. Era un zâmbet mios.

„Oliver nu amestecă afacerile cu plăcerea.” A auzit din nou vocea mică, pisicească a lui Bonnie, din capul ei. „Am grijă de afaceri”, s-a gândit Laura, mâinile încleștându-i-se brusc. „Și ea îi furnizează plăcerea. Încetează de a te mai amăgi, Laura. A vrut pur și simplu s-o aibă pe Bonnie pentru el. Nu o ducea câtuși de puțin să-l întâlnească pe Jacob Muller. Așa e situația. Așa că încetează de a te mai păcăli.”

Domnișoara Harlow de la Nathan Marcus a făcut o comandă mare. Ar fi trebuit ca Laura să fie puternic emoționată, însă simțea durerea aceea surdă la inimă. A luat comenzi de la peste zece cumpărători în cursul după-amiezii; toți achizitori noi. Mai mult, chiar și clienții lor cei mai vechi erau entuziasmați de colecția pentru tineret. Și mai era încă seara și târgul de săptămâna viitoare.

Ar fi trebuit să fie un triumf. Când s-a prăbușit într-un scaun de nuiele în camera grădină la ora șase, s-a simțit numai amețită că totul se terminase. Amețită, obosită, abătută și având nevoie de o oră sau două de tihnă.

A întrebat-o pe Lucia dacă i-a plăcut ziua.

— A fost fantastic! Lucia, bine dispusă, și-a ridicat picioarele pe un scaun. Și acum mai sunt numai festivitățile.

— Festivități? Ce festivități?

— E o petrecere. Improvizată. Oliver mi-a spus să-ți spun. Erai ocupată, vorbeai cu doamna Turibridge. Petrecerea va avea loc aici, la Hali. Oliver o organizează.

Laura trebuia, bineînțeles, să apară la petrecere. N-avea cum să scape. S-a dus înapoi la Lodge, a făcut o baie pe îndelete și s-a schimbat într-o rochie verde ca menta, cu bretele. A stat un timp și s-a uitat pe fereastra de sus, aducându-și aminte de prima oară când Oliver o sărutase.

Ce avea să se întâmple dacă nu se putea opri să se gândească la el? „Nu

cred că voi putea suporta" a rostit ea tare. „Să continue astfel. Să lucrez cu el. Să-i văd în fiecare zi... dorindu-l atât de mult." Apoi cu un efort spre frivolitate: „O, nu fi ridicolă, Laura! Nu e posibil să fii îndrăgostită de un bărbat care se

joaca numai. Jocuri evidente și fără scrupule cu orice femeie care se întâmplă să-l atragă pentru moment."

„El mă găsește atrăgătoare." Deși n-a spus-o în cuvinte, o simțise aproape de la început. Și dacă n-o exprimase în cuvinte, acțiunile sale... Dar era hotărâtă să nu urmeze această linie de gândire periculoasă. Sau dacă o făcea să aplice imediat antidotul. Trebuia numai să-i amintească că o primise pe Bonnie la el în casă...

A sosit la petrecere dinadins târziu și i s-a alăturat Luciei și altor câtorva fete, într-un colț liniștit.

— Laura! ia puțină șampanie. Lucia a adus o sticlă dintr-o baterie cu gheață din spatele ei.

— Te căuta domnul Redford, i-a zis veselă una dintre fete. A întrebat de ce nu ești aici și dacă te văzuse cineva.

Pulsul Laurei a zvâcnit misterios, dar a zis calmă că nu știa de ce o căuta și că nu voia să mai discute despre afaceri în seara aceea.

Când Mark, fotograf, a venit s-o ia în camera cealaltă să danseze, l-a urmat fără chef. În drum prin hol au întâlnit-o pe Bonnie la picioarele scării. Bonnie i-a aruncat un zâmbet rece.

— Un mic succes important, scumpo. Desigur, după cum a spus Oliver, un singur spectacol nu dovedește întotdeauna mare lucru. Ar putea fi ceva ce trece repede. Să clădești o reputație adevărată ia mult timp.

— Îmi dau seama, a zis Laura printre buzele înțepenite, simțind că cuvintele o dor în adâncul sufletului. Dar nu asta intenționa Bonnie? Brusc cuțitele au fost scoase. Laura nu era sigură de ce. Simțea Bonnie că va ieși la atac pentru că spectacolul se terminase? Era geloasă pe succesul lui Macleay. Ei bine, cel puțin nu veți mai avea grija lui, domnișoară Steinberg. Mâine nu vă vom mai sta în drum. Acum că spectacolul s-a terminat...

Ochii albaștri pătrunzători s-au uitat lung, încet la Laura.

— O, dar mă reîntorc și eu mâine la Londra, a zis ea răgușit. Acolo lucrez. Am stat la Lodge atât de mult din cauza spectacolului. Și pentru că lui Oliver îi place să vină aici atât de mult. În weekenduri, știi. Sau poate nu știi?

Laura s-a forțat să răspundă.

— Nu, nu știam. Dar nu e treaba mea.

— Nu, nu e, scumpo. Era o mieroșenie înveninată în vocea lui Bonnie. Dar am crezut că ar trebui să știi. Ochii ei erau duri ca agatul. Sigur nu te-ai gândit că am făcut acest efort de dragul lui Macleay, scumpo? Pentru Oliver

I-am făcut. Și vin la Londra mâine și nu vreau să-mi mai stea cineva în cale de acum înainte. Mă înțelegeți?

Laura a înțeles. A văzut implicația acestei mici declarații calme și a privit rapid în lături.

Bonnie și-a dat pe spate părul blond cenușiu într-un gest de satisfacție și a coborât ușor ultimele două scări. Laura l-a văzut pe Mark că se uită în urmă după ea și și-a croit drum prin mulțime pentru a-l ajunge.

Mark era un suflet prietenos, sociabil și comod. Laura se bucura că dansa cu el. Nu trebuia să faci efort ca să vorbești, numai să întreții conversația din când în când, să surâzi la glumele lui, să arăți ca și cum ai fi fericită...

A încercat să se convingă că nu-i păsa câtă greutate avea relația dintre Oliver și Bonnie și a descoperit că-l ura mai mult ca oricând.

Dansau de aproape zece minute când s-a auzit vocea lui Oliver în spatele lor.

— E rândul meu, cred?

Laura a tresărit și aproape că și-a pierdut echilibrul. S-a întors și l-a văzut stând acolo.

Oliver a spus:

— Îmi dai voie, Mark? și nu a mai așteptat răspunsul.

— Nu mai vreau să dansez, a spus Laura. Sunt obosită.

— Bun. Atunci putem merge afară să vorbim. O apucase deja de mână și o dirija spre ferestrele franțuzești. Oricum, urăsc să dansez. Și la fel și tu, judecând după expresia de pe fața ta de acum.

Laura a râs ușor indignată.

— Mă distram, să știi! În amurg, la marginea terasei, fagii foșneau și șopteau. Nu voia să fie luată și împinsă acolo unde nu era nimeni și nicăieri ca să fugi.

— Puteai să mă păcălești, a zis el sec.

Laura a oftat.

— Uite, nu te-a rugat nimeni să comentezi cum arăt, i-a spus ferm. Sau să mă cauți.

— Poate că voiam, a sugerat el.

— Ei da, nu vreau. Furia se atenuase deja. Nu e necesar. Ai văzut, spectacolul a mers bine. Acum vreau să mă relaxez.

— Nu te poți relaxa cu mine? Întrebarea era destul de nevinovată. Tonul vocii lui era încărcat.

— Nu, nu pot. S-a întors în altă parte.

— De ce nu?

— Nu știu. Nu-i nimic. N-are importanță.

— Ba are, a zis calm Oliver. Tocmai aici greșești. A întins mâinile și a

întors-o cu fața spre el.

Atingerea lui rece a făcut ca trupul ei să se anime. O clipă Laura a crezut că el va simți că tremură. S-a oțelit împotriva pornirii ei și stătea acolo, nemișcată.

— Vedem lucrurile diferit, e evident, a zis ea cu o voce tăioasă. Dar asta nu-i o noutate, nu? Ar lua...

S-a oprit numai pentru o secundă să-și tragă sufletul, dar a fost suficient. El o săruta deja pe gură, pe gât, după ureche și apoi din nou pe gură. Dorința și dorul i-au inundat toată ființa și pentru moment Laura a cedat emoției delicioase și a oftat și a tremurat în timp ce mâinile lui s-au ridicat să-i țină capul. Era ca și cum n-ar fi existat o voce slabă, depărtată, care îi spunea că el se amuza numai pe seama ei și că ar fi trebuit să-l plesnească și nu să se topească în brațele lui în acest mod intolerabil, lipsit de demnitate. Apoi a auzit o explozie de muzică și pe cineva râzând. S-a dat la o parte, abia în stare să respire și complet rușinată.

— Nu! a zis ea cu o voce sufocată. E suficient! Nu suport... Nu te las!

Oliver i-a dat drumul.

— De ce nu? a întrebat el. Ce s-a întâmplat?

— Ești foarte sigur de tine, a șuierat ea. Ești foarte sigur că sunt gata să mă fac de râs oricând și oriunde îți convine.

— Asta e un mod ciudat de a pune problema, a răspuns el calm. Însă da, cred că sunt sigur de ce fac.

— Da, totdeauna știi ce faci, a zis ea cu o voce joasă. Am auzit o mulțime de oameni spunând asta. Crezi probabil că ar trebui să fiu bucuroasă, să leșin la atențiile tale evidente?

Acum o ținea de umeri și îi studia intens chipul.

— Ești într-o dispoziție nostimă, a zis el. Apoi, înfuriat: Cred că e din cauza stresului spectacolului. Încerci din nou să marchezi puncte. Credeam că am depășit această fază, Laura. Ei, nu mă voi certa. Dar de această dată nici nu voi pierde.

— Te caracterizează! i-a spus indignată Laura. Egoism bărbătesc. Nu-ți pasă dacă pierd sau sunt rănită! Ei, îmi pare foarte rău, dar nu sunt la fel de tare ca Bonnie Steinberg. Și nici nu mă angajez în relații întâmplătoare cum face această doamnă.

— Nu mi-am imaginat nici un moment că ai face-o. Și nu știu ce are a face Bonnie cu asta.

— Nu? I-a străfulgerat Laura.

— Nu, nu. Uite, știu că Bonnie te deranjează și că o vezi ca pe o rivală, dar e stupid să lași atitudinea față de ea să te afecteze într-o asemenea măsură. Nu știu de ce ești încă atât de sensibilizată de ea. E utilă... dar nu e

importantă. Nu poți să înveți să... da... să vezi totul într-un mod mai civilizat?

Laura se uita la el în semiobscuritate. Nu crezuse niciodată cu adevărat că el putea fi atât de insensibil. Admitea practic că intenționa să continue relația lui cu Bonnie, să exploateze cu grijă calitățile ei considerabile pentru firmă iar în același timp să aibă o nouă relație cu ea, Laura, cum și unde îi convenea lui.

A fost bine că s-au auzit voci în tăcerea din spatele lor. Circa șase oameni au venit pe terasa, aburiți de șampanie și plini de bucuria succesului.

Brusc, Laura a devenit foarte sigură pe ea. Tremurând în chip ciudat, dar foarte calmă.

Cred că ar fi bine să te menții la o relație o dată, domnule Redford. N-aș putea spune că înțeleg toate regulile jocului tău! Nu sunt atât de sofisticată, slavă Domnului! Domnișoara Steinberg ți-e mai mult decât binevenită. De fapt, probabil că vă meritați unul pe altul!

A scăpat de la petrecere, s-a dus direct la Lodge și a împachetat. S-a relaxat în fine numai când s-a aflat pe autostradă în drum spre Londra, la primele ore ale dimineții. Dacă într-adevăr putea să se mai relaxeze iarăși cum se cuvine.

CAPITOLUL VII.

Fața îi tremura serios când a răspuns la telefon în dimineața următoare. Dacă era Oliver, s-a gândit ea, îi va trânti receptorul. Nu a fost Oliver. Era Lucia, sunând de la Weston Hall. Laura a fost ușurată. Imens ușurată, și-a spus ea.

— Laura? Lucia părea îngrijorată. Ești bine?

— Da. Da, sunt bine. Nu era adevărat. Avea o durere grea în spatele ochilor. Lucia, îmi pare rău pentru aseară. Că am plecat, vreau să spun. Nu pot să-ți explic. Pur și simplu n-am mai putut suporta.

— E în regulă. A fost o zi mare. Tu și Oliver v-ați certat? a întrebat Lucia.

— Ne-am certat.

— Însă spectacolul a mers atât de bine, a zis Lucia. M-am gândit...

— N-a fost nimic în legătură cu spectacolul, i-a spus Laura. Presupun că e furios pe mine în dimineața asta că am plecat și am lăsat totul baltă.

— Nu știu, cara. Nu e aici.

— Nu-i acolo?

— A plecat înapoi la Londra în noaptea trecută. Când cântecele și șampania s-au terminat și-a făcut bagajele și a plecat. Era... Ce... unu și jumătate, două dimineața, a chicotit Lucia. Domnișoara Steinberg e cea care a fost furioasă. Am auzit-o încercând să-l convingă să stea, dar el n-a vrut să

audă. Mașina a pornit. Zooom și a plecat.

— O! Laura voia să pară calmă, însă surpriza i se simțea în voce. Pentru a o ascunde, a spus: Mă aștept ca el să fi plecat într-un acces de ciudă. Îi place să facă cum vrea el, știi.

— Și nu a fost cum a vrut el? a întrebat timid Lucia.

— Nu, n-a fost, a spus Laura scurt.

— Foarte bine, foarte bine, a răspuns Lucia. Te văd la birou mai târziu. Tu și Oliver... Nu-i nimic. Mă obișnuiesc cu aceste rachete care zboară. Până la ora prânzului se uită. Veți fi din nou cei mai buni prieteni.

— Cei mai buni dușmani, a murmurat Laura. Nu, nu cred, a continuat ea. Nu de data asta, Lucia. Uite, trebuie să vorbesc cu tine după-amiază. Pot avea loc schimbări. Să încep totul din nou, pe cont propriu. Nu știu. Nu pot gândi limpede pe moment. Tot ce știu e că nu pot continua astfel.

Odată ce vorbise tare cu Lucia, ideea de a pleca cu desăvârșire, de a lua o pauza completă, a început s-o simtă ca pe ceva corect.

Laura era sigură că nu era o greșeală. Și nici o nebunie. Era singurul lucru pe care putea să-l facă. Singura soluție logică.

Și-a făcut o ceașcă de cafea. De ce venise Oliver direct înapoi la Londra în noaptea trecută? Ca să poată fi la birou așteptând să o atace în această dimineață? Foarte probabil. Va fi tăios că ea a plecat lăsând baltă echipa. Cuvântul „neprofesional” îi va fi aruncat iarăși fără îndoială. Ei bine, nu-i păsa de data asta. Nu-i va mai păsa niciodată de ce gândea el.

I-ar fi permis, în cele din urmă, să o forțeze să iasă din afacerea pe care tatăl ei o înjghebase. Dar poate că acest lucru s-ar dovedi benefic. Acum era timpul să meargă înainte, să realizeze un nou început hotărât.

Provizoriu a explorat ce o aștepta înainte. Ar fi fost al naibii mai ușor dacă nu s-ar fi simțit foarte deprimată, atât de mortificată în interior. Acolo unde trebuia să fie inima ei, se afla un mare vid. S-a decis să nu se ducă la birou deloc după-amiază. Nici unul dintre ceilalți nu se va întoarce înainte de după-amiază. Va sta acasă și va încerca să facă planuri realiste de viitor.

A făcut un duș pe îndelete și cugeta cu lenevie dacă să-și pună perechea de cercei favoriți, lungi, de argint, pentru a se înveseli, când telefonul a sunat iar.

Oliver nu și-a mai bătut capul cu preliminarii:

— Știi ce oră e? a început.

— Da. Este zece și un sfert, l-a informat ea, asigurându-se ca o notă de neglijență să se manifeste în vocea ei.

— Și? a mârâit el pe linie.

— Îmi acord o dimineață liberă, a răspuns Laura.

A fost o pauză scurtă. Apoi:

— Și se poate întreba pe ce motiv? a întrebat el în mod plăcut.

— Realmente nu știu. Cuvintele s-au auzii pițigăiate. Cinstit, nu cred că are importanță

— Înțeleg. Vocea lui era cruntă, dar controlată. A oftat exagerat. Uite-așa, nu? Îmi pare rău că trebuie să fac asta, Laura, dar îmi lași puțin de ales.

— Să faci ce?

— Îmi imaginez că Macleay va învăța să se descurce fără tine. A spus acest lucru aproape cu regret, dar cu accent dramatic. Sunt și alți designeri buni pe piață.

— Ce-ai spus? A rămas pironită locului cu ochii largi, neîncrezători.

El a repetat afirmația, poate cu și mai mult sentiment.

— Desigur, nu va fi ușor de a găsi pe altcineva care să facă munca ta, a argumentat el încet. Bonnie, îmi imaginez, ar putea...

— Bonnie Steinberg? Cum îndrăznești! a zis Laura violent. Să îndrăznești numai, asta-i tot! Nu era echitabil, și-a spus ea. I-o luase chiar înainte demisiei ei sfidătoare. Era hotărât să fie câștigător chiar până la sfârșit. Și nu o concedia din cauza unei dimineți mărunte de lucru. Ci din pură pică. Răzbunarea! Pentru că îi refuzase avansurile. N-ai putut măcar să aștepți până veneam la birou? a explodat ea. Crezi că poți să ridici telefonul și... și să mă dai afară în stradă! N-ai avut măcar decența să mi-o spui drept în față. Crezi probabil că asta e calea ușoară? Că nu voi fi în stare să mă lupt? Ei bine, o să fie altfel, domnule Oliver Redford. Așa că nu-ți număra bobocii!

A trântit puternic telefonul. Stătea acolo clocotind de furie și stăpânindu-și lacrimile de supărare. Va părăsi Macleay în condițiile stabilite de ea sau deloc. Intenționa într-adevăr să plece, dar nu încă. Nu înainte de a-i spune o dată pentru totdeauna ce gândea despre el și valorile lui morale deosebit de pătate.

Laura a intrat triumfal la firmă după treizeci de minute. Și-a aruncat geanta pe scaunul ei și s-a îndreptat direct, traversând coridorul, spre biroul lui Oliver. Peste tot era pustiu.

N-a bătut la ușă. A intrat direct și l-a găsit în spatele biroului arătând exact ca și cum o aștepta. Și mai mult decât atât, deosebit de încântat de el însuși.

— Laura, a spus, Nu părea surprins. A făcut numai un semn cu mâna spre scaun, ia loc. Cafea?

Laura a ignorat întrebarea.

— Asta nu e o vizită de curtoazie, a spus ea glacial. Așa că poți lăsa deoparte tot șarmul ăsta fatal. Nu mai are efectul dorit. Presupun că ai crezut că voi ceda pur și simplu? Să te las să faci totul în întregime cum vrei?

El a început de fapt să râdă.

— Laura, draga mea mică Sarah Bernhardt, aceasta e cea mai illogică afirmație pe care ai făcut-o vreodată! Și-ai făcut câteva la viața ta. Când, de-a lungul întregii noastre relații, m-ai lăsat vreodată să fac cum vreau eu?

Laurei i-au scânteiat ochii.

— Totdeauna! Ori de câte ori câștigi. În special când...

— Da?

Cu obrazii îmbujorați ea a continuat:

— În special când te lansezi în acest mare act de seducție în care ești atât de bun.

— Marele meu act de seducție? a repetat el. Încearcă să nu râdă.

— Da. Apoi, pe când el s-a ridicat de pe scaun: Stai acolo! Nu veni aproape de mine. Asta e o discuție de afaceri. Nu, o ceartă de afaceri. Nu te las să mă arunci afară în dimineața de după un spectacol foarte reușit! Intenționez să demisionez. Situația e destul de imposibilă aici acum. Dar nu voi fi data afară. Nu ai nici un drept. Sunt căi legale...

— Cine a zis că te dau afară? Era lângă ea acum. Vocea lui era periculos de curtenitoare. Nici n-a întins mâna după ea, nici n-a atins-o, însă privirea din ochii lui era suficientă. Laura s-a dat înapoi.

— Tu ai zis, a subliniat ea. La telefon, chiar acum.

— Am spus că Macleay va trebui să învețe să se descurce fără tine, a fost el de acord. N-am specificat când sau pentru ce perioadă de timp.

— Nu înțeleg. Era înapoi, aproape de perete, acum. Te joci cu mine? a întrebat ea.

— Să mă joc? Degetele lui s-au întins după șuvița de păr roșu care întotdeauna îi scăpa la ceafă. A început să o încolăcească pe deget. Totul e puțin cam prea încărcat pentru un joc, nu crezi? Să spunem că am avut o bănuială că nu vei veni azi de dimineață. Și dacă ți-aș fi ordonat să vii ai fi făcut exact contrariul. Voiam să te văd. Așa că m-am gândit că singura mea șansă era să te înnebunesc într-atât, încât să vii pentru o luptă.

— Tu... Tu...

— Mizerabil? a sugerat el cu blândețe.

— Nu râde de mine! Nu o transforma în glumă! Cuvintele ei veneau violente. Nu e nimic amuzant. A dat în el cu un pumn, lovindu-l ușor în umăr.

— Ești vrednic de dispreț! E josnic și dăunător și...

— Știu. Îi apucase mâna și o ținea într-a lui. Îmi pare rău, Laura, a zis el calm. N-ar fi trebuit să fac asta. N-am putut să rezist. Te rog iartă-mă.

— Nu, nu te iert. Se lupta fără speranță să-și elibereze mâna. Și nu te mai las să te joci cu emoțiile mele.

— Asta crezi că fac?

— Ce altceva te aștepti să cred, a replicat ea, când petreci weekenduri

plăcute departe de toate la Weston Lodge cu prevenitoarea domnișoară Steinberg?

— Și cine ți-a spus asta? a întrebat el mios. Acum îi ținea și cealaltă mână.

— Bonnie mi-a spus seara trecută. Laura nu îndrăznea să se răsucescă prea tare în efortul ei de a se smulge din strânsoare. Părea numai că se apropia și mai mult de el.

— Și ai înghițit povestea, pe de-a-ntregul?

— De ce nu? a întrebat ea cu încăpățănare. De ce s-ar fi străduit s-o inventeze?

— Nu știi de ce? a zis el cu grijă în timp ce-și cobora brațele și le strângea în jurul taliei ei. Avea o notă de mirare în glas.

Având grijă să nu dezvăluie dubiile subite care o asaltau, Laura urmărea veridicitatea faptelor.

— Dar ai stat acolo cu ea, a insistat ea. Nu poți nega. A rezultat chiar din conversațiile noastre cu lordul Freddy.

— Și ce te face să crezi că nu eram însoțit de o femeie ori de câte ori am stat la Weston Lodge? Ochii lui cenușii i-au întâlnit pe ai ei fără ezitare, îi explica ca unui copil. L-ai întâlnit pe bătrânul domn Tyson, directorul de marketing de la Bonita? Un tip plăcut. El și soția lui au fost încântați să vină la Weston Hall cu mine pentru weekendul liber, ori de câte ori o cer afacerile. Laura, draga mea, nu crezi cumva că m-au lăsat o singură noapte singur în ghearele tandre ale lui Bonnie, nu? N-ai putea fi chiar atât de stupidă?

— Nu sunt stupidă, a replicat ea. Totdeauna flirtezi cu ea.

— Ea a flirtat cu mine. Asta e altceva.

— Ai luat-o la tine acasă în ziua când am mers să vedem magazinul. Și mi-ai spus că ați vorbit despre afaceri. Rămânea rapid fără muniții.

— Cum naiba...? Sprâncenele lui s-au strâns într-o încruntare puternică, apoi s-au destins. A gemut. Doamna a făcut o treabă serioasă, nu? Uite, m-a ținut de vorbă o veșnicie în ziua aia. Apoi a insistat să vadă un dosar pe care nu-l aveam la birou. Îl lăsasem acasă. Am fost acolo numai timp de cinci minute ca să-l iau. Laura, nu am o legătură amoroasă cu Bonnie Steinberg. N-a fost niciodată nimic între noi. Și nu va fi niciodată. O cunosc de mult timp. Am conlucrat strâns. Asta e totul, în ciuda a ceea ce poate ea insinua. Mai e ceva?

— Nu cred. Laura a reținut totul în cap și a încercat să le orânduiască. Bonnie fusese geloasă, asta era totul. Spusese o mulțime de minciuni. Dar era dificil să le înțelegi cu toate acele speranțe sălbatice care se rostogoleau și se loveau de rămășițele îndoielilor ei.

— Și atunci...? Strânsoarea lui s-a accentuat.

— Ei, atunci...? a zis ea ezitând, inima bătându-i ca un motor. I-a aruncat o privire directă. Aș vrea să mă gândesc la asta, a spus ea cu afectare. Mi-ai spus să nu mă las condusă de emoții.

El s-a uitat la ea un moment lung, apoi ea l-a simțit că râde.

— Laura, micuță Laura scumpă, ești de neprețuit. I-a mângâiat ușor părul castaniu auriu pe spate. Vocea lui s-a îngroșat. Ai înregistrat greșit totul, a spus el și i-a înclinat capul pe spate. Îmi place când te lași condusă de emoții. Poți s-o faci oricând dorești. Te rog, Laura. I-a sărutat colțul gurii, curba delicată a obrazului. I-a șoptit la ureche. Nu știi deja ce îmi produce mie? A tras-o și mai aproape și apoi a sărutat-o cu ferocitate, aspru și cu o pasiune căreia n-a putut să-i reziste.

— Nu cred, a spus Laura împingându-l în piept, că e un lucru cu judecată.

— Cine vrea să fie cu judecată? a zis Oliver prompt.

— Eu, a șovăit. Cel puțin așa voiam acum cinci minute. Aș vrea ca lucrurile să se domolească puțin. Cred că ar trebui să ne reaşezăm fiecare de o parte și de alta a biroului.

El i-a luat capul între mâini și s-a uitat la ea cu hotărâre.

— Dar ce rost are? a întrebat el. Nu pot să te cer în căsătorie peste birou.

Timp de o clipă Laura s-a gândit că auzea lucruri ciudate. Nu arăta ca și cum și-ar fi pierdut mințile. O privea cu o tandrețe care îi făcea să-i zvâcnească pulsul și a avut nevoie de toate resursele pentru ca vocea să nu-i tremure.

— Ce-ai spus? a întrebat ea.

— Am spus: Laura, vrei să te căsătorești cu mine? Și înainte de a începe să te cerți... El a profitat repede de tăcerea ei mirată pentru a-și întări cererea cu mijloace neverbale.

— Acum poți să te cerți, dacă dorești, a zis el cu voce tremurată în cele din urmă. Îți dau cinci minute, i-a trasat linia delicată a obrazului cu un deget. E suficient?

— Și dacă nu e suficient? a spus Laura slab.

— Ești încăpățânată. A spus asta cu gingășie și faptul nu părea că-l deranjează. Asta a fost primul lucru care m-a frapat la tine în prima zi în avion. Cât de încăpățânată erai. Stăteai acolo, tremurând de frică și nu cedai. Erai hotărâtă să-ți învingi teama. Cred că atunci am început să mă îndrăgostesc de tine.

— Nu, nu-i adevărat, a susținut ea. Te-ai purtat oribil cu mine mult timp după aceea. Săptămâni întregi. Erai un adevărat căpcăun.

— Numai pentru binele tău. A ținut-o la distanță un moment. A zâmbit. Am vrut să scot din tine tot talentul ascuns pe care-l aveai. Cu forța, dacă era necesar. Și oricum, dacă aș fi dat primul semn că sunt vulnerabil la șarmul

tău considerabil, ți-ai fi impus în întregime punctul de vedere... și unde am fi ajuns?

— Tot te mai obsedează femeile detectiv excentrice? i-a sugerat Laura. Mintea îi revenise suficient pentru a se deda la replici spirituale, însă corpul se dovedea întrucâtva încă greu de stăpânit. Nu te cred cu adevărat, a spus. Mi-era o teamă îngrozitoare să nu mă îndrăgostesc de tine. De asta te-am combătut tot timpul. Nu aveam în vedere să cedez dacă aş fi putut face ceva.

— Am observat. Privirea lui era comică. Aşa că ai vrea să-mi spui rezultatul? a întrebat el.

— Rezultatul?

— Da! Ai făcut-o sau nu? Să cedezi, vreau să spun! E destul de important pentru mine.

— Presupun... Laura s-a oprit și s-a uitat din nou. Ce vreau să spun, ei da, nu e tot ce...Laura! A scuturat-o puțin.

— Mi-e teamă că am făcut-o, a spus ea slab. Și-a ridicat ochii spre el și a descoperit că privirea de nerăbdare, curată din ochii lui fusese înlocuită de un entuziasm cald.

— Dar e o diferență, a continuat el, între a ceda și a dori într-adevăr. Spune-mi că mă vrei. Că realmente așa e.

Laura i-a spus.

— Și că mă iubești.

— Te iubesc. Și-a îngropat capul în umărul lui, dar el i-a ridicat bărbia cu mâna.

— Spune cum se cuvine. Uită-te la mine.

Laura abia a reușit să spună cum trebuie înainte ca gura lui să o caute pe a ei din nou.

— Și că te vei căsători cu mine, a murmurat lângă buzele ei.

— Mă mărit cu tine.

La jumătate de oră, după ce Oliver o convinsese pe Laura să-i dea răspunsul pe care îl cerea privind căsătoria cu el, se aflau instalați împreună în scaunul pivotant imens în spatele biroului tatălui ei, mai mult decât fericiți să aplaneze vechile ciondăneli.

— Nu voi uita niciodată, a zis el, figura ta când ai intrat aici în prima zi. Ani de zile n-am așteptat cu atâta nerăbdare un asemenea moment. Venisem special devreme în acea dimineață, cu o înflăcărată speranță. Nu s-a putut ridica pe măsura așteptărilor, totuși. Arătai de parcă se deschisese podeaua sub picioarele tale. Și apoi, ca și cum ai fi dorit să mă ucizi pe loc. A oftat adânc. A fost un moment plăcut cu adevărat.

— Pungașule! Laura l-a înghiontit cu veselie. Dacă ai fi știut cât m-am

temut de acea întâlnire, m-ai fi tratat cu mai multă simpatie. Mă zvârcolisem toată noaptea, îngrijorată de ceea ce aveam să-ți spun.

— Acum, a remarcat Oliver, asta e ce trebuie să schimbi. Ești cu mult prea obsedată de Macleay, fata mea, și de muncă. E rău pentru sănătate. A încolăcit o șuviță din părui ei în jurul degetului. Cred că e nevoie de o lungă lună de miere. Undeva la soare. Am putea chiar să-l vizităm pe vechiul tău prieten, Giorgio.

— Nu după modul în care te-ai purtat cu el ultima oară când a fost aici și Laura s-a ridicat abrupt. Și ce a fost atunci, acum că ai adus vorba de acest subiect? Tu l-ai ignorat când ți l-am prezentat în acea dimineață la birou... și apoi te-ai luat de mine ca un urs mare ce mormăie, când am întârziat a doua zi.

— Gelozie, draga mea. Oliver a așezat-o jos din nou. Vechiul zeu cu ochii verzi. Dacă mergi cu amintirile în urmă, ți-ai putea aduce aminte, chiar înainte de vizita prietenului tău Giorgio, un anumit sărut devastator lângă lac.

— Sigur că îmi amintesc. Instinctiv s-a trezit că roșește. Dar ce legătură are asta cu faptul că ai fost grosolan cu Giorgio?

— Am petrecut trei zile întregi după acel sărut întrebându-mă ce naiba m-a lovit, a spus Oliver, cu un fel de amuzament în voce. Sărutările tale știu să se apere, Sarah Bernhardt.

— Nu eu te-am sărutat, tu m-ai sărutat, a persistat Laura.

— Irelevant, iubito. Efectul a fost același. M-a atins puternic... N-am știut cum să procedez un moment. Și tu n-ai fost de ajutor. Te-ai închis în casă și ai produs acele designuri fantastice...

— Pe care tu n-ai făcut decât să le ignori, un timp.

— Nu intenționasem să fiu atât de laconic în privința lor. I-a depus cu grijă un sărut pe vârful nasului. Mi-am pus gândurile în ordine. Am plănuit totul. Doream să intru întâmplător, să las designuri le pe birou, să-ți spun că erau uluitoare și să te invit să iei masa cu mine în acea seară, pentru că nu mai puteam să mi te scot din cap...

— N-ai fi spus asta!

— Nu atunci și acolo, a fost el de acord, fără ezitare. Dar aveam planuri..., tot felul de visuri prostești. Vocea lui a luat o notă de frustrare batjocoritoare. Și când am intrat acolo, erai aruncată peste ceea ce am presupus a fi vreun fost prieten de-al tău. Un gentleman italian calm, care se părea că petrecuse noaptea cu tine.

— Ți-am explicat asta. A încercat să se ridice dar era ținută jos.

— Știu. Știu. Dar eram complet irațional. Dragostea este un lucru foarte irațional. Trebuia să mă iau după ceea ce vedeam. Nu aveam idee cât de

mult fusese între voi.

— N-a fost nimic între noi. Numai o prietenie foarte veche și foarte dragă.

— Îmi dau seama acum. Atunci l-aș fi aruncat fericit pe fereastră. Ochii ei străluceau dar erau tandri. Nu mă îndrăgostesc atât de des. A fost o experiență profund tulburătoare. M-a surprins ferocitatea propriilor reacții. Știam că nu eram drept față de tine în acea dimineață când m-am luat de tine cu atâta dușmănie. Mă simțeam ca un mârșav oricând o făceam. Nu mă puteam opri pur și simplu.

— Erai surprins pentru că nu puteai să-ți impui voința. Și-a pierdut răsuflarea la căutătura ochilor lui, dar a ascuns acest lucru într-o persiflare ușoară. Presupun că va trebui să te cred, a continuat pe aceeași linie. Numai că nu există acele mici dubii neplăcute. Și a lăsat degetele să-i treacă prin părul cârlionțat de pe o latură a capului. De exemplu, lasai uneori impresia îngrozitoare că îți plac de fapt avansurile drăgăstoase ale lui Bonnie.

— Asta se întâmpla când am știut că observi. I-a prins mâna când s-a ridicat să-l lovească, îmi place când te înfierbânți. Ochii lui îi țineau pe ai ei tachinându-i. I-a întors mâna ducând-o la buze și i-a sărutat-o. Îmi place când Laura cea adevărată și minunată explodează din acel exterior rece, de tweed. Mâinile i-au coborât pentru a-i mângâia umerii. Ți-am spus vreodată ce efect are asupra mea? Un timp n-a mai irosit nici un cuvânt. O, Laura, a murmurat el în cele din urmă, în timp ce-i ținea din nou fața în mâini. Sunt nebun după tine. Ar fi bine să știi acum că sunt iritabil, iute la mânie și cu totul insuportabil, în diverse ocazii.

— Știu, a zis Laura. Și nu e bine?

Părea că nu mai erau multe de spus. Ea își imagina toate încăierările delicioase care îi așteptau, toată lupta și dragostea. Brusc a devenit foarte liniștită lângă el.

— Te iubesc, Oliver Redford, a spus ea. Să nu uiți niciodată.

SFÂRȘIT